

Tím Một Trời Thương

Minh Hương

Bảo triu mến nhìn đứa cháu gái:

- Dạ Thảo à! Anh Mỹ chủ nhà đây là bạn thân của ba con. Con cứ yên tâm ở đây học hành, thỉnh thoảng cậu sẽ lên thăm con.

Nhìn căn nhà sang trọng với những người thật xa lạ Thảo mới nhận ra cảm giác lẻ loi của mình. Muốn khóc lắm, nhưng nàng cố nén lại.

- Cậu yên tâm đi. Con không sao đâu mà.

Ông bà Mỹ từ nãy giờ vẫn mỉm cười nhìn 2 cậu cháu Thảo bịn rịn chia tay nhau. Mà không bịn rịn sao được, khi Thảo đã sống với cậu 10 mấy năm trời. Giờ nàng đậu đại học, buộc lòng đến thành phố này, nên xa lạ với tất cả mọi thứ.

Và cuối cùng thì giờ chia tay cũng đã đến. Bảo dặn dò:

- Thôi, ở lại ráng học hành cho tốt. Khi nào tiện, con hãy sắp xếp về quê thăm cậu.

Thảo cắn môi, cố lấy giọng bình thường.

- Con đã trồng cây hoa tím ở trên mộ của ngoại, cậu nhớ tưới nước dùm con.

Nói đến đây, Thảo nghẹn ngào. Thấy vậy, Bảo chọc:

- Năm nay con đã gần 20 rồi đó nhé. Đừng mít ướt như vậy, người ta cười cho.

Tiền cho đến khi Bảo lên Honda ôm và mất hút vào dòng người, Dạ Thảo mới quay vào. Nàng cảm thấy bơ vơ giữa cảnh ồn ào náo nhiệt nơi đô thị phồn hoa này.

Thấy Thảo trở vào, bà Mỹ ân cần:

- Con lên phòng nghỉ đi. Hơn nửa ngày đường, chắc đã mệt mỏi lắm rồi.

- Dạ.

Thay quần áo xong, Dạ Thảo nằm duỗi đôi chân dài trên chiếc giường đôi rộng rãi kê sát tường. Sau 1 lúc, nhận ra giấc ngủ không dễ dàng đến với mình, Thảo xoay người, ôm chiếc gối dài gần bằng nàng, rồi áp má vào đó. Chợt trông thấy 1 khung ảnh được đặt giữa 2 chồng sách trên bàn, Dạ Thảo chồm người lên, tò mò với lấy.

Trong ảnh là 1 chàng trai cao lớn, có khuôn mặt quen quen. Anh ta đang đứng trước 1 cao ốc, tay cầm chiếc áo khoát, cười tươi tắn.

Có lẽ là con trai của bác Mỹ -- Dạ Thảo suy nghĩ 1 chút rồi kết luận, tuy nàng chưa nhận ra sự liên quan nào giữa khuôn mặt chàng trai trong ảnh với ông bà chủ nhà.

Trong lúc đó thì tại phòng khách, Ái Liên nũng nịu ngả đầu vào vai bà Mỹ:

- Mẹ Ơi! Vậy là chị Dạ Thảo sẽ ở luôn trong nhà mình hả mẹ?

- Ủ. Con có ý kiến gì không?

Nghe mẹ hỏi, Ái Liên phụng phịu:

- Còn gì nữa mà ý kiến. Dù sao thì ba mẹ cũng đã đồng ý rồi còn gì.

Liếc nhìn chồng đang chăm chú đọc báo, bà Mỹ trách nhẹ:

- Con nói thế, chị Thảo nghe được sẽ buồn đó. Cách nói của con như có ý không vui khi chị Thảo đến đây vậy.

- Đâu có, đâu có -- Ái Liên xua tay lia lịa -- Chị Thảo đến đây, con càng vui chứ sao. Chỉ có điều... không nghe ba mẹ nói trước chuyện ấy với con.

Thật ra, từ nãy giờ, ông Mỹ vẫn nghe cuộc trò chuyện của vợ con. Nghe đến đây, ông chen vào:

- Có nghĩa là nó bắt lỗi em với anh đó.

Ái Liên lè lưỡi ra cười 1 cách lém lỉnh:

- Con đâu dám.

Bà Mỹ cốc nhẹ lên đầu con gái:

- Con có ngán ai đâu mà không dám cơ chứ.

Vẫn chưa thỏa mãn với những gì đã nói, Ái Liên tiếp tục hỏi:

- Mẹ Ơi! Chị Dạ Thảo hồng có ba mẹ hả mẹ?

- Sao lại không? -- Bà Mỹ vuốt tóc đứa con gái chừng 16 tuổi, cười -- Ai ở trên đời cũng có ba mẹ cả, chỉ có điều chị Thảo không được may mắn là còn có ba lần mẹ săn sóc.

- Vậy ba mẹ chị ấy đâu hả mẹ?

- Ba chị ấy mất sớm, còn mẹ chị ấy nghe đâu bị tai nạn giao thông cũng đã qua đời rồi.

Ái Liên cau mày:

- Tại sao mẹ lại dùng chữ "nghe đâu", giống như không được chắc chắn lắm hả mẹ?

Bà Mỹ phì cười, thừa nhận là cô con gái rất tinh ý:

- Đúng rồi. Cả gia đình nội, ngoại của chị Thảo đã không tìm được xác của mẹ chị ấy, vì xe lật xuống đèo sâu lắm.

Ái Liên lặng đi 1 lúc, rồi thở dài:

- Tội quá mẹ hả Không biết bà ngoại với cậu Bảo của chị Thảo có thương chị ấy nhiều không hở mẹ?

Ông Mỹ bỏ tờ báo trên bàn, gỡ cặp kính trắng ra nhìn cô con gái, nói:

- Tất nhiên là thương rồi. Nhưng bây giờ, sau khi ngoại chị Thảo mất, chị ấy chỉ còn có cậu Bảo là ruột thịt mà thôi.

Bà Mỹ tiếp lời chồng:

- Ba của chị Thảo trước đây là bạn thân của ba con. Vì vậy, kể từ đây, cả nhà mình phải xem chị Thảo là người thân trong gia đình, thương yêu, và giúp đỡ chị ấy học hành. Phần con, con nên xem chị Thảo như chị ruột vậy. Con hiểu không?

Ái Liên cười lém lỉnh:

- Vậy còn anh Hai, anh sẽ xem chị Dạ Thảo là gì?

Bà Mỹ nghiêm mặt:

- Con nhỏ này! Chị Thảo lớn tuổi hơn con và lại nhỏ tuổi hơn anh Hai thì là em gái của anh Nguyên và là chị của con chứ sao nữa.

- Vậy là nhà mình có thêm chị Ba.

Ông Mỹ sửa lại:

- Con có thêm chị Ba chứ.

Ái Liên vỗ tay:

- Hay lắm. Ba mẹ có định tổ chức ăn mừng không?

Bà Mỹ mỉm cười nhìn chồng. Thấy ông Mỹ gật đầu, bà nói:

- Được thôi, nhưng phải chờ anh Nguyên con về nước đã.

Ái Liên dẫu môi, phụng phịu:

- Anh Hai tới tháng 10 mới về.

- Thì có sao đâu. Chỉ 1 tháng nữa thôi, chẳng lẽ con chờ đợi không được? -- Bà Mỹ hỏi.

Biết không thể nào khác được, Ái Liên đành cười cầu hòa:

- Thì cũng... được. Nhưng hơi lâu.

Ông Mỹ mắng yêu:

- Con gái mà xấu tánh ghê chưa.

Dạ Thảo đứng ngắm mình trong gương. Có một đôi mắt to, tròn và long lanh như hai hạt nhãn đang nhìn nàng. Xoay một chút, chiếc áo thun ngắn tay màu đen ôm lấy thân hình với những đường cong quyến rũ. Vậy đó, Thảo vẫn chưa hay mình đẹp và không hề biết ông ọ làm duyên. Mọi cử chỉ, lời nói của Thảo đều rất giản dị, tự nhiên và lại đáng yêu vô cùng.

Mở toang cánh cửa sổ, từ trên lầu nhìn xuống. Dạ Thảo có thể nhìn thấy hai chiếc xà đơn, xà đôi thấp thoáng trong bóng mát của những cây nhãn, cây vú sữa xum xuê Ái Liên khoe, đây là "vũ khí" thể dục của anh Đình Nguyên, một bác sĩ giỏi đang đi dự một cuộc hội thảo ở nước ngoài.

Không biết tình cờ hay cố ý, Thảo đã được sắp xếp ngủ ở căn phòng trước đây là của anh chàng ấy.

Trưa nay, thấy buồn vì ông bà Mỹ đã đến làm việc ở bệnh viện, Liên thì đi học, Thảo đi ra vườn, mang theo vợt bóng bàn.

Giơ cao tay cầm vợt, Thảo đập mạnh. một trái, hai trái nhưng đến trái thứ 3, bóng chạm mạnh vào mặt bàn khô khốc rồi lại bật tung lên, vợt wa lủi, bay hẳn ra ngoài sân. Thảo đuổi theo, vả bóng lăn đến mép viền khoảnh sân hẹp. Thảo cúi xuống, mái tóc từ nãy giờ búi cao chột xỏ tung ra.

- Ôi, tóc ơi!

Thảo kêu lên và bới lại mớ tóc gọn gàng trên đầu, những ngón tay mềm mại khéo léo trông thật hay.

Xong, nàng xoay người định đưa tay nhặt vả bóng.

- Ôi! Cái gì vậy?

Thảo rú lên như gặp mụ một đôi chân trong đôi giày đàn ông bóng loáng đang đứng cạnh gốc cây bùm sùm cách đó không xa.

- Anh là ai vậy? Sao không bấm chuông?

1 đôi mắt cũng đang mở to nhìn nàng, vẻ ngạc nhiên không kém gì người đối diện.

Thảo trấn tĩnh lại. Trước mặt cô một thanh niên cao lớn, tay mang một vali to. Nhìn đôi mắt sáng, chiếc mũi thẳng trên khuôn mặt rộng. Thảo ngỡ ngỡ nhận ra một vẻ gì đó quen quen, nhưng nàng không kịp nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Người thanh niên có lẽ mau lẹ lấy lại vẻ bình thản hơn nàng. Anh ta tiến đến thềm nhà, rồi ngồi phịch xuống đó. Thảo vội đi theo như một người trông nhà đầy cảnh giác.

Trong khi đó, anh chàng nhìn nàng thêm một lúc, rồi hỏi:

- Cô bé là gì ở nhà này?

Hơi bất mãn vì bị gọi là "cô bé", nhưng Thảo không thể không lên tiếng. Tuy nhiên, nàng tìm cách để bắt bẻ lại:

- Câu hỏi đó dành cho anh mới phải. Anh là ai?

Anh chàng hơi nghiêng đầu, mắt nheo lại như có nụ cười:

- Tôi hả Tôi là người rất thân thiết ở gia đình này.

- Vậy... anh đến đây để... thăm hai bác phải không?

Hỏi xong, Thảo thấy mình có vẻ lảm cẩm. Nhưng anh chàng không để tâm lắm.

- Ừm. Được chứ?

- Tất nhiên là được rồi.

Đến lượt anh chàng gật gù.

- Thế còn cô bé?

Nhận thấy cái nhìn có một chút tinh quái trong ánh mắt của chàng trai, Thảo cảnh giác. Nàng định suy nghĩ thêm một chút nữa thì anh chàng lại cất tiếng:

- Cô có vẻ như là con... trong gia đình này vậy. Nhưng theo tôi được biết, nhà này chỉ có một cô con gái mới 16 tuổi thôi. Hay là...

- Ý anh muốn nói gì? -- Thảo hỏi một cách nghiêm nghị.

Chàng trai mỉm cười:

- Nhưng cô bé không giận chứ?

- Việc gì tôi phải giận.

- Được. Cô bé không phải là con gái của ông bà chủ nhà, nhưng có vẻ thận trọng, cảnh giác, làm cho tôi có ý nghĩ cô như là một thành viên rất quan trọng của gia đình.

Cảm thấy khó hiểu, Thảo cau mày:

- Vậy là sao?

Chàng trai chỉ mỉm cười, nhìn Thảo.

Cái nhìn làm cho nàng không khỏi bối rối. Tuy nhiên, nàng vẫn không quên vai trò hiện tại của mình.

NGHĩ vậy, nàng rành rọt nói:

- Cám ơn sự thăm viếng của anh. Nhưng hiện giờ cả nhà không có ai ở nhà cả. Phiền anh buổi chiều hãy quay trở lại.

Chàng trai lại gật gù.

- Tôi hiểu mà. Nhưng tôi vừa đi một đoạn đường xa lắm, giờ mệt rồi. Xin cô chủ nhà vui lòng cho tôi ngồi ở đây một lát nhé?

- Tôi đã nói tôi không phải là cô chủ.

Lại cái nhìn có một chút tinh nghịch trong đôi mắt sáng của chàng trai:

- Hay là cô... đâu?

Thảo la lên:

- Ờ Anh nói bậy.

Chàng trai cười nheo nhỏ. Thảo nhận ra đó là một nụ cười đẹp, với hàm răng đều, chắc chắn:

- Vậy thì... xin lỗi.

Mỗi lúc, Thảo càng cảm thấy mình thật phiêu lưu khi cứ đứng trò chuyện theo kiểu này với người đàn ông lạ, mặc dù trông nét mặt, dáng dấp không có vẻ gì là kẻ xấu. Trên đời này, có nhiều chuyện bất ngờ lắm.

Nghĩ vậy, giọng nàng cương quyết hơn:

- một lần nữa, xin lỗi anh. Anh vui lòng... rời khỏi đây giùm.

Nét mặt chàng trai trở nên thất vọng. Nhưng anh ta vẫn không có vẻ gì chuẩn bị để rời khỏi chỗ:

- Vậy à! Đáng tiếc quá.

Hơi áy náy, Thảo nói:

- Xin anh thông cảm cho, bởi vì...

Bỗng một tiếng reo làm cắt ngang câu nói của Thảo:

- A! Anh 2! Anh hai về.

Liên chạy ào tới, nín lấy cánh tay anh trai, miệng líu lo:

- Anh về, sao không báo trước để nhà ra sân bay đón?

Thì ra anh ta là Đình Nguyên, anh trai của Liên. Vậy mà... Thảo luống cuống không biết phải nói gì, mặt mỗi lúc mỗi đỏ như.

Lúc đó, Nguyên vừa gỡ tay em gái, vừa liếc về phía Thảo. Anh hạ giọng một chút nhưng nàng vẫn nghe rõ mồn một:

- Ê, con nhỏ! Anh đâu có biến mất mà! giữ chặt wá vậy? Ở nhà mình nay đã có... thêm một người nữa ha?

Liên như sực tỉnh, vỗ tay reo:

- A! Em quên. Anh hai biết không? Đây là chị Thảo, con của...

Nguyên gật gù, ngắt lời:

- Con của bác Phú, bạn thân của ba phải không?

- Ờ Sao anh biết hay vậy?

- Ba mẹ có biên thư cho anh đó mà.

Liên nói với Thảo, giới thiệu theo cách của mình:

- Chị à! Anh hai em đó.

Như có ai nhét vả chanh vào miệng, Thảo không nói được tiếng nào. Tình ý, Nguyên đỡ lời:

- Ừ. Anh và Thao đã biết nhau từ... hồi nãy giờ.

Liên sờ vào túi áo Nguyên, giọng nhõng nhẽo:

- Anh 2 có mua wá cho em không?

- Có chứ -- Nguyên nhướn mày.

- Chị Thao nữa?

- Có luôn -- Nguyên trả lời, rồi xách vali đi về phía cầu thang, không quên nheo mắt nhìn Thao.

Liên lật đật chạy theo, giật áo anh, Nguyên quay lại, nạt:

- COn nhỏ này! Đòi gì nữa vậy?

- Anh nghĩ xấu cho em không hà -- Liên phụng phịu -- Em muốn hỏi là anh đi đâu vậy?

Nguyên trợn mắt:

- Thì... lên phòng dọn đồ đạc chứ đi đâu.

Liên nhìn ra sân, nơi Thao đang thu dọn vợt, lưới, bóng, chặc lưỡi:

- Khô quá! Không hay diễn biến “chiến sự” gì hết. Phòng đó, ba mẹ đã sắp xếp cho chị Thao rồi. Anh ở phòng dưới này nè, ông 2.

NGuyen ngở ngàng:

- Vậy à! Thôi được -- Nguyên trao vali cho em gái -- Lấy đồ đạc trong đó ra giùm anh. Anh phải đi tắm cái đã. Nóng quá.

- Mẹ cưng anh hai nhất nhà -- Liên vừa lật rau, vừa lên tiếng so đo -- Mới về hôm wa, hôm nay đã đãi tiệc linh đình.

Bà Mỹ cười và nhìn Thao ngồi cạnh đó rửa mực, như ngầm bảo: “Nó là vậy đó”, rồi bà lấy giọng thân thiện:

- THương anh hai là phải rồi. Còn con ngày xưa nhặt ở gốc me, nên đâu có ruột rà thân thiết với ai.

Liên lắc đầu, nũng nịu:

- Con không chịu mẹ nói vậy đâu à nhạ Rủi người ta nghe tưởng... thiệt thì sao?

- Thì mẹ nói thiệt chứ bộ giỡn với con sao? -- Bà Mỹ nghiêm giọng, nhưng mắt lại ánh lên nụ cười.

Thấy không ăn thua, Liên cuoi hìhì:

- Cũng được thôi. Vậy sau này ăn học thành tài, con tự đi tìm tương lai của con, tìm ba mẹ của con. Lúc ấy, mẹ đừng có khóc à nha.

Nhìn con gái, bà Mỹ lại nói với Thao:

- Con có nghe không Thao? Nó cảnh cáo trước với bác đấy.

Nãy giờ, Thao chỉ cười, tần mẩn làm công việc của mình. Mớ thịt nạc, tép bạc và râu mực đã được băm nhuyễn để chuẩn bị dồn vào mực.

Còn Liên thì vẫn liến thoắng:

- Ở nhà này chỉ có ba là bên mẹ, còn chị Thao thuộc về phe của con.

Thao cười:

- Nhưng mà hơi... yếu thế đó, Liên ạ CHị em mình cần phải thật là mềm dẻo, nếu không sẽ bị thiệt thòi nhiều quyền lợi lắm.

Bà My cho cua vào chảo mở nóng, mùi thơm bốc lên ngào ngạt:

- Ôi! Thơm wá.

NGuyên bước vào bếp, cánh mũi phập phồng. Nhìn anh trai, Liên nhanh nhẩu nói:

- À! Quên. Còn anh hai Nguyên nữa nè, chị Thao ơi. Bây giờ anh nói đi. Anh thuộc phe nào?

Nguyên ngơ ngác nhìn em gái:

- Em nói cái gì vậy?

- Có vậy mà cũng không hiểu -- Liên ra giọng tài lanh -- Ở nhà này ba mẹ một phe, em và chị Thao một phe Còn anh ở phe nào?

Nguyên bước lại gần mẹ, nhìn vào chảo cua, hít hà:

- Về phe mẹ chắc ăn hơn, có cua rang muối.

- Anh suy nghĩ kỹ chưa? -- Liên hỏi.

- Rồi. Chẳng lẽ còn có món nào ngon hơn sao?

Liên nhướng mắt, thừa nhận sự nhạy bén của anh trai:

- Anh nói không sai chút nào. Chị Thao còn một món hấp dẫn nữa.

- Vậy à! -- Nguyên nhìn nhanh về phía Thao. Nàng đang khâu lại những con mực đã nhồi thịt:

- Khoan, khoan -- Nguyên giơ cao một tay, ra dấu điều đình -- Hay là anh đăng ký ở phe trung lập, chịu không Thao?

Thao cười nhẹ:

- Thao dễ tính lắm, nhưng anh nên hỏi ý kiến của Liên xem sao.

- Không, không. EM không chịu đâu -- Liên la lên.

Vừa sắp cua lên đĩa xà lách xoong để sẵn, bà My vừa rầy con gái:

- Làm gì ong óng cái miệng vậy, con nhỏ này? Phải học hỏi chị Thao kia, đảm thắm, nét na.

Thao chuẩn bị bếp để lăn dầu những con mực đã nhồi thịt, liền đỡ lời cho Liên:

- Liên vui tánh lắm bác ạ Con có muốn hồn nhiên như vậy cũng không được.

Liên vỗ tay reo:

- Đó, mẹ và anh hai thấy không? Chỉ có chị Thao là hiểu đúng về con thôi. Chị Thao ở đây luôn với em, đừng về quê nữa nha.

Thao cười, giấu nỗi buồn vừa nhen lên. Nàng nhìn vào bếp lửa rồi tí mĩ nhúng từng con mực vào tô trứng đã đánh sẵn, sau đó lăn wa lớp bột mì, rồi bỏ vào chảo mỡ đang sôi. Trong không khí đậm ảm này, nàng chợt nhớ đến mái nhà của mình. Những ngày đó, Thao đã quán xuyến hầu hết các công việc nội trợ Đó là công việc rất đơn giản, nhưng đây hào hứng. Thao luôn vui khi thấy ngoại và cậu Bao có được bữa ăn ngon.

- Món này chắc ngon lắm hả, Cỏ Đê?

Thao giật mình. Nguyên đang đứng bên cạnh, nàng có thể thấy rõ những bắp thịt cuộn cuộn, săn chắc ở hai cánh tay trần.

- Anh nói gì ạ?

- Món này chắc là ngon lắm hả -- Nguyên lặp lại.

- Còn nữa?

Nguyên nhướng mắt, đáp gọn:

- Cỏ Đê.

- Anh nấu chè đổi tên người ta từ lúc nào vậy? -- Thao cười khẽ, nhưng luôn tỏ ra nhạy cảm.

- Học khoa Văn, nhưng tại sao lại hỏi lạ vậy kia? Dạ Thảo chẳng lẽ không phải là Cỏ Đê sao?

- Anh hay lý sự lắm. Nhưng Thao thấy hơi lạ Tại sao anh không học trường Luật mà lại vào trường Y?

Nguyên nhún vai:

- Biết sao được, cuộc đời có những lối rẽ rất bất ngờ.

- Thí dụ như thế nào? Anh nói rõ một chút đi. Thao tối dạ lắm.

- Có gì đâu. Thí dụ như bây giờ Thao học khoa Văn, biết đâu sau này lại làm trợ lý cho một bác sĩ thì sao?

Là ý gì nhỉ Thao tự hỏi. Nguyên mới trở về, còn rất xa lạ đối với nàng. Vì vậy, Thao luôn cảm thấy cần phải dè dặt trước anh chàng này.

Nghĩ vậy, Thao lại mỉm cười:

- Thao đã nói rồi, Thao chậm hiểu lắm. Nhưng có thể nói trước điều này. Thao sợ những người làm ngành y lắm.

- Tại sao vậy?

Vót những con mực đã vàng bỏ lên vĩ sắt gác trên chảo, Thao nói:

- Họ thường có cặp mắt đáng sợ.

Nguyên tiến thêm một bước, như thể cho Thao nhìn rõ hơn:

- Vậy còn anh thì sao?

Ở phía cửa, bà My và Liên đang chuẩn bị rau, nước chấm đến dọn lên bàn. Và ở đằng này, NGuyên vẫn như đang chờ nghe câu trả lời của nàng.

- Thì...

Rồi Thao cuoi và Nguyên cũng cười.

Những ngày đầu tiên, Thao nhận ra mọi người trong gia đình này thật đáng mến.

- Sau này ra trường, chắc Thao sẽ về đây làm việc, phải không?

Di Loan, người yêu của cậu Bao nhìn Thao đang đưa trên vông, hỏi.

- Dạ, chắc phải thế thôi, di Loan. Nhưng không biết có việc làm ngay không?

Cậu Bao đang ngồi cạnh Loan ở bàn tròn lên tiếng:

- Có chớ sao không con. Chỉ sợ con chê không muốn trở về thị trấn nhỏ này thôi.

Thao ngóc đầu lên khỏi vông một chút, rồi cười khi:

- Cậu cứ cho cháu mình là thành phần ưu tú nhất phải không? Con đâu có kén chọn gì lắm đâu. Có được việc làm là quý rồi. Tuy nhiên, nếu có được việc làm mà mình thích thì còn gì bằng.

Loan cười cười, nhìn Bao:

- Thì trong thời gian Thao học, anh cố gắng ngắm nghía xem có còn chỗ nào có thể đầu quân được.

- Anh vốn rất lo xa, điều đó em biết mà. Nhưng không biết kết quả thế nào?

- Phải chấp nhận may rủi thôi, vì anh đâu phải là người quyết định cuối cùng -- Loan an ủi.

Thao vén một mớ tóc chà nhẹ một bên má, mắt nhìn xa xôi:

- Cậu và di biết không? Ở ký túc xá các trường đại học, hiện nay còn một số anh chị ra trường rồi mà vẫn còn ở đó.

Loan ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Vậy họ làm sao mà sống?

- Bằng đủ thứ nghề, tùy theo khả năng mỗi người. Có người vì chưa tìm được việc làm vừa ý, họ vẫn chưa muốn trở về địa phương nên tạm sống bằng đủ thứ nghề.

Bao tròn môi, thối từng vòng thuốc ra ngoài bằng hình chữ O Khi vòng cuối cùng vừa tan dần, nhìn cháu, mắt Bao hấp háy nụ cười:

- Hay là nhờ anh chị My kiếm cho cháu một anh chàng vậy?

Thao cuoi. Bao vẫn hay đùa như vậy:

- Để cậu mừng. Không thì con cứ lẻo đẻo phá cậu chứ gì?

- Ừ.

Ngay cả trong câu trả lời trái ngược của Bao, Thao vẫn nhận ra tình yêu thương cậu đã dành cho mình.

Nhất là từ lúc ngoại wa đời, Bao đã hoãn việc cưới hỏi của mình để lo cho Thao ôn thi, rồi gởi học hành đang hoàng. Hơn mấy tháng nay, Bao đều đặn gởi gạo và quà cáp cho xứng với lòng ưu ái của ông bà My dành cho nàng.

- Nè! Anh chàng bác sĩ con của bác My ra sao hở Thao?

Bất ngờ trước câu hỏi của cậu, Thao ngớ người ra một chút rồi nói.

- Con... cũng không rõ nữa. Nhưng riêng em gái của anh thì dễ thương lắm, cậu a.

- Nguyên có đẹp trai không?

Không hiểu sao Thao cảm thấy mặt mình nóng lên, dường như cậu Bao đang có ngụ ý nào đó.

- Con không biết' -- Thao đáp.

- Ở chung nhà, vô ra gặp nhau, chẳng lẽ con không nhìn anh ta lần nào sao?

Nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt NGuyên, Thao tủm tỉm cười:

- Anh ấy... cũng kỳ lạ lắm. Hôm anh từ nước ngoài về, làm con ngại muốn chết.

Thế rồi Thao kể lại cảnh gặp Nguyên lần đầu tiên. Nghe chuyện, Bao và Loan đã cười phá lên.

Bao nói:

- Riêng cậu thì cậu thấy anh chàng đó hay hay chứ. Mai mốt con hãy rủ anh ta về nhà mình chơi.
- Anh ta luôn bận rộn với nghề bác sĩ, để gì có dịp để đi chơi, cậu ơi.

Nhìn Thao, Bao cười cười:

- Cậu thì nghĩ khác. Có lẽ một lúc nào đó, gần đây thôi, anh ta sẽ chủ động bảo con dẫn anh ta về đây ra mắt cậu.

Nãy giờ, thấy Bao cứ nói những câu nghe thật kỳ, Thao giận dữ:

- Hôm nay cậu thế nào ấy, lạ lắm. Cậu nói toàn là chuyện gì không hà.

Rồi trước nụ cười của Bao và Loan, Thao vùng vằng bước ra vườn.

Dưới tàn cây ô môi mùa này đang trở hoa tím ngát, ngôi mộ của ngoại lọt thỏm trong bóng râm. Thao ngồi bên mộ, hốt từng nắm hoa ô môi rụng thả lên, rồi lại hứng lấy như trò chơi thả chanh thời bé.

Cũng ở khu vườn wen thuộc này, Thao đã gắn bó suốt quãng đời thơ của mình với những trò chơi dân dã, mộc mạc. Thời thơ ấu với những kỷ niệm vui buồn lần lượt trôi qua thế nhưng hoa ô môi năm này wa năm khác đúng vào mùa thu lại nở, rồi lại rụng đầy trên lối bước.

Tự dưng, Thao cảm thấy sống mũi mình cay cay.

Buổi trưa thật yên lặng.

Ngõ lớn trong nhà đã đi làm và Liên chiều nay có buổi học đàn tranh. Thao mang sách ra vườn đóng đưa trên chiếc xích đu đặt dưới bóng mát của một cây xoài. Nghe tiếng xạc xào của những chiếc lá khi một cơn gió thoảng qua, Thao cảm nhận một điều gì đó thật thân thương và gần gũi. Đã hơn một năm vào học, mọi việc ở đây và cả ở lớp cũng vào nề nếp wen thuộc.

Cuộc đời nghĩ cũng lạ, ngôi nhà toàn người dung này bỗng chốc trở nên wen thuộc. Cái khoảng trống tâm hồn của cô gái vì nỗi bất hạnh mất mẹ, mất cha, mất bà dường như đã được an ủi. Sự tế nhị của ông bà My, sự hồn nhiên của Liên làm cho Thao quên đi phần nào sự lẻ loi của mình.

Chỉ riêng đối với Nguyên, Thao vẫn giữ một khoảng cách như cũ, Nguyên gần như bận rộn suốt vì công việc, về nhà lúc nào thì lại tranh thủ đến phòng mạch tư thuê ở đầu phố.

Đến năm thứ 2, may là Nguyên được chuyển về làm ở một bệnh viện cách trường Thao không bao xa, nên Thao được chàng cho vá giăng. Ban đầu, Thao từ chối, vì nàng nghĩ rằng buộc như vậy rất phiền phức, nhưng ông bà My lại rầy:

- Phiền gì chứ? Con xem ở đây là người dung hay sao?

Thế là sáng sáng, Thao đành ngồi sau xe của Nguyên, trưa lại được anh chàng đón về. Hai anh em chỉ nói với nhau một vài câu ngắn ngủi rồi thôi.

Và nếu không có một biến cố xảy ra...

Tối hôm đó, ông bà My đi chơi ở nhà một người bạn. Liên nằng nặc đòi Nguyên dẫn cô bé và Thao đi ăn kem. Trước sự vui vẻ dễ thương của Liên, Nguyên và Thao đành miễn cưỡng chiều theo.

Ba anh em bách bộ được một quãng, chợt nghe tiếng la thất thanh trong con hẻm nhỏ phía sau vừa đi qua:

- Cướp! Cướp! Bà con ơi! Nó giật sợi dây chuyền của tôi.

- Đó! Thằng áo sọc đó, bà con!

2, 3 người đi đường cũng nhón nháo báo động.

Nguyên xoay người thật nhanh. Thao cùng Liên còn ngỡ ngàng thì thấy chàng đã đứng chặn trước mặt một tên áo sọc và tên áo trắng vừa trở ra khỏi hẻm. Thao kéo tay Liên bước lại gần. Lúc đó, người đàn bà mất của khi này cũng hốt hải chạy đến.

Để gì chịu đầu hàng, hai tên cướp giật một lúc nhảy lên đâm vào mặt Nguyên. Nhanh như chớp, Nguyên trả đũa bằng những đòn vừa mạnh, lại vừa hiểm hóc. Một tên bị té ngã, ôm bụng oằn oại dưới đất. Nguyên đối mặt với tên áo sọc, vừa đánh, vừa la:

- Trả lại cho người ta đi.

Tên áo sọc vẫn ngoan cố chống trả.

Thật bất ngờ, tên áo trắng đang ôm bụng khi này chợt đứng phắt dậy và chộp lấy hai cánh tay Thao, bẻ quặt ra sao. Nguyên biến sắc, giận dữ hét lên:

- Buông tay cô ấy ra!

- 0. Mày để cho tui tao rút êm -- Tên áo sọc nhảy đến bên cạnh đồng bọn, đe dọa -- Nếu 0, tao để theo con bé này.

0 còn cách nào khác, Nguyên bước tránh qua một bên. Tên áo trắng đẩy Thao ra phía trước làm vật chắn, rồi bước thụt lùi vào con hẻm phía tay phải.

Thừa lúc chúng vừa lơ lửng, bằng toàn bộ sức mạnh của mình, Thao giăng mạnh cánh tay ra khỏi đôi tay kiềm giữ của chúng. Chỉ chờ có vậy, Nguyên lao đến, tung ngay một ngọn cước vào mặt. Thấy đối thủ té ngửa, một dòng máu đỏ ở khóe miệng rỉ ra, Nguyên lừ lừ tiến lại gần. Tên áo trắng bỏ lui, ánh mắt sợ hãi. Điều bất ngờ lại xảy đến, tên còn lại thừa lúc mọi người không để ý đã ném mạnh hòn đá từ phía sau vào đầu Nguyên. Chàng ôm lấy đầu loạng choạng, máu từ kẽ tay rỉ rỉ chảy ra.

Tưởng đâu thoát nạn, hai tên giật dọc định tháo chạy thì tiếng động cơ mô tô ầm ầm chạy đến. 4 cảnh sát mặc sắc phục nhanh chóng bắt giữ chúng.

Thao và Liên lảng vảng bên cạnh Nguyên. Rút chiếc khăn tay của mình, Thao chìa ra trước mặt Nguyên:

- Anh bịt chỗ vết thương đi.

Nguyên còn nhăn nhó vì đau, nhưng lại hỏi:

- Thao có bị làm sao không?

Thao cảm động:

- Dạ, không sao. Còn anh, chắc đau lắm hả?

Nguyên gượng cười. Liên giờ mới cất tiếng, giọng ỉu xìu:

- Cũng tại em... ai bảo em thêm ăn kem làm gì.

Nguyên phát tay:

- Bỏ đi. Bây giờ chúng ta về.

Trả lời thêm mấy câu hỏi của cảnh sát và đáp lại những lời cảm ơn rối rít của người đàn bà, Nguyên cùng Thao và Liên về nhà.

Trong khi Liên chuẩn bị nước ấm, Thao rửa và định băng lại chỗ xây xước. Hồi học ở trung học, Thao có tập huấn sơ cấp cứu nên cô cảm thấy công việc này không khó khăn lắm.

- Làm gì vậy?

Nguyên ngạc nhiên nhìn Thao đang nhấp nhấp cái kéo trong tay:

Thao thần nhiên:

- Thì... Cắt tóc chứ làm gì.

- Ủa! Ai mượn vậy? -- Nguyên nhìn cô lom lom.

Thao ngồi xuống cạnh Nguyên, nhẹ nhàng vạch tóc tìm nơi bị thương khi nãy, miệng vừa đáp:

- Cần gì ai mượn, nhiệm vụ là phải làm mà.

Cắt một nhún tóc ở chỗ vết thương, Thao rửa lại bằng cồn rồi rắc thuốc.

Nguyên hỏi:

- Ai dạy em làm bác sĩ vậy Thao?

- Dạ, đâu dám. Em chỉ học sơ cấp cứu thôi mà.

- Anh biết mà, bàn tay của em có thể giúp anh được đó.

- Giúp gì ạ? -- Thao vẫn chăm chú băng lại vết thương.

- Thì kê đơn, phát thuốc đó mà.

Xong việc, Thao ngồi ở ghế đối diện, mỉm cười:

- Phát thuốc thì được, chứ em không dám nhận kê đơn đâu.

- Thì cũng được -- Nguyên nhìn Thao, cười -- Miễn giúp anh là được rồi. Chỉ sợ em chê công việc này, không xứng đáng với cô sinh viên khoa Văn.

Thao nheo mắt, cười:

- Đâu có gì, anh cứ trả thù lao hậu hĩnh là được.

Liên bưng thau nước ấm ra, xem vào hỏi:

- Cái gì mà thù lao vậy? Có phần em 0?

- không -- Nguyên đi lại phía cửa sổ và trả lời gọn lỏn.

Nhìn anh trai từ phía sau lưng, Liên hỏi:

- Anh làm gì mà đứng đó vậy?

- Đứng... chơi. Bộ không được sao?

- Lại đây lau mặt nè ông thần. Em pha sẵn nước ấm đây.

Nguyên xoay người lại, cười:

- Cha! Tự nhiên hôm nay tốt với anh wá vậy.

- Tất nhiên rồi, hôm nay anh đã mưu trí và dũng cảm bắt cướp mà.

- Hèn gì...

Liên lại giục:

- Nè! Rửa mặt lẹ lẹ đi anh cả. Em còn phải học bài nữa.

Nguyên trợn mắt:

- Lạ chưa! Anh đâu có bảo em ở đây.

Liên dẫu môi:

- Vậy lát nữa anh phụ chị Thao dọn dẹp đó nghen.

Đang sắp xếp lại cồn, gòn... Thao ngẩng lên:

- Việc nhỏ mà. Em đi học bài đi.

Liên lên lầu, Nguyên nhúng khăn ấm lau mặt. Dòng nước làm cho chàng dễ chịu hẳn.

- Thao ơi!

Vừa bỏ mọi thứ vào tủ y tế, Thao way lại:

- Da.

Nguyên định nói gì đó, nhưng lại ngáp ngừng. hai anh em nhìn nhau. Thao vô tư lảm bảm:

- Em ghét ai như vậy lắm.

- Đừng giận nghe. Có một việc anh định nói, nhưng khi em nhìn, anh lại quên mất -- Nguyên phân trần.

- Bộ em dữ dằn vậy sao?

Nguyên cười:

- Phải như em dữ dằn thì không có vấn đề gì rồi.

- Vậy thì vấn đề bây giờ là như thế nào?

Nguyên lắc đầu:

- không nói.

Thao way lưng đi, còn nguýt Nguyên.

- Vậy thì khi anh “đau bụng” đừng có than.

NGuyen lắc đầu, cười thành tiếng. không hiểu sao bây giờ nhớ lại, Thao lại không quên ánh mắt và nụ cười của NGuyen khi ấy.

Chợt tiếng chuông gọi cổng cắt ngang dòng suy nghĩ của Thao.

Nghiêng người nhìn ra cổng, Thao “à” lên một tiếng rồi chạy ra.

- Quyên! Vào đây.

Nhìn nét mặt của bạn, Thao dò hỏi:

- Có chuyện gì rồi phải 0?

Thao rót ly nước mát, ấn vào tay bạn rồi nói thêm.

- Uống đi nhỏ, nước sâm đó.

Quyên ngồi xuống ghế, cầm lấy ly nước hỏi:

- Nhỏ đang làm gì vậy?

- Học bài thôi.

Nhìn quanh, Quyên lại cất tiếng:

- Cả nhà đi đâu vắng phải không Thao?

Cảm thấy Quyên sắp nói ra một điều gì đó, Thao chăm chú nhìn bạn:

- Có chuyện gì rồi phải 0?

Quyên buồn bã:

- Ba và anh buộc Quyên phải lấy chồng. Có lẽ mình sẽ bỏ dở việc học

Thao kêu lên:

- Sao kỳ vậy? Ai cũng biết là Quyên có bạn trai rồi mà.

- không ai quan tâm tới tình cảm của mình trừ mẹ, nhưng mẹ thì không quyết định được mọi việc trong gia đình.

Thao nghĩ đến Hùng, anh bạn sinh viên cùng lớp và lại là người yêu của Quyên. Chàng sinh viên đẹp trai, đôn hậu và lại học giỏi vẫn chưa vừa mắt gia đình Quyên. Đơn giản vì anh nghèo.

Mình phải làm gì bây giờ? -- Thao nghĩ thầm.

Trong khi đó, Quyên vẫn ôm lấy đầu, tóc tai rũ rượi:

- Bây giờ ta chán đời wá, nhỏ ơi.

Sợ Quyên tuyệt vọng nghĩ quẩn, Thao kêu lên:

- Ê! Đừng nghĩ vậy là sai. Dù sao mọi việc vẫn chưa kết thúc mà. Hay là...

Quyên nhìn Thao, ánh lên tia hy vọng:

- Sao hở Thao?

Trong đầu Thao lảng vảng bóng hình của Ngử, anh trai của Quyên. Anh chàng đầu hói, cao lớn, có ánh mắt làm cho hầu hết mọi cô gái luôn cảnh giác. Liệu nàng có thể nói được gì khi gặp anh ta?

- Quyên nè! Hay là mai Thao sẽ đến nhà Quyên.

- Có chuyện chi vậy Thao?

Thao thành thật:

- Thao biết thuyết phục anh Ngử là chuyện rất khó. Nhưng cứ để Thao thử xem.

Thật ra, không mấy hy vọng về cách giải quyết của Thao, nhưng Quyên vẫn cảm kính trước tấm lòng của bạn.

- Cám ơn nhỏ. Ngày mai Quyên sẽ giữ anh ấy ở nhà.

A, ông chủ nhỏ! VẬt đây.

Ngử hồ hởi chào đón. Thi đang lái chiếc xe con màu mận chín vào đến cổng. Hôm nay trông anh ta thật trẻ trung.

Thấy Ngử mở tủ lạnh lấy lon Coca, Thi vội nói:

- Thôi Ngử, mình ngồi chơi một chút rồi sẽ đi ngay mà. Hôm nay định mời Ngử và Quyên đi chơi.

Ngử cười ngoác cả miệng:

- Vậy à? Đi chơi ở đâu?

- Nhà một người bạn ở Bình Dương. Nó xuất ngoại từ lâu, nay về thăm nhà.

Ngử ấn vai bạn xuống salon, rồi sốt sắng nói:

- Được, chờ mình một lát.

Rồi Ngử bước nhanh lên lầu. Lúc đó, ông Bá, ba của Ngử cũng đang đi xuống.

Thi đứng dậy:

- Chào bác a.

Ông Bá vồn vả hăn khi nhìn thấy THi:

- Ủa! Cháu mới đến hả Sao, dạo này buôn bán thế nào?

Thi đốt thuốc, một nụ cười không giấu sự tự mãn:

- Cũng thường bác ạ Thị trường thế giới biến động vừa wa đã cho cháu một kinh nghiệm đáng giá. Nhiều công ty đang đứng trước vực thẳm. Cháu đang kêu gọi một số nghệ nhân có tay nghề cao ở các nơi hợp tác.

Biết Thi làm hàng mỹ nghệ xuất khẩu có tiếng, ông Bá không tiếc lời khen nịnh:

- Tuổi trẻ như cháu mà lại suy nghĩ thấu đáo như vậy, không biết được mấy người đó ghen. Ba má cháu may mắn lắm.

Trong lúc ông Bá đang trò chuyện với Thi thì Ngũ xồng xộc chạy vào phòng Quyên.

Cô giật mình. Khi nhận ra anh trai, cô cau mày:

- Có chuyện gì vậy ông? Làm gì hồi hả wá vậy?

Ngũ ngồi xuống giường, nở nụ cười thật tươi:

- Quyên này! Em chuẩn bị trang điểm, rồi thay đồ đẹp đi. Thi nó lái xe con đến đưa em đi chơi.

Quyên biến sắc, lắc đầu nguầy nguậy:

- O, em không đi đâu.

- Sao lại không đi Con nhỏ này! Bộ mày tính giận mặt với ba và anh sao?

Nhắc đến ông Bá, Quyên không khỏi lo sợ Ông có thể nổi nóng bất cứ lúc nào và cũng rất thân thiện khi mắng chửi hoặc đánh đập vợ con trước mặt mọi người.

NGhĩ vậy, Quyên tìm lý do thoái thác:

- Nhưng Thao có hẹn em đến đây, lát nữa em sẽ đi học.

Ngũ gầm gừ:

- Học học cái gì? Sắp làm bà chủ tới nơi mà chẳng lẽ mày còn tiếc tuổi học đó hay sao?

Rồi Ngũ lại đổi giọng vuốt ve:

- Nghe anh đi. Anh luôn biết phải sống thế nào cho thực tế, cho có lợi. Chuyện của bạn em, con nhỏ tóc dài đẹp đẹp chứ gì, để anh tiếp cho.

- Nhưng mà...

- Quyên à! Q! -- Ngũ dịu ngọt -- Em hãy nghe lời anh. Thi là anh chàng giàu sang, lại biết tính toán làm ăn. Bộ em tưởng anh điên hay sao mà lại xô em vào con người chẳng ra gì.

Thấy Quyên có vẻ xiêu lòng, Ngũ nói thêm:

- Thao có đến thì để anh tiếp cho Em trông nè, anh trai của em cũng đâu có tệ.

Quyên phì cười khi thấy Ngũ nghiêng người wa, lại như người mẫu biểu diễn. một suy nghĩ trong cô lóe lên. Chẳng phải đây là lúc Quyên thực hiện kế hoạch của Thao hay sao? Chiều ý Ngũ một lần, Quyên vừa làm Ngũ vui trong khi đó, một mình gặp NGũ, Thao cũng dễ nói chuyện hơn. Vì biết đâu Ngũ sẽ xiêu lòng?

Nghĩ vậy, Quyên gật đầu:

- Rồi, anh xuống bảo anh THi chờ em một lát.

Mắt Ngũ sáng lên:

- Được lắm, em cứ chuẩn bị đi.

1 lát sau, Quyên lên chiếc xe hơi màu mận chín ngồi cạnh Thi, trước ánh mắt ngưỡng mộ của cha và anh, trước cái nhìn âu yếm của mẹ Còn Quyên thì chỉ biết thờ dài.

Quay vào nhà, Ngũ phấn khởi nói với ông bà BÀ:

- Ba mẹ thấy O? Tụi nó xứng đôi wá.

Ông Bá cười tít mắt:

- Mày thì có tiền là xứng đôi thôi.

Ngũ không còn vẻ khách khí trước mặt người thân của mình:

- Ai mà chẳng thế. Ba cũng đâu có hơn gì con.

Ông Bá cười xòa, nghĩ đến món nợ mười mấy cây vàng hiện đang được Thi tạm ứng để trả.

Còn bà BÀ, vốn là người không được quyết định một chuyện gì thì giấu vẻ mặt âu lo.

Thảo đến, tóc nàng cột nhong nhong bởi một sợi ru băng màu vàng làm tăng cái vẻ nhí nhảnh hồn nhiên vốn có.

Ngũ nồng nhiệt chào đón Thao rồi sau đó cứ ngồi xuýt xoa:

- Cha! Cô sinh viên thật là dễ thương.

Đã nhiều lần trông thấy sự ngưỡng mộ của Ngũ, nhưng Thao luôn biết tự bảo vệ mình. Nàng cười:

- Nhỏ Quyên đâu rồi anh?

- Nó đi với bạn, nhưng nó phân công anh ở nhà tiếp em. Nào! Uống nước cam đi em.

Thao gật đầu:

- Cám ơn anh. Nhỏ Quyên lúc nào cũng rườm rà cả, cần gì phải làm phiền anh như vậy.

- Í! Đâu có gì phiền -- Ngừ vội nói -- Anh rất vui khi được tiếp xúc với em.

Ngừ nói mà mắt cứ nhìn chằm chằm vào Thao. Nàng bụng ly nước cam lên môi, và chợt nghĩ: ly nước cam này được rót từ trong chai, không có một tí bột trắng nào pha trộn trong ấy như cảnh thường thấy trong phim.

- Quyên đi chơi với ai vậy? Anh có thể cho em biết được 0?

- Được chứ -- Ngừ nhìn Thao với vẻ thân thiện -- Em như người trong nhà rồi còn gì. Nhưng mấy hôm nay em có nghe con Quyên kể về chuyện hôn nhân sắp tới của nó 0?

- Có. Anh là ông mai phải 0?

1 chút tự đắc hiện trên nét mặt Ngừ:

- Nếu đúng vậy thì sao?

- Nhưng anh biết là Quyên với anh Hùng thương nhau mà.

Ngừ nhướng mắt:

- Ừm. Nhưng làm sao?

- Anh không thấy như vậy là hơi... nhần tâm sao? -- Thao cố lựa lời dễ nghe.

Nhưng Ngừ không phải là tay vừa. Trước mặt NGừ, Thao chỉ là một cô gái non nớt còn ngồi trên ghế nhà trường:

- Chà! Lấy tư cách gì mà chất vấn tôi vậy, cô nương?

- Là một người bạn, không được sao?

Ngừ đột ngột bước vòng ra sau lưng Thao, rồi vuốt nhẹ đuôi tóc nàng:

- Còn anh là anh trai, đủ tư cách hơn trong việc sắp xếp cho em gái mình được hạnh phúc. Còn em, nếu muốn vậy thì hãy làm... chị dâu của Quyên đi, rồi hãy có ý kiến.

Thao đỏ mặt tía tai trước những lời châm chọc của Ngừ. Nàng giật đuôi tóc ra khỏi tay Ngừ, rồi nghiêm mặt nói:

- Em hy vọng anh hiểu và thương cho Quyên. Đành rằng anh Thi giàu có thật, nhưng nó không hề yêu anh ấy. Hơn nữa, tuổi tác hai người lại chênh lệch nhau khá xa...

- Ê! Chồng già vợ trẻ là tiên -- Ngừ đưa một ngón tay lên, ngắt lời -- Chẳng lẽ em không nghe người ta nói sao?

- Nhưng sống với người mình không hề yêu thương thì rất khổ.

Ôi! Cô bé ngây thơ làm sao? Ngừ vừa nhịp nhịp chân, vừa ngắm Thao. Đúng là loại sinh viên hàn lâm chưa hề có những ngày va chạm với đời.

Thao không biết những ý nghĩ của NGừ, nàng nói thêm:

- Anh Ngừ à! Tội em đều đặt hết niềm tin vào anh. Mong anh giúp đỡ Quyên thoát ra khỏi tình cảnh khó xử này.

Ngừ mỉm cười, xếp đặt kế hoạch trong đầu. Ngoài miệng, anh ta làm ra vẻ chân thành:

- Anh hiểu chứ. Anh không hề có ý định ép uống con Quyên. Nó có quyền chọn lựa bạn đời của nó. Còn anh, tất nhiên là cũng có quyền góp ý điều hơn lẽ thiệt. Nhưng quyết định cuối cùng cũng là do nó thôi. Em yên tâm đi.

Mắt Thao sáng lên, cô không ngờ mình thành công dễ dàng như vậy.

- Ôi! Anh tốt wá. Cảm ơn anh, anh Ngừ a.

Ngừ cau mày, vẻ không hài lòng:

- Sao lại cảm ơn anh? Ngược lại, anh cảm ơn em mới đúng. Em là một cô bạn tốt và đáng yêu.

Thao không khỏi bẽn lẽn trước lời khen của Ngừ. Còn anh ta, Ngừ ngầm thích thú khi nhận ra tác dụng lời khen của mình.

Những cơn mưa tháng 10 ập đến thật bất ngờ. Cả nhà ông bà Mỹ và Thảo quây quần ở phòng khách xem tivi và trò chuyện.

Liên chợt choàng tay wa vai Thảo:

- Chị Thao ơi! Mai một chị Ở đây luôn với em ngen.

Thao và mọi người ngạc nhiên nhìn Liên, cô bé dẩu môi:

- Sao ai cũng nhìn con vậy? Bộ con nói gì sai sao?

Ông bà Mỹ phì cười, còn Nguyên thì nói với em gái:

- Tất nhiên là 0, chỉ thấy hơi lạ thôi.

- Lạ làm sao, anh 2?

Nguyên tủm tủm cười:

- Thì bỗng dưng em tốt đột xuất.

- Í! Em tốt từ lâu lắm rồi, tại anh không nhận ra chứ bộ -- Rồi quay sang Thao, Liên hỏi -- Chị chịu 0?

Thao cười, thật thà nói:

- Cám ơn em, nhưng chị phải về quê.

- Nhưng mai một cậu BAO cưới vợ, chị sẽ sống một mình buồn lắm đó. Hay là chị gọi ba mẹ em là ba mẹ luôn đi.

Thao ngồi lặng. không phải nàng không nghĩ đến điều đó, nhưng khi chính miệng Liên nói ra trước mặt mọi người, làm sao Thao không tủi thân tủi phận?

Mưa vẫn rơi đều trên những chiếc lá ngoài khung cửa sổ. Liên dường như chưa hiểu rõ vì sao không khí trở nên ngột ngạt như vậy. Ông bà My kín đáo nhìn nhau. Còn Nguyên, lần đầu tiên chàng nhìn Thao với cái nhìn rất lạ.

Những ngày tiếp theo đó, mọi sinh hoạt trong gia đình cũng không có gì thay đổi. Riêng Nguyên, dường như công việc ở phòng mạch bận rộn hơn.

Có một buổi tối rảnh rỗi, Liên đã rủ Thao đến phòng mạch của chàng.

Đó là một căn phòng được trang trí rất sáng sủa. một cô y tá xinh đẹp đang làm nhiệm vụ ghi tên, phát thẻ và bán thuốc ở trước một tủ thuốc đặt sát bên cửa.

Thấy Liên, cô y sĩ niềm nở:

- Hôm nay đi đâu mà xinh vậy, Liên?

Liên kéo tay Thao bước vào, cười:

- Em mà xinh à? Đâu có bằng chị Thao của em, chị Hà.

Đúng là hôm nay trông Thao xinh đẹp hẳn trong chiếc áo thun màu mặng cụt bó sát người, tóc được búi cao lên, để lộ chiếc cổ thon thon trắng ngần.

Hà quan sát Thao, hỏi:

- Ai vậy?

- Chị của em đó.

Thao gật đầu chào Hà và cũng nhận lại nụ cười làm quen.

Hà bảo:

- Xưa nay, chị đâu có nghe em nói có người chị nào.

Liên nhướn mắt:

- Vậy mới hay chứ.

Có bệnh nhân từ phòng khám bước ra, Hà tạm ngưng câu chuyện để bán thuốc theo đơn.

Nhân lúc' đó, Liên lại kéo Thao chạy tuốt vào bên trong. Thao kêu lên:

- Ê nhỏ! Coi chừng anh Nguyên rầy rả đó nghe.

Liên hát mặt lên:

- Anh mà rầy, em nghỉ chơi với anh luôn đó.

Nguyên ngạc nhiên nhìn hai cô em, chàng gỡ một bên khẩu trang xuống:

- Đi đâu vậy, các cô nương?

Liên ngồi xuống ghế dành cho người bệnh:

- Đi chơi chứ đi đâu.

Nguyên nhìn Thao:

- Còn em, tối nay không có việc gì làm sao?

Có cảm giác như bị chất vấn dành cho kẻ quấy rối, Thao tự ái:

- Em chỉ chiều ý Liên đi với nó một vòng thôi.

Quay lại em gái, Nguyên bảo:

- Qua bên kia ngồi đi, lát nữa có bệnh nhân đến bây giờ.

Dường như được cưng chiều, Liên chẳng biết sợ là gì.

- Ở ngoài ấy có chị Hà, chị ấy chưa thấy tụi em ra thì chưa cho ai vào đâu.

Thao không khỏi thích thú khi thấy Nguyên có vẻ nhún mình trước em gái, cho bỏ cái tật làm tàng.

Nào ngờ, Nguyên quay sang Thao:

- Thảo, em dẫn nó ra đùm anh.

Thao khoanh tay, đứng dựa vào tường:

- Anh là anh cả mà không bảo được thì làm sao em nói Liên nghe?

NGuyen ngạc nhiên nhìn Thao, chàng đứng dậy, chiếc ống nghe lủng lẳng trước ngực. Vài giây sau, Nguyên bảo:

- Được, vậy anh sẽ bảo Hà thông báo là tại đây có hai bệnh nhân mắc bệnh truyền nhiễm.

Nghe nói vậy, Liên rời nhanh khỏi ghế, cười hi hi:

- Anh hai tính chơi khăm tụi em chứ gì? Thôi được rồi, anh khám thì cứ khám, tụi em không thèm ở đây nữa.

Rồi Liên đồng đành bước ra ngoài. Thao cũng định theo sau thì Nguyên gọi giật lại:

- Thao!

- Gì ạ? -- Thao tỏ ý ngạc nhiên.

Nguyên bước đến đối diện với nàng:

- Em lớn hơn con nhỏ đó, phải biết thế nào là đúng là sai chứ?

Đã có tự ái từ lúc đầu, Thao ương bướng:

- Thế tụi em có làm gì tổn hại đến anh đâu?

- Nhưng đây là nơi làm việc của anh, đâu thể đến là đến.

Thao nhún vai:

- Ghê vậy sao?

Nguyên nghiêng đầu, thoáng chút bực tức:

- Em tính nói gì đây?

- Đâu có gì, nhưng em hơi lạ là tại sao anh không nói rõ với em gái anh cơ chứ?

- Anh luôn bận rộn...

Thao ngắt lời:

- Chứ bộ em rảnh sao?

NGuyen trừng mắt, không hiểu vì sao Thao bỗng thích cay cú như vậy. Chàng lắc đầu, xuống giọng đầu hàng.

- Thôi được rồi, không nói chuyện nữa.

Tối hôm đó, trước khi ngủ, nhớ lại mọi chuyện tự dưng Thao thấy buồn bực như thế nào ấy. Dường như trong mắt Nguyên, Thao là cô gái chẳng ra sao và vô tích sự.

Cho đến một buổi tối. Sau buổi học tại trung tâm ngoại ngữ, Thao lững thững về nhà. Nàng có thói quen ôn lại những gì vừa học ở lớp. Bài học mới đây nói về con tàu đang du hành trên vùng biển Địa Trung Hải. Trên tàu có nhiều du khách thuộc các dân tộc khác nhau. Họ đang làm quen trong buổi tiệc chiêu đãi của thuyền trưởng.

Theo nhịp bước, những câu đối thoại hiện lên trong đầu nàng.

Bỗng nàng chợt nghe những câu nói nhura nhura chẳng rõ ràng từ phía sau. Quay lại nhìn, Thao trông thấy hai gã say đang khật khà khật khưỡng bước đi.

Thấy Thao nhìn, một gã đưa tay rồi rít ngoắc, nhưng rồi cả cánh tay anh ta cũng không điều khiển nổi, đành buông thõng xuống, thế nhưng cặp mắt lừ đừ thì vẫn theo sau Thao.

Thấy hai gã say như cố gắng bước nhanh hơn, Thao càng cuống quýt. Đường phố giờ này hãy còn đông đúc, nhưng người ta phóng xe wa cái vèo, không để ý đến người đi bộ trên vỉa hè.

- Ê!... Em ơi!... Em ơi!!...

- Chờ anh... theo... với... nè... cung.

Nghe những lời cợt nhả, Thao không khỏi bực dọc. Nàng rào bước nhanh và chỉ lát sau, cánh cổng nhà quen thuộc đã hiện ra. Thao thở phào. Và khi cảm thấy an toàn, trước khi vào nhà, Thao quay lại phùng má, trợn mắt trêu chọc.

- Tới đây, chị hai biểu đây nè.

Tưởng dễ, hai anh chàng say rượu khật khưỡng chạy đến, họ chạy nhanh đến nỗi Thao không ngờ. Nàng hoảng hồn xô công, chạy ào vào nhà.

Thao chợt va vào một người. Định thần nhìn lại, nàng nhận ra mình đang chạm mặt vào mặt Nguyên. một phản ứng rất tự nhiên, nàng ôm choàng lấy chàng.

- Có chuyện gì vậy? -- Nguyên ngạc nhiên.

Thao chỉ tay về phía cổng. hai gã say đang lảo đảo trước cổng. Nguyên bước ra, có lẽ thấy đáng dấp lực lưỡng của chàng, họ lảng đi và miệng không ngớt nói điều gì đó.

Khóa cổng xong, Nguyên nghiêm nghị nói:

- Vào đây, anh nói chuyện một chút.

Thao không khỏi lo lắng, nghĩ thế nào cũng bị mắng bởi sự phá phách của mình. Bởi vì lúc nào Nguyên cũng tỏ ra là người anh trai thường xuyên khó tính.

- Em có wen với họ 0?

- Dạ, đâu có -- Thao vội nói -- Đang đi học về, chợt nghe đằng sau họ kêu réo. Nhìn lại em thấy lạ hoắc lạ hươ.

- Thật 0? -- Nguyên nhìn thẳng vào mắt Thao.

Thao tự ái:

- Anh không tin thì thôi.

- Anh không tin vì có nguyên do -- Nguyên nói rành mạch -- Khi nãy, lúc đi gần tới cổng, em đã trêu chọc người ta.

- Em đâu có trêu chọc, chỉ muốn làm họ tức cho... bỏ ghét. Vì trên đường đi, họ làm em sợ thấy mồ.

Nguyên lắc đầu:

- Thật ngây thơ wá đi, cô bé ạ. Mấy gã say hay làm liều lắm. Em chọc tức họ, em chỉ có thiệt thòi. Hiểu chưa?

Tất nhiên là Nguyên hoàn toàn có lý, nhưng không hiểu sao Thao không muốn dễ dàng nói là mình hiểu ra, mình biết lỗi.

Thấy Thao im lặng, Nguyên nói tiếp:

- một tuần em học ba buổi tối phải 0?

- Dạ -- Thao ngạc nhiên trả lời.

- Kể từ ngày mốt, anh sẽ đưa Thao đi và đón về.

Thao ngỡ ngàng kêu lên:

- không được đâu.

Nguyên nhíu mày:

- Sao vậy?

- Anh còn làm việc ở phòng mạch. Hơn nữa, em có thể đi bộ, chỉ tốn khoảng 15 phút thôi mà.

Nguyên nghiêm giọng:

- Nhưng trong 15 phút đó, có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Còn việc làm của anh ở phòng mạch, anh có thể sắp xếp được. Em yên tâm đi.

Giờ học kết thúc, cô giáo chào cả lớp với vẻ hài lòng.

Quyên đảo mắt tìm Thảo. Hôm nay đến trễ, nên Thao ngồi ở dãy bàn cuối. Đáp lại cái nhìn của bạn, Thao nheo mắt cười. Vừa lúc đó, Hùng đến cạnh Q, nói nhỏ.

- Ra ngoài một chút đi Quyên.

Theo H ra ngoài, Quyên còn trông thấy cái nháy mắt tinh nghịch của bạn. Nhỏ Thao là vậy đó, dường như chẳng bao giờ ưu tư, sầu não.

H nghiêng đầu nhìn Quyên.

- Lúc này có chuyện gì vui 0? Sao ít kể cho H nghe wá vậy?

Quyên nũng nịu:

- Chứ không phải cả tuần nay, tan học là H đi mất tiêu, Quyên tìm hoài nhưng có thấy đâu.

Nhớ ra, H tự cốc vào đầu mình:

- À, quên, mấy hôm nay, H bận đi với các bạn liên hệ tìm việc làm thêm.

- Việc gì vậy?

- Thì... bọn mình chỉ có cách dạy kèm thôi.

- Chỉ có tìm việc thôi mà, làm gì mà mới tan học đã biến nhanh vậy?

H cười, nói trêu:

- Tiểu thư vốn sống ở lầu son gác tía, nên đâu có hiểu cuộc sống của chúng tôi vất vả như thế nào. Buổi trưa là lúc dễ gặp người lớn nhất. Sớm hơn giờ đó thì mình bận học ở trường, trễ hơn thì người ta đang ngủ trưa. Vì vậy, tốt nhất là cứ ba chân 4 cạnh đạp xe đến nhà người ta sau giờ học của mình.

NGhe H nói, Quyên mới vỡ lẽ. Cô không giận vì H gọi mình là tiểu thư Quả là từ nhỏ đến giờ, Quyên chưa từng tự lo cho mình ngày nào. Nhưng Quyên vẫn luôn quý trọng người lao động và những bè bạn có hoàn cảnh khó khăn.

Rút rề đặt tay mình lên tay H đang đặt trên lan can của hành lang dãy lầu, Quyên triu mến chia sẻ.

- H vất vả quá.

Bóp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của cô bạn gái đáng yêu, H nghe được an ủi rất nhiều. Bây giờ thì Quyên đã dạn dĩ hơn trước, chứ trước đây, khi bạn bè trêu chọc, Quyên cứ giấu mặt thẹn thùng.

Giọng H thật êm:

- Cực khổ cách mấy H cũng không lo, chỉ lo là...

- Gì vậy H?

Nhìn sâu vào mắt Q, H thì thầm:

- Sợ không giữ được Quyên.

- không đâu, Quyên không bao giờ thay đổi -- Rồi với giọng phấn khởi, Quyên nói tiếp -- Hôm rày Quyên chờ gặp H để báo một tin vui.

Thế là Quyên kể cho H nghe kế hoạch của Thao đã đạt kết quả tốt đẹp như thế nào. Suốt cả tuần wa, Thi không còn đến nhà đòi đưa đón hoặc chở Quyên đi chơi như mọi khi.

Quyên kết thúc bằng một nhận xét về anh trai của mình.

- Thật ra, anh Ngữ cũng không đến nỗi nào. Trước phản ứng của Quyên và sự mềm mỏng thuyết phục của Thao, có lẽ anh ấy đã suy nghĩ lại.

H trầm tư nhìn ra xa, nhưng vẫn ngẫm nghĩ những lời của Quyên. Vài lần đến nhà cô bạn thân, H thấy lối sống và cách cư xử của Ngu khác xa với cô em gái. Ngu luôn tỏ ra ngạo mạn, tự đắc với vẻ con nhà giàu của mình. Anh ta dường như khi thị trước vẻ bình dân của H. Cái nụ cười nửa miệng kéo theo hàng rìa mép đậm đen và mượt như hai cánh rìa bằng nhựa biểu hiện một vẻ giả giả, nhưng lại nhiều ham muốn. một người như vậy có thể thay đổi nhanh vậy sao?

- Ủa! Sao H không vui vậy? -- Quyên hỏi, làm gián đoạn suy nghĩ của H.

H cười nhẹ:

- Vui chứ. Nhưng H hơi ngạc nhiên vì sự thay đổi bất ngờ của anh ấy.

Quyên hăng hái:

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi mà. Ban đầu anh ấy muốn Quyên được giàu sang, sung sướng. Nhưng khi Quyên nói về hạnh phúc thì rõ ràng lập luận của anh ấy không còn đứng vững. Vì vậy, anh ấy phải nhượng bộ thôi.

H vẫn chưa yên tâm với cách giải thích này, nhưng lại không muốn nói ra. Nghĩ thấy cũng thương sự dễ tin của Quyên.

Trong khi đó, tại lớp, một nhóm sinh viên đang tụ tập ở bàn của Phong nhí. Gọi là nhí vì trông anh chàng giống con gái ở nước da trắng trẻo, mịn màng. Đã vậy, ai chọc ghẹo chuyện gì, Phong rất hay đỏ mặt. Cái tính hay giúp đỡ bạn bè của P cũng không làm giảm được những pha chọc phá ác liệt của lũ bạn tinh quái. 0 biết bằng cách nào, Lễ đã lấy được và giờ cao một tờ giấy học trò như như trước tầm tay đang vói lên của Phong nhí.

Và lập tức, những cái miệng nhao nhao lên:

- Cái gì đó Lẽ? Gì vậy?

Lẽ rướn người lên:

- Báo cáo các huynh đệ, đây là bức thông điệp của tình yêu.

- Yêu à? Tụi bây ơi! Có người... đang yêu kia.

- Lẽ! Lẽ công bố đi.

- Có cần tổ chức một cuộc ra mắt 0?

- Hay là thực hiện cinema đi.

Lẽ xua tay rồi rít trước vẻ háo hức của các bạn:

- không cần đâu, vậy cũng... đầy đủ rồi. Nào! Im lặng mà nghe tờ đọc nhé. Bức thông điệp có nhan đề là “tương tư”.

1 tràng pháo tay không hẹn mà lại nổ vang.

Phong nhí dựa lưng vào tường, hai tay buông thõng bất lực, mặt ửng đỏ.

Lẽ e hèm rồi ngân nga:

Xin em là Cỏ Đêm

Đề anh làm ngọn gió

Đuổi theo đến cuối trời

Chưa lần nào dám ngỏ.

Có tiếng xuýt xoa:

- Cha! Tuyệt quá ta.

- Nhân tài nằm trong lá ủ, các bạn ơi!

Ra dấu cho các bạn im lặng, Lẽ đọc tiếp:

Xin em làm Cỏ Đêm

Anh lại làm ngọn gió

Chúng mình vui bên nhau

Những hoàng hôn thương nhớ

Và những đêm trăng trơ?

Anh thầm gọi tên em

Cỏ Đêm ơi! Cỏ Đêm!

Những tiếng reo ỉnh ỏi hoà trộn với đủ mọi lời phê bình của những nhà phê bình lý luận văn học tương lai. không chịu nổi, Phong nhí hét lên:

- Ê! Các bạn hiểu lầm rồi đó nhạ Bài thơ này tôi định gởi cho báo tường chứ bộ,...

Lẽ ngắt lời:

- Các bạn đừng có tin. Nếu gởi cho báo tường thì việc gì lại giấu kỹ đến thế chứ? Tôi đã phát hiện bức thông điệp này trong quyển sổ tay quý giá của anh bạn mình.

Hải hột mít, người tròn trịa, xen vào:

- Nhưng bài thơ ấy tặng cho ai, các bạn nhi?

- Các bạn đoán thử xem -- Lẽ đưa đẩy.

Nãy giờ, Thao vẫn chống tay dưới cằm theo dõi câu chuyện, nhưng cô hơi chột dạ khi thấy Lẽ ném ánh mắt tinh quái về phía mình.

Trong khi đó, hàng loạt nhà lý luận thay phiên nhau mổ xẻ bài thơ Phong nhí đứng chịu trận, miệng méo xẹo và mặt thì đỏ như.

Cuối cùng, Lẽ tổng kết:

- Bài thơ có hai đối tượng được đề cập đến. Thay vì “chàng - nàng” hoặc “anh - em”, nhà thơ của chúng ta đã nêu một cách ẩn ý hơn “Cỏ Đêm và Gió”. Gió dịch ra tiếng Nôm là gì hờ bạn? Đúng rồi, là Phong.

Còn Cỏ Đêm là gì? A! Phải lắm, là Dạ Thảo. Cỏ Đêm với Gió chẳng phải là Thao với Phong thì là gì? Vậy các bạn hiểu rõ bức thông điệp này dành cho ai rồi chứ?

- Hiểu rồi. Hiểu rồi.

- Chúc mừng! Chúc mừng!

Thao tảng lờ như không nghe thấy. Nhưng Lễ đúng là thủ lì~nh của tập đoàn quậy phá đáng yêu của lớp. Đứng trước mặt nàng, Lễ cuộn tròn một quyển tập giả là micrô, kê sát miệng THao:

- Xin Thao cho một vài ý kiến về bài thơ của thi sĩ Hoài Phong.

Nhìn Lễ, giọng Thao tỉnh bơ:

- Lễ không hay thời điểm sáng tác của bài thơ này phải 0? Cách đây... lâu lắm rồi đó. Thông tin lạc hậu như vậy mà định làm nhà báo phỏng vấn à? Wê wá đi.

Từ thế thắng bị đẩy sang thua, từ thế chủ động bị đẩy sang bị động, Lễ có vẻ hoang mang:

- Thật 0?

Thao way mặt về Phong nhí, nói:

- Phong và Thao đã gởi cho nhau đến bức thông điệp thứ mấy rồi đó. Phải không Phong?

Phong gật đầu lia lịa.

Giữa tiếng cười rần của bè bạn, Lễ giả vờ sắp ngã quì.

- Chết tôi rồi! Các bạn ơi.

Lập tức, 2, 3 bàn tay giơ ra đón lấy Lễ:

- Chuyện gì vậy? Chuyện gì?

Lễ giả vờ thều thào:

- Phen này chắc tôi sống hết nổi rồi.

- Tại sao vậy?

- Vì... vì...

- Nói đại đi mà, ở đây toàn là bạn bè tốt không hà.

Lễ sàu nào nói:

- Vì tôi yêu Thao mà.

Thao cười:

- Thôi đi, ông wí sứ. Chịu khó viết một bức thông điệp khác đi, tôi chuyển giùm cho, làm bộ hoài.

Tuyết ú xen vào:

- Lễ viết, ai mà dám đọc. Phong thì có nét chữ bay bướm như vậy nên thấy là muốn đọc. Còn Lễ, chữ như cua bò ngang. Mai một nếu người yêu hỏi: “Vì sao không thấy anh viết thơ cho em?”. Tốt nhất là Lễ trả lời sao, biết 0?

Lễ đã đứng thẳng dậy, vẻ chăm chú nghe:

- Trả lời sao?

Tuyết ú cười khúc khích:

- Lễ nên nói rằng. Em ơi! Anh bị mù... chữ rồi.

Tiếng cười lại rộ lên. Lễ làm mặt nghiêm.

- Ô! Mù chữ có gì mà xấu? Ở wê của tớ, các bạn có biết 0?

Hải hột mít xen vào:

- Cờ Ho chứ gì?

Lễ gật:

- Ừm. TruỐc giải phóng, ở wê tớ có ông làm đến chức xã trưởng, nhưng lại không biết chữ. Ông ta giấu dốt, chỉ học mỗi cách ký tên. Vậy nên nhiệm vụ là ký hàng hà đơn từ. So ra, tớ cũng đâu đến nỗi nào.

Nghe đến đây, Phong nhí lên tiếng:

- Đúng rồi, cũng vì sự thông thái đó mà một hôm, có nhân viên chơi cắc có, làm đơn xin kết hôn với vợ

Ông ta Ông ta đâu có biết là giấy tờ gì, cứ ký tuốt.

Tiếng cười vỡ ra muốn nổ tung cả lớp. không ai ngờ anh chàng Phong hiền lành lại trả đũa Lễ một cách dí dỏm như vậy.

Thao cứ loay hoay mãi mà vẫn không vẽ được câu khẩu hiệu “Tiên học lễ, hậu học văn” cho đảng hoàng.

- Chị THao! -- Liên ló đầu vào, gọi -- CHị làm gì vậy?

- Chị vẽ khẩu hiệu.

- Khẩu hiệu gì vậy chị?

- À! “Tiên học lễ, hậu học văn”.

- Treo ở lớp ha?

- Ừ.

Liên xốc nhẹ mấy tờ giấy nháp, tìm kiếm:

- Đâu? Chị chưa vẽ ha?

Thao ngả lưng vào ghế, thở dài:

- Tưởng dễ, hóa ra không phải vậy. Khi vẽ to, tay chị yếu wá, cứ run run như ngày bé ăn chân gà vậy.

Liên khúc khích cười:

- Ăn chân gà bị run tay thật sao?

- Chứ gì nữa.

- Sao chị không vẽ theo mẫu chữ?

Thao lúi ở phía dưới chống giấy quyển mẫu chữ đẹp.

- Đây nè, đủ hết. Nhưng khi chị phóng to ra nó không đẹp, cứ lem lem ở những đường viền.

Liên hồn nhiên:

- Ôi! Tưởng chuyện gì. Em mà như chị, đánh một giấc đến chiều cho khỏe rồi từ từ hãy vẽ. Chị trông mệt mỏi như vậy, làm sao mà tập trung tốt cho được. À! Mà sao chị không nhờ anh hai em vẽ giùm?

- Anh 2... của em ha?

Liên phì cười:

- Chứ còn ai nữa. Chị này!

- Nhưng...

Nghĩ Thao chưa tin khả năng của anh trai, Liên hồ hởi giới thiệu:

- Em bảo đảm với chị hiếm có người nào tài hoa hơn anh Nguyên của em. Mấy tài lật vật ảnh giỏi lắm.

Trước đây, chị biết 0? Chị Phương Uyên mỗi lần xong bản thiết kế đều nhờ anh hai kẻ chữ. Ảnh vẽ đẹp lắm.

Thao nhú mày:

- Uyên là ai hở Liên?

- Là chị dâu... huyệt của em.

Rồi Liên kể. Trước đây, Nguyên và Uyên là cặp thanh mai trúc mã tưởng như không ai có thể chia cách được. Nào ngờ, Uyên đột ngột chia tay Nguyên đi lấy chồng và xuất ngoại theo chồng. Lòng dạ đàn bà không thể hiểu nổi. Nguyên buồn chán một thời gian dài, rồi từ lúc đó đến bây giờ, Nguyên không yêu ai nữa.

- Chị biết 0? -- Liên lại mở đầu bằng cách nói rất wên thuộc -- Em sợ ảnh buồn nên giới thiệu ảnh với người này, người nọ, nhưng cuối cùng ảnh cứ dửng dưng với người ta.

Nghe kể về Nguyên, tự nhiên Thao đâm ra ái ngại:

- Anh ấy lúc nào cũng bận rộn.

Liên chặc lưỡi:

- Khổ wá! Anh ấy bận, nhưng vẫn sẽ làm. Để em nói cho.

0 muốn mọi chuyện trở nên long trọng, Thao ngăn:

- Thôi, chị nói cũng được mà.

Liên nhìn đồng hồ:

- Gần đến giờ ảnh đi làm rồi đó.

Thao xếp gọn lại mớ giấy tờ lộn xộn và chuẩn bị thay đồ đến trường. Mấy lúc sau này, Thao chợt nhận ra mình rất khó trò chuyện cởi mở với Nguyên. Anh nghiêm cũng có, lém lỉnh cũng có. Nhưng ít khi nhận ra thái độ của Nguyên đối với nàng, bởi có đôi lúc trông có vẻ rất quan tâm, nhưng cũng có lúc Nguyên lại rất dửng dưng.

Khi xuống phòng khách, Thao thấy Nguyên đang phủi lớp bụi trên yên xe. Thấy Liên ngồi ghé ngoáy trên ghế, Nguyên hỏi:

- Trưa nay sao chịu khó dậy sớm thế, con nho?

Nheo mắt cười với Thao đang xuống cầu thang, Liên đáp:

- Trưa nay em hồng buồn ngủ.

Nguyên “hừ” nhẹ, rồi lẳng lặng với công việc của mình.

- Anh hai à!

Nguyên ngạc nhiên nhìn em gái:

- Gì đây?

- Chị Thao hỏi anh cái gì kia.

Con nhỏ thật tài lanh. Thao mỉm cười:

- Em định nhờ anh Nguyên vẽ giùm mấy chữ khẩu hiệu để tranh trí ở lớp.

Lúc ấy, Nguyên vừa dẫn xe ra, vừa hỏi:

- Chữ gì?

Về không mấy nhiệt tình của Nguyên làm Thao thấy ngại. Khi leo lên vá giang xe của Nguyên. Thao nói:

- Nhưng nếu anh bận vá thì thôi. Thao tự làm cũng được.

Nguyên không nói gì. Chàng chạy xe một mạch và dừng lại trước cổng trường của Thao. Và khi nàng bước xuống, chàng mới mở miệng.

- Chiều nay anh bận, về tối lắm. Thao cứ mang giấy viết đề ở phòng đọc sách, anh vẽ cho.

Cảm thấy Nguyên nói một cách miễn cưỡng, tự dưng Thao thấy giận mình, giận cả Nguyên. Tại sao nàng lại phải tự chuốc lấy phiền toái như vậy chứ?

- Xin lỗi anh. Anh bận rộn quá. Thao không dám làm phiền.

- Nè, Thao! -- Nguyên gọi, khi thấy Thao định quay lưng đi, môi chàng nở nụ cười -- Đừng vào lớp với khuôn mặt như bị mẹ đánh đòn vậy. Các bạn sẽ cười cho đó. Nói chơi vậy chứ" tối anh về sẽ vẽ cho. Đừng lo lắng quá.

Thao nhún vai:

- Thao mà lo à? Chuyện đâu phải là lớn.

Nguyên trở mắt nhìn Thao, hơi ngạc nhiên khi thấy tự dưng Thao đỏ quạu. Nhưng chàng không nói gì, tăng ga và chiếc xe vọt lên.

Vào cổng, Thao thăm nghĩ:

- Nguyên có dáng dấp của một chàng võ sĩ, chứ - phải bác sĩ. Thế mà...

Vừa thở hổn hển đi wa khỏi cầu thang lầu ba, Thao đã nghe vang vang giọng của Lễ:

- Các bạn coi đó, ở chung nhà với nhau, người ta nói chuyện mãi không chán. Đến nỗi giờ đưa đến trường, họ còn bịn rịn chia tay nhau nữa kìa.

Thấy cả đám sinh viên ngoài hành lang tùm tùm nhìn mình, Thao nhắc nhở:

- Nói bậy không hà. Sao Lễ biết người ta bịn rịn chia tay?

- Vậy chứ Thao với... Ông anh kia vừa nói gì? Kể lại cho Lễ nghe, thử xem có phải là lời bịn rịn lúc chia tay hay 0? -- Lễ khích.

Thao bật cười:

- Tưởng Thao dễ bị dụ dỗ lắm hả Nhưng cũng được. Lễ biết Thao nói gì 0?

Lễ chớp lấy cơ hội:

- Nói gì?

- Thao nói là "Mai một anh nhớ đừng xe xa xa cổng trường. Nếu 0, khi Lễ đứng ở lầu 3 rình rình nhìn xuống, Lễ sẽ ghen đó".

Lễ giả vờ bí xị trước trận cười của bạn bè.

Hỏi hỏi mót để vô:

- Lễ! Lễ! Thao bảo mày là tên trộm đó Lễ.

Lễ vênh mặt lên:

- Mày đừng làm mất... đoàn kết nội bộ. Thao nói cũng đúng thôi. Khi yêu, ai chẳng là kẻ trộm.

Tuyết ú xen vào:

- Đúng rồi. Lễ là kẻ trộm mới bắt cóc được người yêu. Chứ nếu trường đường chính chính, đâu có cô nào dám nhào vô Lễ đâu.

- Đừng vội chê người ta nhé, cô bạn! -- Lễ giờ nắm tay về phía Tuyết, dọa. Rồi quay sang phía Thao, Lễ tiếp -- Nhưng Thao nè! Anh ấy là anh 2, vệ sĩ hay là... người yêu vậy?

Thao dựa vào tường, miệng méo xệch, trước sự chọc phá của bạn bè:

- Thôi đi các tướng, bây giờ thì "cây muốn lặng" dữ lắm đó ghen.

Lễ cứ theo hỏi:

- Kệ, nói cho Lễ nghe. một mình Lễ nghe thôi, bảo đảm hoàn toàn bí mật.

Hỏi hỏi mót trùng mắt, kéo tay Lễ:

- Thôi đi ông tướng, anh ấy là võ sĩ hạng nặng đó. Có lần trong cuộc thi đấu võ dành cho những người không chuyên nghiệp, tận mắt tao đã thấy tài nghệ của anh ta.

Lễ lè lưỡi, rút vai:

- Trời đất ơi! Phen này tao lại chung xuồng với Phong nhí rồi, Hải hội mót ơi!

Thao mang bút, mực và giấy để tại phòng đọc sách theo lời dặn của Nguyên. Gọi đây là phòng đọc sách là để phân biệt với những phòng khác, chứ ít ai chịu ngồi đây đọc.

Chợt Thao thấy bìa một quyển sách có tên hay hay “Thơ tình tuổi học trò”. Cô mang đến chiếc bàn cạnh cửa sổ ngồi đọc. Nhưng chỉ một lát sau, những dòng thơ êm êm giàu nhạc điệu kết hợp với những cơn gió mát rượi từ bên ngoài cửa sổ làm Thao ngủ quên lúc nào không hay.

Giấc mơ đẹp đưa Thao trở về dòng sông quê hương có làn nước xanh biếc. Dòng sông này nàng đã tung tăng bơi lội từ hồi tằm bé. Lớn lên, nàng vẫn mến yêu gắn bó với nó...

- Thao à! Gần tới vịnh sâu rồi đó con.

Thao giật mình đập nước lùi lại. Ra khỏi chỗ nguy hiểm, tự dưng Thao cảm thấy bên chân mình tê cứng. Chới với giữa dòng sông sâu, Thao hét lớn.

- Cậu ơi! Cậu! Cứu con!

Từ xa, cậu Bảo nhào tới, hốt hoảng. Và thật lạ, ánh mắt của Bảo lại giống mắt Nguyên lúc nàng bị tên cướp khóa hai cánh tay. Khuôn mặt cậu Bảo nhạt nhòa, tan biến rồi lại xuất hiện trở lại... Nhưng không phải là cậu Bảo, mà là một khuôn mặt rất wen.

Thao giật mình choàng tỉnh và nàng thấy nụ cười của Nguyên.

Nguyên đang ngồi bên cạnh Thao, vẽ. Chàng hỏi:

- Sao không về phòng ngủ. Ở đây dễ bị cảm gió lắm đó.

Thao chợt thấy trên vai mình có gì khan khác. Nhìn qua, nàng nhận ra chiếc áo khoác của Nguyên đang khoác trên vai mình. Thao bẽn lèn:

- Em ngồi định đọc sách, nào ngủ quên. Anh về lâu chưa?

- Khoảng nửa giờ đồng hồ -- Nguyên vẫn chăm chú với công việc.

Nửa giờ đồng hồ -- Thao tròn mắt, một khoảng thời gian thừa thãi để Nguyên phát hiện những nét ngủ... không mấy hay của mình. Ôi! Thật xấu hổ!

- Sao anh không gọi Thao?

Nguyên ngạc nhiên ngẩn đầu lên:

- Để làm gì?

Thao không biết nói sao.

- Để... anh khỏi thấy...

- Thấy gì?

Thao nhăn nhó:

- Thì ngủ... không biết có ngáy pho pho hay 0?

Nguyên cười khẽ. Thao chợt nhận ra, nụ cười của Nguyên rất quyến rũ.

- 0. 0. Đâu có ngáy, chỉ có chảy nước miếng thôi.

Thao kinh hãi chạm tay vào môi má mình, rồi xóc mớ giấy ở trước mặt. Đâu có... ươn ướt.

Nguyên lém lỉnh quan sát Thao rồi phá lên cười:

- Sợ ha?

Nhận ra mình bị chọc quê, Thao cảm thấy má mình nóng lên:

- Thì ra anh dọa Thao phải 0?

- Ở nhà anh thì ngủ như vậy được. Mai một ở nhà người lạ, người ta rình em đi, em cũng chẳng hay.

- Sao lại không hay? Bộ em ngủ say lắm sao?

Nguyên gật gù:

- Ừ, không say không say mà anh gọi cũng không nghe lên tiếng, anh khoác áo trên vai mà cũng chẳng động tĩnh gì. Con gái ời là con gái!

Nghĩ thấy cũng xấu hổ, Thao dặn dò:

- Mai một anh đừng kể cho ai nghe nhé.

- Ừ, không kể.

- Cả bé Liên.

- Ừa! hai chị em như bóng với hình mà.

- Nhưng nó hay trêu chọc lắm.

- Vậy à! -- Nguyên giả vờ hồn nhiên -- Thôi được, nhưng định chiêu đãi anh cái gì đây?

Thao tròn mắt, bị cuốn hút vào những câu nói của Nguyên mà quên tìm hiểu vì sao hôm nay Nguyên tỏ ra rất vui.

- Ừa! Em đâu có lý do nào để chiêu đãi anh.

- Sao lại 0? -- Nguyên nhướn mắt -- Thứ nhất, anh vẽ cho em khẩu hiệu đẹp ời là đẹp. Thứ 2, anh không kể cho mọi người biết em ngủ ở đây, xấu ời là xấu.

Biết mình bị trêu, Thao xấu hổ đầm đẫm vào cánh tay Nguyên:

- A! Anh này kỳ quá hà.

Nguyên giật tay lại, vô tình làm lật úp đĩa màu đã pha sẵn. Màu loang ra trên tấm bìa trắng đã vẽ gần xong.

Thao ngẩn ngơ nhìn lại công trình mà Nguyên đã tỉ mỉ làm từ nãy giờ. không còn gì. Nguyên cũng vậy, phút im lặng kéo dài. Cho đến khi cả hai đều nhận ra hơi thở của nhau, hai khuôn mặt, hai mái tóc chạm vào nhau, ai cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Nguyên đánh tan không khí im lặng:

- không sao. Anh sẽ vẽ lại.

Đồng hồ chỉ 10 giờ rưỡi tối. Thao ái ngại:

- Khuya wá... Cũng tại Thao.

Nguyên cười, an ủi:

- Tại anh vụng về nữa. Nhưng em yên tâm đi ngủ đi. Bảo đảm tới sáng mai là mọi việc sẽ đâu vào đấy.

Thao gật đầu và đi lên phòng mình. Thật lạ! Lần đầu tiên Thao cảm thấy có một tình cảm gì đó thật khó diễn tả, làm cô vui vui. Thao nghĩ, có lẽ do Nguyên cởi mở hơn.

- Thao ời! Thao!

Nguyên lịch sử gõ vào cánh cửa đang khép hờ.

Tiếng Thao vọng ra:

- Dạ, anh cứ vào đi a.

Nguyên lạ lẫm nhìn Thao. Có lẽ đây là lần đầu tiên chàng trông thấy Thao trong chiếc áo ngủ màu hồng nhạt. Chiếc áo có tay, hơi rộng cổ một chút để Nguyên trông thấy chiếc cổ thon, nõn nà. Trông nàng như một nàng tiên xinh xắn.

Hình như không hiểu được ý nghĩ của Nguyên, Thao vô tư:

- Có chuyện gì không anh?

Nhìn quyển sách trên tay Thao, Nguyên như vớ được cái phao để lấy lại vẻ tự nhiên:

- Giờ này mà còn nằm trên giường đọc sách sao?

Thao nhướn mắt:

- Hôm nay là ngày chủ nhật mà. Nhưng em đọc sách thì... có ảnh hưởng gì tới anh 0?

- không có gì, ai bảo em... 0 thay áo ngủ làm anh giật mình.

Rốt cuộc rồi Nguyên cũng thật thà bộc lộ suy nghĩ của mình. Trong khi đó thì Thao xoay người kiểm tra lại mình. Chiếc áo ngủ không mỏng, đâu có gì gọi là...

- Chẳng lẽ em... khó coi lắm ha?

Thấy vẻ thành thật của Thao, tự dưng NGUYEN muốn chọc:

- Tất nhiên rồi. Con gái lớn cỡ này sáng sớm phải dậy pha trà, quét dọn nhà cửa, chứ đâu được nằm dài đọc sách.

Tưởng thật, giọng Thao ỉu xìu:

- Khi nãy Thao cũng có xuống nhà, nhưng chưa thấy ai thức dậy, sợ lục đục làm phiền giấc ngủ của mọi người.

- Vậy thì ngày mai cứ đến... chỗ anh mà dọn dẹp, bảo đảm anh không có phiền hà đâu.

Nhận ra Nguyên đang chọc ghẹo mình, Thao cười, la lên:

- A! Thì ra anh đang chọc em đó ha?

Nguyên cũng cười. Bước đến cửa sổ, anh nghiêng đầu ngắm khu vườn, lẩm bẫm:

- Lâu wá mới về thăm chốn cũ.

- Anh nói gì vậy?

Quay lại nhìn Thao, Nguyên nhận ra ánh sáng từ cửa sổ phòng rọi vào làm khuôn mặt nàng như rực rỡ hơn, tinh khiết hơn.

- Đâu có nói gì -- Nguyên lãng sang chuyện khác -- Tìm giùm anh vợt tennis và banh đi. Trước đây anh để trên đầu tủ.

- Đúng rồi -- Thao sốt sắng -- Lúc trước dọn phòng, em đã cất nó.

Và trong lúc Thao loay hoay tìm kiếm, Nguyên kéo ghế ngồi xuống bên chiếc bàn bây giờ là bàn học của Thao. Đây cũng chính là nơi anh ngồi viết những dòng thơ tha thiết gửi người yêu. Chuyện đó giờ thật xa xôi.

1 quyển sổ bìa xanh xinh xinh gọi sự chú ý của chàng. Nguyên lật ra, thì ra là những dòng nhật ký. Nguyên gấp lại. Ở trước tủ, Thao đang soạn soạn gì trong đó. Dường như nàng tưởng cặp vọt của chàng là đồ cổ, nên cất đâu trong góc kín. Tự dưng NGuyen lại thềm đọc những dòng chữ nghiêng nghiêng xinh xắn trong quyển nhật ký. Nàng viết về kỷ niệm ở lớp học, với một giọng văn rất dễ thương. Ở những trang viết gần đây nhất có đoạn.

“Ngày... tháng... năm...

Mình may mắn được hai bác cho ở nhờ để đi học. Mọi người đều rất tốt bụng và quý mến mình. Mình luôn lo lắng có điều gì đó sơ xuất làm cả nhà buồn. Nhưng đáng mừng là chuyện ấy chưa xảy ra. Bọn wí trong lớp mình gọi “anh ấy” là vệ sĩ. Cũng đúng thôi, một khuôn mặt lầm lìm như đang giận ai, cặp mắt nhìn mọi người một cách ráo hoảnh, tỉnh táo. Nhưng ở anh ta, có điều gì đó khiến mình cảm thấy rất thân thiết (dù thú thật, mình ít khi dám nói chuyện lâu). Hình như anh ấy có nét gì đó giống cậu Bao của mình. Xa nhà, nhớ cậu, có anh ấy, cũng cảm thấy nguôi ngoai...”

Anh chàng trong quyển nhật ký là ai nhỉ Nguyễn nghĩ ngợi. Chàng lật sang trang kế bên. Thịnh linh, quyển nhật ký bị ai đó giật phắt đi. Cái “cửa sổ tâm hồn” tuyệt đẹp long lên giận dữ:

- Cửa em mà.

Đỏ mặt tía tai, Nguyễn rời khỏi chiếc ghế. hai ánh mắt chạm vào nhau với hai ý nghĩ hoàn toàn khác.

Nguyễn lúng túng:

- Anh xin lỗi.

Nhìn quyển nhật ký bị người khác mở toang để khám phá hết mọi điều bí mật, Thao âm ức như người bị xử oan. Tại sao Nguyễn có thể xử sự với nàng như vậy chứ? Thế là nước mắt nàng trào ra.

Nguyễn ngẩn ngơ, lúng túng vỗ về:

- Xin lỗi Thao. Anh...

THao gạt tay Nguyễn, vừa khóc vừa nói:

- Anh ra đi, em ghét anh lắm...

Nguyễn lùi ra cửa. Thao cắn môi môi run run, khóe mắt long lanh ướt.

Đã đặt chân lên thềm cửa, NGuyễn bỗng quay lại. Chàng không ngờ phản ứng của nàng mạnh mẽ như vậy.

- Thao à! Thao! -- Nguyễn vỗ nhẹ trên vai cô -- Đừng khóc nữa. Mọi người sẽ nghe thấy hết bây giờ.

Nhưng nước mắt Thao vẫn chảy dài. Nàng đứng dậy và kéo tay Nguyễn, đẩy ra cửa:

- Anh đi ra ngoài đi.

0 hiểu sao ngay lúc này, dẫu bị xua đuổi, Nguyễn vẫn không muốn bước ra.

Chàng giữ chặt lấy cổ tay Thao, trợn mắt dọa:

- Thao không nín, anh sẽ ở đây hoài!

Nhận ra vẻ ngoan cố của Nguyễn, Thao tức tối dùng nắm tay còn lại đâm thùm thụp vào ngực Nguyễn. Còn Nguyễn thì sững sốt nhận ra một Dạ Thảo rất ngộ nghĩnh. Ngay trong lúc nàng tức giận, khóc tức tưởi, Thao trông đáng yêu một cách lạ lùng.

Và bất ngờ như ma xui wí khiến, Nguyễn kéo Thao vào lòng, hôn lên đôi má nhòe nước mắt của nàng, bất chấp thái độ của Thao.

Gần cả tuần sau, Thao vẫn chưa hết giận Nguyễn. Nàng luôn tìm cách tránh né chàng. Và điều đó không wa mắt được cả nhà.

Ông bà Mỹ hỏi, khi Thao đã ra khỏi nhà:

- Sao vậy? Thao giận con ha?

Biết thế nào ba mẹ cũng sẽ hỏi nguyên nhân, NGuyễn đã chuẩn bị sẵn câu trả lời:

- Dạ, hôm trước con ghẹo có mấy câu, Thao giận.

Ông Mỹ cau mày:

- Xưa nay, ba có thấy con hồ đồ bao giờ đâu.

- Đúng vậy -- Nguyễn nói ngay -- Chỉ vì con chưa hiểu Thao lắm. không ngờ cô bé giận lâu như vậy.

Nãy giờ nghe, bà My vẫn chưa hiểu mọi chuyện, bà nói:

- Nhưng con đã nói câu gì? Có nghiêm trọng lắm 0?

Nguyễn gãi gãi đầu:

- Con chỉ xem trộm quyển nhật ký thôi.

2 ông bà My cùng “ồ” lên rồi mắng con trai vài câu cho có lệ Thật ra, khi hiểu rõ chuyện, ông bà cũng cảm thấy yên tâm hơn. Bà My kết luận:

- Thao nó giận cũng đúng thôi. Con hãy tìm cách mà dỗ dành nó đi.

NGuyễn dẫn xe ra vừa nói:

- Con đã xin lỗi rồi, nhưng THao vẫn còn giận. Ba mẹ xem, mấy hôm nay cô ấy đâu chịu đi với con.

Nhìn theo con trai đến khuất bóng, bà Mỹ quay lại nói với chồng:

- Anh có thấy dạo này thằng Nguyễn có gì lạ 0?

Chính ông My cũng có cùng suy nghĩ với vợ, ông tùm tùm:

- Theo em thì sao?
- Nó vui hơn trước nhiều
- Lý do?

Trầm ngâm một lúc, bà My nói:

- Hình như nó rất mến Thao
- Có lẽ chỉ chờ có thế, ông My gật gù:
- Anh cũng cảm thấy như vậy.

Khuôn mặt bà My rạng rỡ:

- Vậy thì hay quá, anh ạ. Tội mình sẽ có dịp đền đáp công ơn ba của Thao.

Nhưng ông My chợt trầm tư:

- Nhưng chuyện bà nội của con bé còn sống tại thành phố này, có nên nói cho nó biết 0?
 - Nên chứ sao 0. Ai cũng phải có tổ tông, nguồn cội. Dù ngày xưa, bác gái không thừa nhận con dâu.
- Nhưng bây giờ, mẹ của Thao đã không còn nữa, bà ấy cũng mong gặp cháu gái lắm chứ.
- Vậy em đã cho bà ấy hay Thao đang ở với mình chưa?
 - Chưa, vì em chưa bàn với anh mà -- Bà My ý nhị nhìn chồng -- Giờ em nói được chưa?

Ông My gật gù:

- Anh tính như vậy. Trước sau gì cũng phải cho họ nhìn nhau. Nhưng có lẽ phải thăm dò ý kiến của cậu Bao, dù gì cậu ấy cũng có công nuôi dưỡng con bé từ trước đến giờ.
- Thì chuyện đó anh cứ sắp xếp đi.
- Nguyên đã biết chuyện này chưa?
- Rồi. Từ hồi con Thao mới đặt chân vào nhà, em đã nói hết mọi chuyện cho Nguyên biết. Bởi vì lúc đầu, em sợ thằng Nguyên không thông cảm cho hoàn cảnh của con bé, tội nghiệp cho nó.
- Nếu vậy thì mọi việc sẽ ổn thôi.

Nói về Nguyên, tối hôm đó, chàng đóng cửa phòng mạch sớm để đến trường ngoại ngữ đón Thao.

Một lát sau, Thao vừa đi ra cổng, Nguyên lại gọi như mọi lần:

- Thao!

Giống như mấy hôm trước, Thao giả vờ không nghe. Nhưng Nguyên thì không chịu đầu hàng. Chàng lách người wa đám đông, bước tới, kéo tay Thao.

Thao giằng lại. Nhưng thấy có vài người nhìn mình, Thao đành theo Nguyên lên xe.

0 nói không rằng, Nguyên chở Thao một mạch đến một quán giải khát cách đó đến 2, 3 cây số. Thao đoán thế, vì thấy mình ngồi rất lâu.

Đó là một quán caphe nằm khá yên tĩnh trên một diện tích rộng rãi và có những cây cảnh thơ mộng.

Nguyên chọn một góc, nơi gần chậu trúc kiểng xanh um.

Nguyên gọi cho mình một ly caphe đen, rồi nhìn Thao:

- Em uống gì?

Thấy vẻ nghiêm nghị khác thường của Nguyên, Thao cũng hơi e dè, mặc dù nàng vẫn còn rất giận.

Thao đáp miễn cưỡng:

- Uống gì cũng được.

Nguyên nhìn Thao một lúc, rồi gọi cho nàng ly rau má đậu xanh.

Khi người phục vụ mang nước ra, Nguyên quây đều cho Thao rồi nói:

- Uống nước này vừa mát vừa bổ, hy vọng là em không còn giận anh nữa.

Thao “đốp” lại ngay:

- Ai bảo không còn giận? Bộ anh tưởng Thao dễ quên lắm sao?

Dù sao, Thao mở miệng cũng là dấu hiệu đáng mừng. Nguyên đưa bàn tay lên với vẻ xoa dịu:

- Được, được. Anh hiểu. Nhưng anh đã xuống nước nhỏ rồi mà, giận hoài mặt mày cau có xấu xí lắm.
- Kệ người ta Em xấu xí thì có liên quan gì đến anh chứ?

Nguyên hớp một ngụm caphe, tiếp tục dỗ ngọt:

- Uống một chút đi, rồi anh nói chuyện này cho nghe.

Nguyên kể ly rau má tận môi Thao, nàng vị nể uống một hớp. Nguyên trở lại vấn đề:

- Anh thì cho rằng em như thế nào đều có liên quan đến anh.
- Tại sao chứ?

Nguyên dựa lưng vào chiếc ghế dựa đôi, ngắm một nửa khuôn mặt Thao với khoảng cách hơi xa một chút.

- Vì anh và Thao ở chung nhà, cùng đi làm và cùng đến trường.

Thao ngắt lời:

- Vậy thì dễ thôi, từ nay Thao sẽ không làm phiền anh nữa. Tự Thao đến trường bằng xe đạp cũng được.

Nguyên ngồi thẳng dậy, nhướng mắt:

- Ê! Đâu có được. Lúc đó ba mẹ hỏi, chẳng lẽ anh nói thật là... hôm đó tại vì anh... hôn em nên em giận. O ngờ Nguyên dám mô tả lại hành động của mình bằng ánh mắt và lời lẽ lém lỉnh như vậy, Thao kêu lên nho nhỏ:

- Anh còn dám nói như vậy ha?

Nguyên chặc lưỡi:

- Chính vì anh không dám nói với ba mẹ, nên mới theo năn nỉ em đây nè. Chứ nếu Thao cứ giận hoài, ba mẹ hỏi, chắc là anh phải nói thiệt thôi.

Thao ôm hai má nóng bừng của mình, la lên:

- Anh mà nói gì vậy, người nhà anh cười, em sẽ... O ở đó nữa đâu.

Nguyên đưa một ngón tay lên môi:

- Nói nho nhỏ thôi. Có mấy người đang nhìn em kia. Nhưng anh nói em nghe nè. Giận gì thì giận, chứ đừng bỏ đi, tội nghiệp ba mẹ anh.

- Còn anh thì càng mừng chứ gì? -- Thao giận dỗi.

- Anh là người buồn rầu nhiều nhất thì có.

- Tại sao vậy?

Nguyên rút thuốc châm lửa, rồi rít một hơi dài:

- Tại vì anh bắt đầu wen sự có mặt của em rồi.

- Chỉ là thói wen thôi mà. Thói wen thì có thể bỏ.

NGuyên nhìn Thao wa khói thuốc, khuôn mặt thanh tú với chiếc mũi thon thon, đôi môi nho nhỏ gợi cảm, nhất là đôi mắt, đôi mắt mỗi khi nhìn như muốn nhốt Nguyên vào trong ấy.

Thấy Nguyên nhìn hoài, Thao càu nhàu:

- Làm gì mà nhìn người ta dử vậy?

Nguyên bật cười thành tiếng. Thao có cách diễn tả rất dễ thương những ý nghĩ của mình.

- Thì thấy... thương, nhìn không được sao?

Thao thành thật hỏi:

- Vậy sao cậu Bao cũng thương, nhưng đâu có nhìn như anh vậy?

Nguyên lại cuoi. Vẻ ngây thơ của nàng tinh khiết wá, đáng yêu wá.

- Anh hỏi thật nghe nho?

- Chuyện gì vậy?

- Từ xưa đến giờ, em đã yêu ai chưa?

Thao cau mày:

- Yêu hả Yêu là cái gì?

- Là đối với người khác phái thì thấy nhớ, thấy thương, thích được trò chuyện, vân vân...

THao lắc đầu:

- Học còn chưa xong, yêu đương tầm bậy để cho cậu Bao ổng nện cho mấy phát hay sao?

- Thật à?

Thao trợn mắt, tự ái:

- Bộ em hay nói dối lắm sao?

- Xin lỗi. Anh đâu có ý đó. Anh chỉ muốn chắc chắn hơn thôi.

Cơn gió mang hơi lạnh từ đầu thổi tới, làm tóc Thao rối tung lên. Nàng nhìn bầu trời, mây đen bắt đầu kéo đến.

- Anh Nguyên! Trời sắp mưa rồi.

NGuyên vẫn yên chỗ:

- Mưa thì mưa. Em lạ lắm sao?

Thấy Nguyên cố tình không hiểu ý mình. Thao nhấn nhó:

- Về đi anh, kéo mắc mưa bây giờ.

Nguyên nhìn trời:

- Về bây giờ cũng đâu có tránh được mưa.

- Nhưng đỡ hơn là ngồi đây chờ mưa tạnh. Hai bác sẽ không biết em và anh đi đâu.

- Có anh, ba mẹ sẽ yên tâm mà.

Thao nhìn những người khác kéo nhau ra khỏi wán, nàng nôn nóng:

- Nhưng em còn phải chuẩn bị bài cho ngày mai.

Nguyên đề nghị:

- Đề anh làm phụ cho.

- Bài lý luận văn học, làm sao anh làm được chứ?

- Nếu vậy thì anh chịu thôi -- Chàng way vào trong quây -- Chủ wán ơi!

Khi cả hai ra tới đường thì mưa bắt đầu rơi. NGuyen nhìn Thao:

- Dầm mưa phải 0?

Thao gật đầu không do dự:

- Dầm mưa.

- không sợ bệnh sao?

- Xưa nay em đi học mắc mưa hoài, nhưng đâu có sao.

Nói vậy, nhưng Nguyên vẫn cẩn thận cởi chiếc áo khoác jean, khoác lên vai Thao:

- Mặc vào đi cưng.

Theo nghe rõ hết, nhưng tảng lờ. Nàng nghĩ Nguyên đang đùa.

Xe chạy được khoảng nửa cây số thì mưa đổ xuống như trút. Thao nép sát vào Nguyên mà vẫn cảm thấy gió thốc vào hai vạt áo. Cả hai về đến nhà thì người ướt như chuột lột.

Bà My nhăn nhó rầy Nguyên:

- Mưa lớn mà sao hai đứa không trú mưa? Ướt như vậy, cảm chết.

Nguyên vuốt mặt, môi xanh tái mà vẫn cười với Thao. Chàng không đổ thừa vì nàng đòi về.

- Tưởng mưa nhỏ định chạy luôn, nào ngờ mưa suốt. Nhưng tội con không sao đâu mẹ.

Nhưng sau đó, sự việc không hay đã xảy ra. S'ang sớm, THao đã thấy trong người khó chịu, nàng cố gắng đến trường. Đến tiết học thứ năm thì nàng lên cơn sốt. Các bạn dìu xuống phòng y tế và khi Nguyên đến đón, Tuyết ú phải kè nàng ra ngoài.

Nguyên hốt hoảng dựng chống xe, buớc nhanh đến. Nhìn gương mặt đỏ ửng của Thao, chàng hiểu ngay. Đỡ lấy một bên vai Thao, Tuyết nói:

- Nó sốt cao lắm đó anh.

Nguyên gật:

- được rồi, anh biết.

Ra xe, Thao mệt mỏi dựa vào lưng NGuyen. Chàng kéo hai tay nàng đặt vào hông mình, dặn:

- Ôm anh nhé.

Thao không đáp, người nửa mê nửa tỉnh. Lát sau, nàng dường như nghe tiếng lao xa bên cạnh mình, rồi mi mắt chợt nặng trĩu. THao thiếp đi thật lâu.

Thảo mở choàng mắt, cảm thấy đầu đau như búa bổ.

- Con tỉnh rồi à ?

Bà Mỹ dịu dàng hỏi . Dường như bà đã ngồi đó từ nãy giờ, trông coi giấc ngủ cho nàng.

Nàng gượng ngồi dậy, cười nhẹ:

- Dạ, con ngủ lâu rồi hờ bác ?

- Từ trưa đến giờ, con bị sốt cao lắm . Có lẽ tại cơn mưa đêm qua.

Cơn mưa đêm qua, Thảo nghĩ và tự trách mình :

- Cũng tại con đòi anh Nguyên đưa về . Thật ra, con đã dầm mưa nhiều lần nhưng đâu có sao.

- Đừng có chủ quan như thế . Sức khỏe con người càng lúc càng suy yếu theo thời gian . Phòng bệnh cho mình là tốt nhất.

Thảo cúi đầu nghe . Bà Mỹ chăm chú nhìn nàng rồi hỏi:

- Con thấy trong người ra sao rồi ?

- Dạ, con còn đau đầu quá.

- Con chưa khỏi hẳn đâu . Bây giờ con rửa mặt, bác sẽ hâm nóng cháo cho con ăn . Từ chưa đến giờ, con chưa ăn gì cả . Sau đó sẽ uống thuốc.

- Dạ.

Thảo bước xuống giường, cảm thấy chân tay bủn rủn . Nàng lật đật vịn vào thành giường . Bà Mỹ đang quay ra cửa, thấy vậy vội nói :

- Đi nổi không con ?

Thảo không ngờ nàng yếu ớt như vậy . Nàng cười cho bà Mỹ yên tâm:

- không sao đâu bác. Con chỉ hơi bị choáng thôi.

- Nếu vậy, con cứ nằm đó đi, để bác lấy nước nóng cho con.

- Dạ, không ạ -- Thao chột giận vì mình đã gây phiền toái cho cả nhà -- Cháu đi được mà.
 Rồi nàng chứng minh bằng những bước chân của mình ra hướng nhà vệ sinh. Thấy vậy, bà Mỹ căn dặn.:
 - Cần thận kéo té, con.
 Khi Thao trở về phòng thì thấy có thêm Liên. Thấy nàng, Liên nhe răng cười:
 - Sao? Hôm nay công chúa ngã bệnh ha?
 - Tính độ sức với ông trời, nào ngờ lần này... chị thua.
 Liên kể:
 - Làm anh hai bị ba mẹ rầy.
 Thao ỉu xiu:
 - Tại chị mà. Chị đòi về.
 - Nhưng ba bảo anh là thầy thuốc, phải biết cái gì nên làm và không nên làm.
 Thao ray rứt:
 - Chị bệnh, làm phiền cả nhà. Thật ngại wá Liên à.
 - Có gì mà phiền -- Liên gạt đi -- Bây giờ chị ra ngoài ăn cháo, xong uống mớ thuốc này.
 Nhìn bọc thuốc Liên đưa ra trước mặt, Thao le lưỡi:
 - Thuốc đâu mà nhiều vậy?
 - Thì của anh hai chứ ai. Hồi trưa, lúc chị về, anh ấy đã chích cho chị một mũi.
 Thao trợn mắt:
 - Chích à? Ở đâu?
 Thấy vẻ mặt của Thao, Liên phì cười:
 - Thì ở mông chứ đâu, chị này.
 Chẳng lẽ Thao rú lên. Từ xưa đến giờ, mỗi khi nàng bệnh, cái khổ nhất là cậu Bao dụ dỗ cho uống thuốc, còn cái màn chích thuốc thì không bao giờ.
 Thao đưa tay sờ vào nơi mà nàng đoán là cây kim bén đã đâm vào, cảm giác thấy như đau đau. Bất giác, nàng rên rỉ:
 - Ôi!
 - Gì vậy chị? -- Liên ngạc nhiên.
 - Thì cái nơi chích đó.
 Liên tròn mắt rồi vỗ nhẹ vào vai Thao, cười lớn:
 - Thôi đi chị 2, anh hai em chích ở chỗ này mà chị đau ở chỗ kia. Sao lạ vậy?
 - Nhưng cũng là đau chứ bỏ.
 Thao ngắc ngứ không biết nói sao thì bà My đã gọi nàng ra bàn ăn.
 Nhìn tô cháo cá lóc thơm mùi hành, tiêu, Thao cảm động nhìn bà My:
 - Con cảm ơn bác.
 Bà My xoa đầu nàng, trách:
 - Con làm như là người xa lạ với bác vậy. Ăn cho hết tô này để cho có sức mà vượt wa cơn bệnh.
 Liên còn ngồi với Thao để thay mặt bà My đốc thúc cho nàng ăn hết. Nước mắt nàng ứa ra vì thấy nhớ cậu Bảo và cảm động trước tình cảm của những người trong gia đình này.
 Thấy Thao chảy nước mắt, Liên ngạc nhiên kêu lên:
 - Sao vậy chị Thao?
 Thao gượng cười:
 - Đâu có sao, nhỏ.
 - Sao chị khóc?
 - Đâu có khóc -- Thao chống chế -- Tại chị ăn nhầm hạt tiêu cay.
 Liên gục gặc đầu như vỡ lẽ một điều gì đó.
 Ăn xong, Liên theo Thao trở vào phòng. Chợt nhớ một chuyện, Thao hỏi:
 - Hồi trưa này, chị đã... tự thay áo quần hờ hờ?
 Liên ngồi duỗi chân trên giường Thao, kêu lên:
 - Chị còn biết gì nữa mà thay. Về đến nhà, anh Nguyên đã dìu chị vào. Mẹ em đã thay áo quần và lau nước mát cho chị đó.
 - Lúc đó... -- Thao ngập ngừng -- Mọi người đi ra ngoài hết chứ?
 Liên muốn cuoi lắm, nhưng làm nghiêm:
 - Đâu có. Mọi người đều ở cạnh chị chứ. Em, anh Nguyên nè.
 Thao hoảng hốt, chộp lấy tay Liên:

- Em nói sao? Lúc đó anh Nguyên cũng ở đó ha?

Liên tỉnh bơ:

- Anh em là bác sĩ mà, chuyện đó đâu có gì cần phải giấu.

Tưởng thật, Thao hoảng sợ mếu máo:

- Nhưng mà làm như vậy sao được?

- Có gì đâu mà không được? Ảnh như là anh hai mà, có gì đâu mà ngại.

Thao lắc đầu quầy quậy, mặt gần như tái đi:

- Nhưng chị đâu có giống như em, sao bác lại... cho anh ấy vào phòng chị đang trong lúc thay... áo quần?

Bà My bước vào. Từ xa, bà đã nghe và đoán được câu chuyện. Thấy vẻ mặt sượng sùng muốn khóc của Thao, bà My rầy:

- Liên này! Chị Thao con đang bệnh mà con chọc ghẹo làm gì.

Liên cười hi hi:

- MẸ coi kia. Suýt nữa thì chị Thao khóc rồi.

- Con ra ngoài cho chị Thao nghỉ ngơi, ở đó mà nói bậy.

Hoàn toàn yên tâm vì hiểu rõ mọi chuyện, Thao thở phào:

- Dạ, không sao đâu bác. Con đã khỏe rồi.

- Con nhớ uống thuốc. Cái toa thẳng Nguyên đã để sẵn trên bàn.

Khi bà My và sau đó là Liên đã rời khỏi phòng, Thao nhìn mớ thuốc, ngán ngẩm.

Một lát, trước khi ngủ cũng uống được mà. Thuốc men gì mà viên nào viên nấy to thấy sợ.

Khoảng gần 9 giờ, Thao thấy người lại hâm hấp nóng. Nàng khép cửa phòng, mở đèn ngủ. Có khi ngủ một giấc, sáng mai sẽ hết thôi.

Hơn 9 giờ, Nguyên về và gõ cửa phòng nàng. không nghe tiếng động gì, nghĩa là Thao đang ngủ. Nguyên rón rén bước vào, đưa tay sờ lên trán nàng và thấy nóng rực. Nguyên hết hồn, lấy gói thuốc để trên bàn học xem lại. Tất cả còn nguyên, không mất một viên nào.

- Sao vậy nhi?

Nguyên bật công tắc. Ánh sáng ngập phòng. Thao dụi dụi mắt, nhăn nhó.

Nguyên ngồi xuống bên cạnh nàng:

- Sao em không uống thuốc?

Thấy Nguyên đang cầm gói thuốc trong tay, Thao lúng túng:

- Em...

Nguyên nghiêm giọng:

- không uống thuốc thì làm sao hết bệnh được. Chẳng lẽ em không muốn đi học sao?

Thao gượng dậy, dựa lưng vào tường, ỉu xiu:

- Em xin lỗi. Hồi nãy em định uống nhưng lát sau lại quên.

Nguyên rót ly nước lọc rồi lấy mấy viên thuốc, mang lại đưa cho Thao:

- Nè! Bây giờ phải uống trước mặt anh.

Liếc mắt về mấy viên thuốc Nguyên đang cầm, Thao bối rối lấy viên nhỏ nhất, viên thuốc bổ.

Nguyên ngạc nhiên nhìn Thao uống thuốc một cách khó nhọc. 3 viên thuốc bọc đường đã vào bụng Thao, nhưng nàng phải nhấp như uống hai lần nước. Còn hai viên thuốc kháng sinh và thuốc cảm, nước mắt Thao đã chảy ra.

Nguyên nhìn Thao, bắt đầu hiểu ra:

- Em sợ uống thuốc lắm ha?

Thao đưa tay wệt nước mắt, không biết phải nói sao:

- Em xin lỗi.

Giọng Nguyên dịu dàng khác thường:

- Nè! Nói cho anh nghe. Những lúc em bệnh, cậu Bao làm cách nào cho em uống thuốc vậy?

- Cậu ấy... có nhiều cách lắm. Có khi nhét vào trái chuối, có khi pha với nước chanh, có khi bẻ nhỏ ra bảo em uống. Nhưng nói chung là... em ít bệnh lắm.

Nguyên bẻ viên thuốc cảm ra làm 4, nói:

- Bây giờ uống một lần hai phần, cho vào miệng, uống một ngụm nước rồi nuốt.

Nghe lời Nguyên, Thao đành phải uống trước mặt Nguyên. Nhưng đến viên thuốc kháng sinh, tưởng nàng sắp nôn ra vì mùi thuốc tanh tanh khó chịu, nhưng rồi cũng xong.

Nguyên thở phào:

- Ôi. Công chúa ời là công chúa. Mai mốt , chắc em phải ra đây giúp việc cho anh để làm quen với công việc uống thuốc.

Thao không biết phải nói sao với Nguyên về mình. Nàng hơi buồn, cảm thấy mình trở nên wá phiền phức.

- Anh mới về tới ha?

- Ừ. Lúc chiều anh về thì Thao còn ngủ vui. Giờ thấy còn đau đầu 0?

- Sao anh biết em đau đầu?

NGuyen bật cười;

- Ngốc ạ! Anh là bác sĩ mà.

Nhìn thấy quyển tập của Thao đang để mở trên bàn, Nguyên hỏi tiếp:

- Bộ em định mai đi học ha?

- Dạ.

- Chưa đâu. Thao phải nghỉ một hôm nữa mới khỏe hẳn.

- Em nghỉ sáng dậy em sẽ khỏe thôi.

Nguyên nhìn sâu vào mắt nàng:

- Chưa đâu, cô bé ạ Lần này đừng cãi anh, có được 0?

Thao cúi nhìn xuống bàn tay để tránh ánh mắt lạ lẫm của Nguyên.

Nguyên vuốt nhẹ tóc Thao, hỏi:

- Sao, có nghe lời anh 0?

Nguyên ở gần wá, làm tim Thao như muốn nhảy thót ra ngoài. Nàng lí nhí:

- Dạ, nghe.

Rồi Thao lấy chiếc gối, ôm lấy trước ngực. Nàng có cảm giác Nguyên như nghe được nhịp tim hỗn loạn của mình.

- Bây giờ anh đi nghỉ đi, khuya rồi.

- Khuya đâu mà khuya. Lúc này mẹ đã đồng ý cho anh vào thăm em rồi. Anh có thể ở lâu một chút.

Thao nũng nịu:

- Nhưng em muốn ngủ?

- Thôi, được rồi -- Nguyên đứng lên -- Khuya, nếu có gì khó chịu cứ gọi anh nha.

- Dạ.

- Chị Thao ời! Để em cài thêm chiếc trâm này cho chị nha -- Liên giơ trước mặt Thao một chiếc trâm cài tóc, có chuỗi hoa nhỏ màu vàng rủ xuống.

Thao nhẹ nhàng từ chối:

- Chị thấy như thế này cũng đẹp rồi đó nhỏ, mình đâu phải là nhân vật trung tâm.

Liên cong môi, nũng nịu:

- Đi dự sinh nhật mà, long trọng lắm đó. Chắc chắn mọi người sẽ diện lộng lấy cho mà xem. Chị của em đừng wá đóng giả như vậy, uống lắm.

- Gì mà uống ? -- Thao ngạc nhiên.

- Bởi vì chị của em vốn đã có vẻ đẹp trời cho rồi. Chỉ cần trang điểm thêm một tí nữa là tuyệt vời.

Nói là làm. Liên nhón người, cài chiếc trâm trên búi tóc được bới cao của Thao.

Đứng trước gương, Thao lạ lùng ngắm lại mình. một cô gái xinh đẹp trong chiếc róp màu hồng phấn, khoe những đường nét quyến rũ trên gương mặt và cả thân hình. Liên bảo là sẽ trang điểm cho Thao giống một nàng công chúa nhỏ. Và cô bé đã mang tài nghệ tích lũy từ lớp học hóa trang để thi thố cho Thao xem.

Thao chớp mắt trước gương. một đôi mắt long lanh đen tròn đang tinh nghịch cười với nàng:

- Xong chưa? -- Liên giục -- Xuống nhà trình diện đi. Anh hai em thay “đồ vía” đợi chị này giờ.

Thao giật mình:

- Chị đi xích lô được rồi. Em nhờ anh hai chi vậy?

- Hồng phải em à nha -- Liên kêu lên -- Mẹ bảo anh hai đưa chị đi chứ bỏ.

Thì ra đó không phải là quyết định của Nguyên, một chút thất vọng nhen nhóm trong lòng Thao. Tuy nhiên, nếu đây là ý kiến của bà My thì Thao không thể nói gì thêm.

- chị sợ làm phiền anh Nguyên.

Cùng bước với Thao ra cửa, Liên vừa nói:

- Anh còn khoẻ nữa, chứ phiền gì.

Ông bà My và Nguyên đang ngồi trò chuyện ở phòng khách. Thấy Thao xuống, bà My cười, giọng trầm tĩnh:

- Thao hôm nay xinh wá.

Liên chạy đến ôm lấy vai mẹ:

- Mẹ không khen tài trang điểm của con sao? Nhờ có con, chị Thao mới đẹp như vậy đó.

Ông My cười khà, góp chuyện:

- Coi nó kia, mèo khen mèo dài đuôi.

Thấy mọi người nhìn mình, Thao ngượng ngùng vò mãi chiếc khăn nhỏ trong tay. Tim cô thót lại khi chạm phải tia nhìn của Nguyên.

- Đi nhớ về cho sớm nha con.

Thao “dạ” nhỏ, chào cả nhà và cùng NGuyen ra xe.

Cho xe chạy chậm chậm, NGuyen hỏi:

- Đi đâu đây, cô chủ?

- Đâu có dám làm cô chủ -- Thao nói thê đường rồi cười khẽ.

Nguyên ngạc nhiên:

- Ua! Vậy là cũng không xa lắm.

- Dạ, lúc này Thao định đi xích lô.

Giọng NGuyen tỉnh bơ:

- Vậy sao không đi?

- Thấy anh thay đồ đẹp chờ sẵn, nếu đi xích lô, anh về tội nghiệp -- Thao đáp lại với cùng một giọng như Nguyên.

Thế là anh chàng bật cười:

- Biết vậy thì tốt, chứ đừng giận dữ như mấy hôm trước, anh càng đáng tội nghiệp hơn.

Thao cũng cười. Thật ra, nàng không còn giận Nguyên từ hôm cả hai bị mắc mưa, nàng bệnh rồi Nguyên đã tận tình chăm sóc.

- Thao dự sinh nhật của ai vậy?

- Dạ, của anh trai Quyên, bạn thân của em.

- Anh trai là bạn thân luôn ha?

- Ồ. Em thân với Quyên thôi. Nể lời của anh và Quyên nên em mới đi dự.

Nguyên chạy xe len lỏi nhẹ nhàng trong dòng người xe xuôi ngược. Gió đêm mát rượi làm mái tóc chàng rối bồng.

Xe từ từ dừng lại trước một ngôi nhà sang trọng có cổng vào, có khoảng sân khá rộng được trang trí bởi những chậu kiểng xanh tốt.

- Khoảng mấy giờ anh trở lại? -- Nguyên nhìn Thao, vẫn cái ánh nhìn triu mến.

Thao tần ngần:

- Hay để em đi xích lô cũng được mà.

Nguyên thoáng chút nghi ngờ:

- không muốn anh đưa đón sao?

Thao lắc đầu lia lịa:

- Đừng nghĩ xấu cho em, em chỉ sợ làm phiền phức anh thôi.

Môi Nguyên phác nhẹ nụ cười:

- Thật ra thì đã phiền phức ngay từ lúc anh về nhà đột ngột trông thấy em. Nhưng anh lại thích sự phiền phức đó. Sao? Bây giờ có còn muốn anh đến đón nữa hay 0?

Tay chân Thao lại lóng ngóng. Thật là ghét. Cái nhìn của Nguyên sao lại kỳ cục như vậy? Thao nghĩ rồi lại đáp:

- Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, anh cứ đến đây, em chờ.

Nguyên gật đầu, cho xe nổ máy.

Va cánh cổng, Thao có thể trông thấy ánh đèn tỏa ra từ phòng khách, đã có khoảng hơn 10 người đang đứng, ngồi ở đó.

Hùng, mặt mày rạng rỡ bước ra đón:

- Sao trễ vậy? Nãy giờ anh Ngừ chỉ còn chờ mỗi mình Thao thôi.

Nhìn đồng hồ, mới có 7:30, Thao ngạc nhiên:

- Thao đến vỪa đúng giờ mà, hay là tại Hùng đến sớm đó thôi.

Hùng vuốt tóc, về ngại ngùng:

- Ừ. Cũng có thể vậy. Quyên bảo mình đến trước để phụ sắp xếp.

Mọi người đang ngồi tán gẫu, thấy Thao, không ít những ánh mắt s'ang lên, với nhiều cách nở nụ cười khác nhau. không hiểu sao, Thao cảm thấy mình rất tự tin. Nàng cười, chào mọi người như đã quen biết trước.

Way sang Hùng, Thao hỏi:

- Quyên và anh Ngu đâu không thấy hờ Hùng?

- Chắc là sắp ra tới thôi, nãy giờ đang chuẩn bị phòng ăn đó mà. Vội lại, lát nữa sẽ cùng hát karaoke.

Thao cảm thấy hài lòng trong phần thứ nhất của buổi tiệc. Các thủ tục giới thiệu bạn bè, rồi tuyên bố lý do, thôi nhen... đều diễn ra rất vui nhộn. Cái miệng của Ngừ cũng đáng nể, vì anh ta dẫn dắt câu chuyện khá tài tình và đúng là ở vai trò trung tâm của buổi tiệc. không những thế, Ngừ tỏ ra rất ưu ái với Thao trước mặt mọi người khiến Thao cũng cảm thấy hãnh diện.

- Vui 0? -- Ngừ hích nhẹ vào tay Thao.

Thao cười vô tư:

- Vui chứ. không ngờ anh Ngu có tài ăn nói như vậy.

Ngu ngửa mặt, cười lớn:

- Ôi. Hôm nay được người đẹp khen làm bao nhiêu mệt nhọc tan biến hết rồi.

Mấy người bạn của Ngu góp lời trêu chọc:

- Từ hồi xưa đến giờ, chưa thấy Ngu chăm sóc ai như chăm sóc Thao hết đó.

- Phen này chắc tụi mình sắp được ăn cưới rồi.

- Ê, Ngu! Nhớ truyền nghề lại cho tao đó nhen.

Những câu đùa càng lúc càng có vẻ trắng trợn hơn, khiến cho Thao có cảm giác như một sự chế giễu hơn là sự vui đùa.

Còn khoảng nửa giờ nữa mới đến giờ hẹn với Nguyên. Thao ngồi xem mọi người hát karaoke. Khi này, thấy Quyên tỏ vẻ áy náy khi để Thao ngồi một mình với những người bạn mới quen. Thao đã cười:

- không ai dám nhát ma ta đâu nhỏ. Cứ ra ngoài với Hùng đi.

Quyên ôm vai bạn, thân ái nói:

- Chỉ có mi là hiểu ta thôi. Cảm ơn nha.

Lần này, tận mắt thấy Ngu không phản ứng dữ dội với Hùng mà còn nhờ Hùng sắp xếp mọi thứ, Thao mừng lắm. Mừng cho Hùng. Nhưng trông Hùng không được vui. Thao định hỏi, nhưng thấy không tiện lắm.

Những chùm đèn cà na đủ màu chợt nhấp nháy, sau đó là bóng néon tắt phụt. Thao ngơ ngác nhìn quanh. Hình như tiệc mục karaoke đã kết thúc, trên màn ảnh của tivi màu hơn 20 inch hiện ra cảnh một biệt thự hoang phế, một cô gái tóc nâu đang dè dặt bước chân vào...

Giữa lúc ấy, một bóng người từ phía sau đến ngồi sát cạnh Thao. nàng quay sang, thấy Ngu đang cười với nàng, cặp môi mỏng nhưng càng mỏng thêm.

Hùng nhìn đồng hồ:

- Có lẽ Hùng phải đưa Thao về thôi.

Quyên gật đầu, nhìn Hùng, lưu luyến:

- Khi này, Thao có nói với em là anh Nguyên đến đón. Hay là chờ chút nữa đi Hùng.

Tự dưng Hùng có vẻ sốt ruột. Anh đưa mắt nhìn vào căn phòng giờ đã đóng im ỉm, cả ánh sáng cũng không thấy hắt ra.

- Thì Hùng gọi Thao ra ngoài.

Đến gần, Hùng mới nhận ra trong phòng còn những bóng đèn cà na. Anh cảm thấy yên tâm hơn.

Có tiếng ai đó nói:

- Đồi phim đi tụi bây, phim này có gì hay đâu.
- Đúng rồi đó -- Một giọng khác vang lên -- Xem “Ngôi nhà ma” đi.
- Bảo đảm “xịn” phải 0?
- Chứ sao. Trăm phần trăm luôn.

Họ chuyển wa phim võ rồi. Hùng thở ra và đưa tay gõ cửa. Lát sau, cánh cửa phòng hé mở vừa đủ để một cái đầu ló ra.

- Gọi giùm Thao.

Anh thanh niên lưỡng lự một chút rồi “à” lên một tiếng:

- Thao phải 0? Cô ấy về rồi.

Rồi cánh cửa dừng dung khép lại. Lẽ nào Thao lại lặng lẽ ra về mà không chào anh và Quyên nhỉ Hùng lững thững quay ra, không ngót thắc mắc.

- không thể vậy được.

Trực giác báo cho Hùng hay rằng, có chuyện gì đó đang xảy ra. Chiều phim thôi mà, tại sao lại có vẻ bí mật như vậy?

Thế là Hung quay lại phòng khách, gọi điện về nhà Thao. Vừa rồi, khi cô giáo chủ nhiệm bệnh, Quyên đã đọc số điện thoại để Hung gọi Thao cùng đến thăm cô.

Bên đầu dây nhà Thao, một giọng nam trầm:

- Alô.
- Xin lỗi. Có phải anh Nguyên đó 0?
- Đúng rồi.
- Cho hỏi thăm. Thao có nhà không anh? -- Hùng lựa lời.
- Thao đi dự sinh nhật của bạn rồi.
- Chưa về hả anh?

Giọng Nguyen lo lắng :

- Chưa về. Xin lỗi. Từ nãy giờ, tôi vẫn chưa biết anh là ai.
- Tôi là Hùng, bạn cùng lớp với Thao. Nãy giờ tôi cũng đang dự sinh nhật và tưởng là Thao đã về nhà rồi.
- Là vậy. Có chuyện gì xảy ra ha?
- Chắc là 0. Để tôi hỏi lại lần nữa. Chào anh.

Hùng gác máy. Quyên đến bên cạnh từ lúc nào, ngạc nhiên:

- Ủa. Anh nói gì lạ vậy?

Hùng lắc đầu, không biết giải thích thế nào trong khi anh cũng chưa biết rõ mọi chuyện. Anh trở lại phòng chiếu phim.

Áp tai vào cánh cửa, Hung nghe giọng thuyết minh bằng tiếng Anh, tiếng nhạc hoà cùng với những tiếng rì rào. Có cái gì đó như tiếng chân cọ xát dưới nền nhà của những người đang xô đẩy nhau, xen lẫn với tiếng con gái cự nự, bực dọc, và cả tiếng thở dồn dập... Tất cả những âm thanh ấy hòa trộn vào nhau, thật khó phân biệt đâu là tiếng động thật.

Hùng nói với Quyên:

- Để anh gọi cửa.

Rồi Hung nhẹ nhàng gõ cửa.

0 chút phản ứng, Hung lại gõ cửa mạnh hơn, dồn dập hơn.

Sau đó, anh lại gọi:

- Anh Ngu ơi. Anh Ngu.

Vừa lúc đó, có ánh đèn pha từ ngoài cổng chiếu vào. Hùng lấy tay che mắt rồi kêu lên:

- Anh Nguyên!

Nguyên nhanh nhẹn bước vào, vẻ lo lắng hiện rõ trong đôi mắt:

- Anh là Hùng phải 0? -- Nguyên hỏi nhanh.

Hùng chỉ vào cánh cửa đóng:

- Thao đang ở đây.

Nguyên nhíp mạnh gót giày, đến bên cửa đẩy nhẹ và gọi :

- Thao ơi! Thao! Thao ơi!

Từ bên trong vọng ra tiếng gọi ríu rít, hoảng hốt:

- Nguyên ơi! Nguyên! EM ở trong đây nè.

Nguyên và Hùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng đập mạnh chân vào cánh cửa. Mọi tiếng động bên trong tắt phụp, đèn bật sáng. Rồi cánh cửa bật mở, để cho Nguyên kịp nhận ra quang cảnh hỗn loạn ở trong phòng: kẻ ngồi, người nằm, đứng đứ đẻ, những chiếc áo không cài nút...

Từ bên trong, Thao ào ra, ôm lấy cánh tay Nguyên, mái tóc nàng xõ ra và vẻ hoảng hốt còn tràn đầy trên nét mặt.

Ngũ cũng bước ra sau đó, nụ cười trên môi vụt tắt khi nhận ra Nguyên. Các anh thanh niên và các cô gái vây xung quanh, tò mò nhìn Nguyên và Ngũ.

Giọng Nguyên lạnh:

- Lại là mày.

Ngũ cười rung cả hai hàng ria, giọng đều đều:

- Tao cũng không ngờ gặp lại mày. Chúng ta có duyên hay sao?

Mắt Nguyên long lên:

- Mày làm gì Thao vậy?

Ngũ nhún vai, nhìn các bạn rồi nhìn Nguyên phân bua:

- Mày nghĩ tao có thể làm gì được đây? Chẳng lẽ vì chuyện tao giới thiệu con bồ mày lấy chồng việt kiều trước đây làm mày oán tao tới ngày hôm nay sao?

Nguyên lạnh lùng:

- Bởi vì bản chất con người ra sao thì hành động đều thể hiện rất rõ. Tao cảnh cáo mày, nếu Thao có chuyện gì, tao không để yên cho mày đâu.

Ngũ le lưỡi, giả vờ run sợ:

- Ôi. Tao sợ wá tụi bây ơi. Thằng võ sĩ này làm tao điếng cả hồn vía. Ha, ha.

Có ai đó níu tay Ngũ kéo vào trước ánh mắt mỗi lúc mỗi dữ tợn của Nguyên. Từ nãy giờ, Thao cũng ngẩn ra nhìn chàng. Nguyên đã cư xử với Ngũ theo kiểu như đã có ân oán từ trước.

Hung kéo tay Nguyên:

- Bỏ đi, anh Nguyên.

Ném về phía Ngũ cái nhìn sắc lạnh, Nguyên way lưng ra về, không chào một ai. Thao bước theo sau, không dám nói tiếng nào.

Hùng nhìn đồng hồ:

- Có lẽ Hùng phải đưa Thao về thôi.

Quyên gạt đầu, nhìn Hùng, lưu luyến:

- Khi này, Thao có nói với em là anh Nguyên đến đón. Hay là chờ chút nữa đi Hùng.

Tự dưng Hùng có vẻ sốt ruột. Anh đưa mắt nhìn vào căn phòng giờ đã đóng im ỉm, cả ánh sáng cũng không thấy hắt ra.

- Thì Hùng gọi Thao ra ngoài.

Đến gần, Hùng mới nhận ra trong phòng còn những bóng đèn cà nạ Anh cảm thấy yên tâm hơn.

Có tiếng ai đó nói:

- Đổi phim đi tụi bây, phim này có gì hay đâu.

- Đúng rồi đó -- Một giọng khác vang lên -- Xem “Ngôi nhà ma” đi.

- Bảo đảm “xịn” phải 0?

- Chứ sao. Trăm phần trăm luôn.

Họ chuyển wa phim võ rồi. Hùng thở ra và đưa tay gõ cửa. Lát sau, cánh cửa phòng hé mở vừa đủ để một cái đầu ló ra.

- Gọi giùm Thao.

Anh thanh niên lưỡng lự một chút rồi “à” lên một tiếng:

- Thao phải 0? Cô ấy về rồi.

Rồi cánh cửa dửng dưng khép lại. Lẽ nào Thao lại lặng lẽ ra về mà không chào anh và Quyên nhỉ Hùng lững thững quay ra, không ngót thắc mắc.

- không thể vậy được.

Trực giác báo cho Hùng hay rằng, có chuyện gì đó đang xảy ra. Chiếu phim thôi mà, tại sao lại có vẻ bí mật như vậy?

Thế là Hung quay lại phòng khách, gọi điện về nhà Thao. Vừa rồi, khi cô giáo chủ nhiệm bệnh, Quyên đã đọc số điện thoại để Hung gọi Thao cùng đến thăm cô.

Bên đầu dây nhà Thao, một giọng nam trầm:

- Alô.

- Xin lỗi. Có phải anh Nguyên đó 0?

- Đúng rồi.

- Cho hỏi thăm. Thao có nhà không anh? -- Hùng lựa lời.

- Thao đi dự sinh nhật của bạn rồi.

- Chưa về hả anh?

Giọng Nguyễn lo lắng :

- Chưa về. Xin lỗi. Từ này giờ, tôi vẫn chưa biết anh là ai.

- Tôi là Hùng, bạn cùng lớp với Thao. Nãy giờ tôi cũng đang dự sinh nhật và tưởng là Thao đã về nhà rồi.

- Là vậy. Có chuyện gì xảy ra ha?

- Chắc là 0. Để tôi hỏi lại lần nữa. Chào anh.

Hùng gác máy. Quyền đến bên cạnh từ lúc nào, ngạc nhiên:

- Ủa. Anh nói gì lạ vậy?

Hùng lắc đầu, không biết giải thích thế nào trong khi anh cũng chưa biết rõ mọi chuyện. Anh trở lại phòng chiếu phim.

Áp tai vào cánh cửa, Hùng nghe giọng thuyết minh bằng tiếng Anh, tiếng nhạc hoà cùng với những tiếng rơi rạc. Có cái gì đó như tiếng chân cọ xát dưới nền nhà của những người đang xô đẩy nhau, xen lẫn với tiếng con gái cự nự, bực dọc, và cả tiếng thờ dòn dập... Tất cả những âm thanh ấy hòa trộn vào nhau, thật khó phân biệt đâu là tiếng động thật.

Hùng nói với Quyền:

- Đề anh gọi cửa.

Rồi Hùng nhẹ nhàng gõ cửa.

0 chút phản ứng, Hùng lại gõ cửa mạnh hơn, dòn dập hơn.

Sau đó, anh lại gọi:

- Anh Ngu ơi. Anh Ngu.

Vừa lúc đó, có ánh đèn pha từ ngoài cổng chiếu vào. Hùng lấy tay che mắt rồi kêu lên:

- Anh Nguyên!

Nguyên nhanh nhẹn bước vào, vẻ lo lắng hiện rõ trong đôi mắt:

- Anh là Hùng phải 0? -- Nguyên hỏi nhanh.

Hùng chỉ vào cánh cửa đóng:

- Thao đang ở đây.

Nguyên nhíp mạnh gót giày, đến bên cửa đẩy nhẹ và gọi :

- Thao ơi! Thao! Thao ơi!

Từ bên trong vọng ra tiếng gọi rồi rít, hoảng hốt:

- Nguyên ơi! Nguyên! EM ở trong đây nè.

Nguyên và Hùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng đập mạnh chân vào cánh cửa. Mọi tiếng động bên trong tắt phụp, đèn bật sáng. Rồi cánh cửa bật mở, để cho Nguyên kịp nhận ra quang cảnh hỗn loạn ở trong phòng: kẻ ngồi, người nằm, đứng đứ đẻ, những chiếc áo không cài nút...

Từ bên trong, Thao ào ra, ôm lấy cánh tay Nguyên, mái tóc nàng xổ ra và vẻ hoảng hốt còn tràn đầy trên nét mặt.

Ngũ cũng bước ra sau đó, nụ cười trên môi vụt tắt khi nhận ra Nguyên. Các anh thanh niên và các cô gái vây xung quanh, tò mò nhìn Nguyên và Ngu.

Giọng Nguyên lạnh:

- Lại là mày.

Ngũ cười rung cả hai hàng ria, giọng đều đều:

- Tao cũng không ngờ gặp lại mày. Chúng ta có duyên hay sao?

Mắt Nguyên long lên:

- Mày làm gì Thao vậy?

Ngũ nhún vai, nhìn các bạn rồi nhìn Nguyên phân bua:

- Mày nghĩ tao có thể làm gì được đây? Chẳng lẽ vì chuyện tao giới thiệu con bồ mày lấy chồng việt kiều trước đây làm mày oán tao tới ngày hôm nay sao?

Nguyên lạnh lùng:

- Bởi vì bản chất con người ra sao thì hành động đều thể hiện rất rõ. Tao cảnh cáo mày, nếu Thao có chuyện gì, tao không để yên cho mày đâu.

Ngũ le lưỡi, giả vờ run sợ:

- Ôi. Tao sợ wá tụi bây ơi. Thằng võ sĩ này làm tao điếng cả hồn vía. Ha, ha.
Có ai đó níu tay Ngu kéo vào trước ánh mắt mỗi lúc mỗi dữ tợn của Nguyên. Từ nãy giờ, Thao cũng ngẩn ra nhìn chàng. Nguyên đã cư xử với Ngu theo kiểu như đã có ân oán từ trước.

Hung kéo tay Nguyên:

- Bỏ đi, anh Nguyên.

Ném về phía Ngu cái nhìn sắc lạnh, Nguyên way lưng ra về, không chào một ai. Thao bước theo sau, không dám nói tiếng nào.

Thao nghiêng mình nhìn khu vườn wa khung cửa sổ. Nắng chiếu wa kẽ lá lung linh di động nền đất khô. Ánh nắng của những ngày lập đông vàng, nhưng không gay gắt. Những buổi sáng ngồi trong lớp tận lâu ba, đang hai tay vào tóc mà Thao vẫn còn nghe lạnh ngắt. Tuy vậy, Thao vẫn yêu cái không khí se lạnh này nên không thích mặc áo len đến trường.

- Chị Thao! Chị Thao ơi!

Liên cắt ngang dòng suy nghĩ của Thao:

- Chuyện gì vậy nhỏ -- Thao hỏi và ngạc nhiên -- Sao em bảo chiều nay em không đi học?

Liên dang hai tay ngấm nghĩa chiếc áo sơ mi trắng tay phồng mới may của mình, giọng đầy đùa:

- Thì em đâu có đi học.

- Vậy chứ đi đâu mà diện vậy?

- Đi tập văn nghệ -- Liên cuội hì hì.

- Chùng nào về?

- Khoảng 4:30.

Thao tủm tỉm cười. Xưa nay sống chỉ có một mình, Thao luôn khao khát tình cảm anh chị em ruột rà. Ngay từ đầu bước chân vào gia đình này, Thao đã thấy yêu mến bé Liên. Nàng đã giúp đỡ và chiều chuộng cô bé bằng cả tình thương và nghiêm khắc của người chị.

Thao nhắc:

- Đạp xe từ từ thôi nha.

Liên nheo mắt:

- Em đã đoạt được giải đua xe đạp chậm năm ngoái mà, chị đừng lo. Nhưng chị Thao nè.

- Gì đây?

Liên ôm vai Thao, hạ giọng:

- Chị hết giận anh hai em chưa?

Thao đánh trống lảng:

- Thôi đi đi, gần hai giờ chiều rồi đó.

0 chịu từ bỏ mục đích, Liên nũng nịu:

- 0. Chị trả lời xong, em mới đi.

- Vậy thì nghe nè. Chị còn giận anh hai hoài luôn.

Liên giãi bày:

- Em hông chịu đâu. Anh hai đã theo năn nỉ chị cả ngày rồi mà.

Thao xoay mặt ra cửa sổ, nhắc nhở:

- hai giờ kém 5 rồi đó nha.

- Kệ. Chị hông bỏ wa cho anh 2, em ở nhà luôn.

Thao bật cười:

- Nhỏ này lạ ghê, đừng làm khó chị chớ.

- Vậy thì chị hứa với em đi. Đợt này anh hai đi khám bệnh cho trẻ em nghèo ở vùng xa, cực khổ lắm. Khi về, thấy chị còn giận thì tội nghiệp cho anh.

Thao quay lại, đẩy Liên ra cửa:

- Thôi đi đi, các bạn đang chờ em kìa.

Liên vẫn nhì nhằng:

- Chị nhớ nhạ. Đừng giận anh hai của em nữa nha.

Liên đi rồi, Thao wét dọn lại nhà cửa thật sạch sẽ. Hôm nay nàng thấy rảnh rang vì vừa thi xong vài môn học.

Nhớ lại sau cái tát của Nguyên, Thao đã giận chàng đến tím ruột. Tối đêm đó, nàng khóc sưng cả mắt. Dù Nguyên đã hết lời năn nỉ, Thao vẫn im lặng cho đến ngày hôm sau Nguyên đi theo đoàn từ thiện khám bệnh. Ông bà Mỹ đã điều tra rõ sự việc và đã mắng Nguyên quá nóng nảy. Còn Thao thì vẫn im lặng và tỏ ra buồn buồn.

Đã 10 ngày không thấy mặt Nguyên, Thao nhận ra cảm giác trống vắng là lạ Nàng hay giật mình khi nghe ai đó nhấn chuông cửa, giật mình khi nghe giọng nam wen wen... Ai biểu Nguyên hay la mắng và ra oai với nàng giống như cậu Bao. Nhưng có lẽ, chính sự giống nhau ấy mà Thao đã thấy nhớ Nguyên... Chuông cửa lại reo.

Thao nhìn ra cổng và nghe tim đập rộn ràng. Chết rồi! Nguyên đã về.

Tiếng chuông cửa lại như thúc giục. Làm sao bây giờ? Nàng đang giận kìa mà.

0 thể để Nguyên đứng mãi ngoài cổng. Thao đành lấy chìa khóa bước ra tra vào ổ khóa và cương quyết không nhìn Nguyên.

Nguyên cũng im lặng vào nhà và mang túi áo quần vào phòng. Rửa mặt xong, Nguyên đến trước cửa phòng THao. Có lẽ chàng biết chắc thế nào nàng cũng đóng cửa nhốt mình trong đó.

- Thao ơi! Thao!

Im lặng.

Nguyên đẩy nhẹ, cửa đã khóa chốt. Ổ khóa này Nguyên biết, nếu chàng tông mạnh, chốt sẽ bật ra.

- Thao à! Mở cửa đi. Nếu 0, anh phá cửa bây giờ.

Lại im lặng, Nguyên âu lo:

- Em làm gì ở trong đó vậy? Có nghe anh 0?

Thấy tình hình không xong, từ bên trong, Thao nói vọng ra:

- Em làm gì kè em, liên can gì đến anh?

Nguyên xuống giọng năn nỉ:

- Làm ơn đi mà cô bé. Anh đâu có ăn thịt em đâu.

Nàng thật bướng bỉnh:

- Đã nói không mở là không mở. Anh đừng làm phiền em nữa.

- Được rồi. Anh phá cửa cho em xem.

Nói là làm, Nguyên lui người lại rồi đập mạnh vào cửa đánh rầm. Chốt cửa bật mở. Thao đang đứng ở giữa phòng, hoảng sợ nhìn chàng:

- Anh làm gì vậy?

Thấy Thao muốn khóc, Nguyên bước lại trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Anh chỉ muốn nhìn em, nói chuyện với em thôi mà.

- Nhưng em không muốn -- Tuy không muốn khóc, nhưng nước mắt Thao cứ lã lã -- Em ghét anh lắm.

Nguyên ngăn người nhìn Thao khóc. Con gái khóc đôi mắt đầm ướt thật đẹp. Trái tim của Nguyên làm sao chịu nổi.

Chàng rút khăn tay, lau nước mắt cho Thao rồi trù mếu nhìn nàng:

- Anh xin lỗi vì đã làm em sợ Nhưng anh rất nhớ em, Thao a.

Thao giận dỗi quay mặt đi, giọng còn ghen:

- không ai kỳ lạ như anh hết. Tối ngày chỉ muốn bắt nạt người ta.

Nguyên xoay mặt Thao bằng hai bàn tay, buộc nàng nhìn mình:

- Chỉ vì anh... thương em. Có hiểu không THao?

Thao lắc đầu bướng bỉnh:

- 0.

- Vậy thì hãy để anh chứng minh.

Vừa dứt lời, Nguyên choàng tay wa vai Thao ôm siết lấy nàng vào lòng. Thao còn loay hoay chưa biết thế nào thì những nụ hôn của Nguyên đã ngập tràn trên mắt, môi. Lần thứ hai nhận được cảm giác lạ lùng này, Thao cảm thấy choáng ngợp, cảm thấy sức hút từ phía Nguyên wá mạnh mẽ khiến nàng như say.

Những ngọn gió thổi làm xạo xạo những chiếc lá trong vườn.

Tối đó, cả nhà quây quần nghe Nguyên kể chuyện về những em bé nghèo mà chàng đã gặp trong chuyến công tác.

Liên xuýt xoa:

- Tội wá anh hai hả Phải có em đi theo...

Nguyên làm mặt nghiêm:

- Em đi theo làm gì? Quấy rồi anh thêm.

Liên nhăn nhó nói với ông Mỹ:

- Ba thấy 0? Anh hai không có lúc nào nghĩ tốt về con hết.

Ông Mỹ cười:

- Hình như nó nghĩ đúng đó, con nhóc a.

Liên mắc cỡ, đâm thùm thụp vào vai ông Mỹ:

- Con hồng chịu đâu. Ba cùng phe với anh ha?

Bà My cũng cười, mắng yêu con gái:

- Đã 16 tuổi rồi mà còn nhõng nhẽo, không biết xấu hổ.

Lần này thì Liên cầu cứu Thao:

- Có gì xấu đâu, chị Thao há?

Thao cuội, không biết nói sao. Liên lại liên thoáng:

- Chị Thao nè. Sắp... có chồng rồi mà cũng còn nhõng nhẽo đó.

Thao đỏ mặt tía tai khi thấy Nguyên đang nhìn nàng, cuội. Vô tình, Liên đã kéo sự chú ý của ông bà My về phía nàng.

- Sao rồi Thao? Hởm rày Nguyên có chọc giận con nữa 0? -- Bà My cuội, hỏi.

Sấn díp, Thao tố cáo:

- Dạ, có. Hễ có dịp là anh... ghẹo con, tệ hại nhất là hay làm anh cả la rầy con.

Ông Mỹ nhìn Nguyên:

- Ba không đọc tài đâu, cho con biện hộ đó.

Nguyên nhìn Thao, cuội:

- Ba đã dạy con, nếu có cơ hội thì đàn áp trước. Bởi vì sau đám cưới đâu có còn dám nói năng gì nữa.

Mọi người bật cười, còn bà My thì nhăn mặt:

- Thì ra ông toa rập với thằng con để nói xấu chúng tôi đó à?

- Tôi chỉ dứt kết kinh nghiệm từ bản thân thôi mà.

Liên vỗ tay:

- Con có ý kiến. Thật ra, con thấy có cãi nhau rồi mới hiểu nhau hơn. Giống như chị Thao với anh Nguyên nè, bây giờ mới hiểu nhau được... chút chút.

Thao không khỏi xấu hổ trước sự bao vây của mọi người, nhất là trước ánh mắt của Nguyên. Dường như từng bước chân, mọi cử chỉ, lời nói của nàng đều được Nguyên chú ý.

Bà My cốc vào đầu con gái:

- Con nhỏ này nhiều chuyện wá đi. Sao con nói là tối nay con có nhiều bài tập lắm?

- Tất nhiên là con sẽ đi làm bài, nhưng chừng nào bàn chuyện đám cưới phải cho con hay à nha.

Ông Mỹ cũng đứng lên theo con gái:

- Con mở tủ lấy cặp kính mới cho ba, ba còn xem ít tài liệu nữa.

Thao nghe Liên nói loáng thoáng gì đó không rõ. Nàng cảm thấy ngượng ngùng trước Nguyên nên cũng định về phòng.

- Tối nay con có bận gì không Thao?

Thao quay lại nhìn bà My:

- Dạ, có việc gì không ạ?

- Bác có chút việc định nói với con.

Rồi bà nói với Nguyên:

- Con ngồi xuống cạnh Thao đi, mẹ muốn nói với hai đứa.

Chuyện gì đây? Chắc là những lời khuyên cả hai phải biết giữ mình, phải đối xử với nhau cho tốt chứ gì?

Thao suy đoán.

Nguyên ngồi xuống cạnh Thao, vai áo chạm nhẹ vào nàng.

- Nguyên nè! -- Bà My nhìn con trai -- Con thương Thao thật lòng chứ?

Nguyên trầm tĩnh nhìn thẳng vào mắt mẹ mình:

- Dạ.

- Vậy còn Thao? -- Bà My lại hỏi.

Thao ngượng ngùng nhìn xuống hai bàn tay đan vào nhau.

- Dạ ,... con...

Bà My dịu dàng:

- Thương thì nói thương, còn không là 0, đừng ngại ngần gì cả.

Nhận được ánh mắt khích lệ từ Nguyên, Thao gật nhẹ:

- Dạ, con cũng vậy.

Bà My thoải mái ngả người ra sau như trút được gánh nặng.

- Thế là ổn rồi. Từ nay, hai đứa phải cố gắng đối xử với nhau thật tốt. Tuy nhiên, mẹ nói thật là tình cảm con người vốn rất phức tạp, nó luôn diễn biến với nhiều đáng vẽ. Vì vậy, các con hãy cố gắng vun đắp nó. Coi như hãy tiếp tục tìm hiểu nhau đi.

Thao không có mẹ, giờ đây nghe bà My kể lại những kỷ niệm giữa bà và ông My, kể lại những lời nhắc nhở của mẹ bà đối với bà thế nào, Thao nghe mà sống mũi thấy cay cay. Nàng đã lớn lên trong vòng tay của ngoại và cậu. Khi trưởng thành thì ngoại đã wa đời. Cậu Bao đã cố gắng kiêm thêm vai trò người mẹ. Nhưng dẫu sao, Thao vẫn nghe khao khát' một người mẹ thật sự.

Giọng nàng nghèn nghẹn:

- Cảm ơn bác đã khuyên nhủ cháu.

Bà My cuối hiên:

- Trước đây, lúc ba con còn sống, ba con là ân nhân của vợ chồng bác. hai bác trai đã nói vui là sẽ làm thông gia với nhau. Nhưng rồi thời gian trôi wa, mỗi người một nẻo, cộng thêm biến cố xảy ra ở gia đình cháu khiến cho việc liên lạc gián đoạn. May làm sau này, cậu Bao đã tình cờ gặp lại bác.

Nguyên hỏi:

- Thao có biết mặt ba mẹ mình 0?

- Mẹ mất lúc em lên 7 tuổi. Em chỉ nhớ được mang máng. Còn ba -- Thao lắc đầu, thờ dài -- em không biết.

Gương mặt bà My trở nên đăm chiêu khác thường, làm Thao không khỏi âu lo hỏi:

- Hình như bác có chuyện gì định nói với con?

- Từ trước' đến giờ, con có nghe ngoại và cậu kể về ông bà nội 0?

- Dạ, nghe nói quê nội của con ở Lâm Đồng.

- Con có thăm nội bao giờ chưa?

- Dạ, chưa. Nghe đâu ngày xưa nội con không thuận với mẹ, bà đã đuổi mẹ con ra khỏi nhà.

Bà My gật gù:

- Lý do là vì ba con đã chọn mẹ con, chứ không đồng ý sự lựa chọn của bà nội. Nhưng vì ba con quyết tâm cưới mẹ con, cuối cùng bà cũng đồng ý, nhưng luôn tìm cách gây khó khăn. Mẹ con làm dâu rất vất vả, nhưng cũng chưa làm nội con hài lòng. Con đến khi ba con bệnh mất sớm, nội con đã cho mẹ con là người có lỗi. Thấy sống không được với gia đình chồng, mẹ con đã ra ngoài buôn bán, định xây dựng cơ sở riêng. Nào ngờ, một tai nạn giao thông bất ngờ đã làm mẹ con cũng wa đời. Lúc đó, bà ngoại con rất tức giận nội, làm lớn chuyện và bắt con về miền Tây.

Bà My còn kể rất nhiều về ba mẹ của nàng. Rằng hai người đã sống bên nhau, tuy vất vả nhưng yêu thương nhau hết lòng. Còn mẹ nàng là người đàn bà nhân hậu và rộng lượng. Tiếc là bà Thịnh, nội của nàng lại wá khắt khe.

- Thao nè!-- Nguyên cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng -- Nghe rõ mọi chuyện như vậy, em có giận nội 0?

- Em cũng không biết nữa. Câu chuyện này đối với em khá độ ngọt -- Thao không rõ cảm giác của mình lúc này ra sao.

- Vậy có nghĩa là bà ngoại và cậu không kể cho em nghe chuyện của ba mẹ em ư?

- Có, nhưng chuyện nội khắt khe với mẹ, em không nghe nói.

Nguyên đưa mắt nhìn mẹ, về áy náy.

Chàng nghĩ thầm:

Mình và mẹ kể cho Thao nghe chuyện này không biết có làm cậu Bao phật ý hay 0? Có thể mọi người sợ Thao buồn chẳng?

Đoán được ý nghĩ của con trai, bà My nói gần như cho cả hai cô cậu nghe:

- Chuyện của gia đình con, thật ra để cậu Bao nói là tốt hơn. Nhưng sở dĩ bác làm như vậy là có lý do.

Thao gật nhẹ:

- Con cũng nghĩ thế, bác a.

- Bác nghĩ rằng -- Bà My hăng giọng, nói tiếp -- Con người ai cũng muốn trở về với gốc gác, nguồn cội. Vậy con có muốn nhìn nhận nội con 0?

Thao im lặng. Nàng biết nói sao bây giờ. CHuyện của ba mẹ nàng bây giờ nàng mới hiểu thêm một chút. Nàng chưa hiểu rõ tình cảm hiện tại của mình, làm sao có thể nói gì được.

- Mẹ à! -- Có lẽ Nguyên hiểu phần nào ý nghĩ của Thao nên góp lời -- CON nghĩ có lẽ THao với cậu Bao sẽ bàn lại chuyện này.

- Tất nhiên rồi. Ý kiến của cậu ấy rất quan trọng. Tuy nhiên, mẹ chỉ hỏi riêng Thao thôi, rằng sau bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy, không biết nó có muốn trở về với nội hay 0?

Thao thản nhiên mỉm cười:

- Wa những lời của bác, con thấy nội luôn có định kiến sẵn với mẹ con. Hơn nữa, kể từ khi con trưởng thành, con cũng không hề thấy nội tìm đến thăm con lần nào. Điều đó cho thấy nội không thương yêu con. Vì vậy, riêng con... con nghĩ không cần thiết gặp lại nội.

Chăm chú nghe Thao nói đến đây, Nguyên nói:

- Thao nè! Cho anh nói ra những suy nghĩ của mình nhé. Anh không bình luận nhiều về những việc trước đây mà những người lớn như nội và ba mẹ Thao đã làm. Anh tin rằng họ có một nỗi khổ tâm nào đó. Còn bây giờ theo anh, nghĩa vụ của người làm con, làm cháu là phải nhớ đến ông bà của mình.

- Đúng đó, Thao à -- Bà My tiếp lời con trai -- một thời gian dài, nội đã cho người đi tìm kiếm con.

Nhưng ngoại và cậu Bao của con đã thay đổi chỗ ở. Rất may là cậu Bao còn nhớ mà tìm đến nhà hai bác, chứ nếu 0, chắc nội con sẽ - bao giờ tìm không con.

Lắng nghe từng lời của bà My, Thao thoáng chút ngờ ngợ:

- Bác nói vậy nghĩa là nội con đã biết hiện giờ con ở với bác?

- Tất nhiên là bác chưa liên lạc với nội con, vì muốn có sự đồng ý của con và cậu Bao. Tuy nhiên, thời gian wa, con sống ở đây, bác hiểu và tin rằng con là người sống có nghĩa có tình, không đến nỗi trốn tránh sự tìm kiếm của nội.

Ôi! Thật là một cách nói khéo léo. Bà My đã đánh giá cao để Thao không còn cách lựa chọn nào khác.

Tuy nhiên, tính bướng bỉnh của nàng lại nổi dậy, tuy có được kèm chế một ít vì những lời nói vừa rồi của bà My:

- Thừa bác -- Thao nói -- Đúng là sự việc xảy ra hơi bất ngờ, cho nên con không biết phải nghĩ về những điều này. Tuy nhiên, con không thể dối lòng là bây giờ con không nghe thôi thúc ước muốn gặp lại nội của con.

Nguyên nhìn Thao, như mới nhận ra nơi nàng một điều gì đó. Còn bà My thì lại mỉm cười:

- Bác hiểu và không ép con phải trả lời vội. Nhưng hãy nghĩ đến cha, mẹ mình và thông cảm cho những người làm cha, làm mẹ.

Mặc dù Thao vẫn tỏ ra rất bình thường như là câu chuyện vừa được nghe kể không làm nàng bận tâm, nhưng khi nghĩ mình xuống giường, bao nhiêu ý nghĩ lại tràn về. Tự dừng bây giờ nàng lại có thêm bà nội. Bà nội. Thao tự xướng lên mà chẳng nghe có chút tình cảm nào vấn vương.

- Quyên à! Hãy làm vợ anh đi. Anh thề là em sẽ được sung sướng cả đời.

Khi nghe lời cầu hôn của Thi, Quyên đã trở mặt nhìn anh.

0 chút ngại ngùng, Thi lại tiếp tục:

- Gia đình em đang phá sản vì sự làm ăn thua lỗ của anh Ngữ. Anh rất cảm thông và mong em đừng nghĩ rằng anh đã thừa cơ hội này mà ngỏ lời với em. Sự thật là anh yêu em và đã dự định sau chuyến đi ở nước ngoài về, anh sẽ đến cầu hôn với em.

Đúng là Quyên đã không giận Thi như nàng đã nghĩ. Nàng cảm thấy đầu óc trống rỗng. Lâu lắm, Quyên mới nói được:

- Anh thừa biết rằng... em đã có người yêu rồi mà.

Thi nhướng mày:

- Anh biết, và muốn cạnh tranh công bằng với anh chàng hàn sĩ kia.

- Cạnh tranh như thế nào?

Thi cuối, đôi gò má đầy đặn trông căng ra:

- Thi... hãy cho anh có thì giờ tiếp xúc với em, để em hiểu anh hơn. Và anh cam đoan là mình sẽ không thua kém anh chàng ấy.

Quyên thở dài:

- một khi em yêu là yêu, không hề có sự so đo lợi hay hại, nên hay không nên.

- Đó mới là sự ngây thơ của em -- Thi lại cuoi lớn, về kiều ngạo -- Nhưng chính sự ngây thơ ấy lại rất hay.

Trước thái độ của Thi, Quyên không khỏi bức dọc. Nhưng vốn hiền lành, nàng chỉ cau mày:

- Tùy anh. Nói tóm lại, em sẽ không yêu anh đâu.

Thi lại cuoi. Quyên cứ nghĩ mãi về tiếng cười ấy, nó cứ vang vang trong đầu nàng. Và ngay lúc này, khi ở dưới nhà, anh Ngu và ba mẹ Quyên đang rầu rĩ tính toán việc bán tài sản để trả nợ vay mượn, Quyên lại trốn lên phòng. Nay mai gì, nàng phải rời khỏi ngôi nhà sang trọng này.

- Quyên ơi! Q! Mở cửa cho mẹ đi con.

Chùi mặt vào gối cho khô nước mắt, Quyên bước xuống giường. hai mẹ con ngồi lặng bên nhau. Bà Bá lo lắng nhìn con gái:

- Con đừng buồn nữa, Quyên à.

0 muốn khóc, nhưng nước mắt của Quyên lại lặn dài. Ở trong ngôi nhà này, nàng hiểu rằng chỉ có mẹ là người wan tâm và yêu thương nàng nhiều nhất.

Bà Bá ghen ngạo:

- Mẹ sinh con ra mà không lo cho con được chu đáo. Giờ đây, gia đình mình tan nát rồi, nợ nần vây bủa chồng chất. Con đừng giận mẹ!

Nghe khơi lại chuyện không muốn nhớ đến, Quyên chỉ biết gục đầu trên vai mẹ mà nức nở. Thà rằng bà lên tiếng thuyết phục Quyên về chuyện hôn nhân để cho nàng có dịp kêu cứu, giải bày. Đằng này bà chỉ lo lắng, chăm sóc con gái bằng tình yêu của một người mẹ Bà đâu có khác gì Q, yếu đuối và bất lực.

- Mẹ! -- Quyên nhìn mẹ với đôi mắt đỏ hoe -- Có phải mình còn mắc nợ anh Thi nhiều lắm phải 0?

Bà Bá gật đầu, ừ ừ:

- Khoảng trăm triệu, con à.

- Nếu con bằng lòng lấy anh, anh có bỏ wa số nợ đó, hoặc để từ từ mình thu xếp được 0?

- Mẹ không biết, chuyện ấy phải hỏi anh Ngừ của con. Nhưng dù sao vẫn còn hơn ba trăm triệu nợ của những người khác. Vì vậy, ba con đã quyết định bán nhà.

Quyên ôm gối, nhìn ra cửa sổ, buồn bã:

- Nếu bán hết ngôi nhà này thì vừa đủ trả một số nợ và mua lại một căn hộ nhỏ để ở. Còn thiếu nguyên phần tiền của Thị Phải làm sao vẽ ra tiền đây?

Ngày mai, Thi đã bảo là sẽ đến nhà và muốn nàng trả lời dứt khoát về lời cầu hôn của anh tạ Phải làm sao đây?

Tối hôm ấy, trong phòng khách, ông Bá đã hỏi Ngu:

- Mày đã chạy được số nào chưa?

Ngu lắc đầu:

- Đúng là khi gặp khó khăn, bạn bè thân hữu biến đi đâu mất. Chắc không còn đường nào khác là bán nhà.

- Nhưng phải để dành chút ít mua một căn khác chứ ? -- Ông Bá nói.

Ngu cau nhàu:

- Thi con biết chứ. Nhưng vẫn còn thiếu cả trăm triệu của Thi nữa.

Bà Bá đưa mắt nhìn chồng rồi cúi mặt, thờ dãi. Mọi ngày, ông Bá hét ra lửa, đi đến đâu cũng nói cười to tiếng. Mấy ngày nay, ông im lặng như cá mắc câu.

Ngu chép miệng:

- không ngờ chúng ta đã bỏ vốn vô một công ty mà Có người đã đầu tư cả mấy tỉ đồng, bị mất cả gia sản.

Ông Bá khoát tay:

- Thôi, thôi. Ng' ta mất bạc tỉ thì cũng kệ người tạ Còn mình, vài trăm triệu là cả một cơ nghiệp. Phải tìm cách thôi.

- Thi con cũng đã cố gắng hết sức rồi. Thật ra thì...

Nói đến đây, Ngu ngập ngừng khiến ông Bá sốt ruột.

- Thi có sao, mày cứ nói ra đi.

- Hôm trước, thằng Thi có nói úp mở với con là nếu con Quyên ưng nó thì coi như là người nhà cả. Nó sẽ gánh vác một phần. Nhưng ngặt nỗi là con Quyên không chịu.

Ông Bá nhìn vợ, rồi đột nhiên cao giọng than thở:

- Biết sao được. Con nó không thương gia đình thì thôi, thúc ép nó, nó sẽ oán trách mình.

Ngu nói vuốt theo:

- Thì đó, từ xưa tới giờ, con với ba đã vất vả làm ăn, mục đích là muốn cả nhà sung sướng. Ai mà biết được rủi ro như thế. Tội nghiệp cho con Q, mấy ngày nay nợ nần vây bủa, chắc là nó xấu hổ với bạn bè lắm. Cũng tội cho con nhỏ.

Đứng ở phía sau bức rèm cửa, Quyên đã nghe tất cả, dù không thấy mặt của mọi người trong nhà. Nàng không khỏi cảm động. Xưa nay, chưa bao giờ Ngu và cả ông Bá tỏ ra chăm sóc, quan tâm đến nàng. Có lẽ họ vá bận rộn công việc làm ăn. Vì vậy, có lúc Quyên đã nghĩ đại nàng là con riêng của mẹ Nhưng bây giờ, nàng bắt đầu nghĩ khác...

- Vậy rồi bây giờ phải tính sao hả Ngu?

Ngu liếc nhanh về phía tấm rèm dẫn xuống nhà sau đang động đậy từ nãy giờ, giọng anh ta thăm nảo:

- Thì mua một căn nhà trong hẻm sâu. Chỉ còn cách đó thôi.

- Ôi! -- Bà thờ dài.

Trước đây, gia đình bà đã từng sống trong một căn nhà chật chội và lụp xụp trong xóm lao động nghèo.

Mùa mưa thì dột nát tứ" tung, nền đất ẩm thấp. Ra ngoài một chút thì nhếch nhác đất bùn. Những khi trời đổ mưa to, nước chưa thoát kịp, Quyên phải xắn quần đến gối bì bõm lội wa con đường ngập nước để đến trường. Đã vậy, cảnh mắt mắt, cãi nhau xảy ra như cơm bữa.

- Con ráng kiếm căn nhà tương đối một chút, chứ như căn hộ trước kia, thiệt mẹ thấy sợ wá.

Ngu nhìn mẹ, ánh mắt cau có, khó chịu:

- Mẹ à! Bây giờ mình không thể lựa chọn nữa đâu. Con sợ ngay đến căn hộ mình đã từng ở cũng không đủ tiền để mua nữa. Giá nhà đất hiện nay đắt như vàng vậy.

- Chứ sao nữa -- Ông Bá bấu môi -- Nói tóm lại nếu bây giờ con Quyên ưng thẳng Thi thì đỡ cho cả nhà.

Ngu thờ dài:

- Đúng ra, bây giờ bảo nó hy sinh cho cả nhà thì tội wá.

- Thật ra thì có tội nghiệp gì đâu. thằng Thi nó thật lòng với con Quyên. Tao thấy đó là phần phước mà Quyên nó không biết -- Ông Bá nói với giọng tiếc rẻ.

- Mà thôi, ba ơi -- Ngu cao giọng nói bênh cho Quyên -- Dẫu biết rằng bây giờ chỉ có con Quyên mới cứu được cả nhà, nhưng đâu có tùy tiện ép uống nó được.

Có bước chân chạy ra sau. Mọi người quay lại, thấy tấm rèm cửa còn lay động.

- Ủa! Con Quyên -- Bà Bá kêu lên rồi chạy theo con gái.

Hai cha con ông Bá nhìn nhau, một nụ cười rất bí hiểm nở trên môi Ngừ.

- Loan à! Em đừng khóc nữa -- Bảo bối rồi nhìn người yêu -- Em đã chờ anh được mấy năm rồi, giai đoạn cuối không còn bao lâu nữa. Cố gắng lên đi em.

Loan úp mặt trên cánh tay đặt trên bàn, sụt sịt:

- Em đâu có nản lòng. Nhưng ba mẹ em cứ bị tác động bởi những người xung quanh, nên nghi ngờ tình cảm của anh. Họ cứ nói hoài làm em khổ wá.

Bao vuốt tóc Loan, nhẹ nhàng nói:

- Tội nghiệp Thao, Loan à! Hiện giờ anh là chỗ dựa duy nhất của nó. Nếu anh cưới vợ, có thể gây một cú sốc tâm lý không có lợi cho nó. Với lại...

Loan ngắt lời, vẻ giận dỗi:

- Sao anh không chịu nghĩ là em cũng sẽ lo lắng, thương nó như là anh vậy?

Bao im lặng. Anh hiểu Loan là cô gái tốt nhưng hơi nóng nảy, ăn nói thì không được nhỏ nhẹ, rất dễ làm cô cháu gái anh buồn. Chính vì vậy mà Bao đã chần chừ, định chờ đến lúc Thao ra trường có nghề nghiệp hẳn hoi. Còn hơn một năm nữa thôi chứ đâu có xa.

Loan nói tiếp:

- Em không tin là Thao chỉ biết nghĩ tới nó. Sao anh không nói thẳng dự tính của tụi mình để nó cảm thông hơn?

Bao ngồi phịch xuống ghế, buồn rầu. Anh không thể trách Loan được. Thật ra, cô ấy đã chịu nhiều đau khổ khi yêu anh, một anh chàng miệt vườn thiệt thà, không bon chen bằng ai. Lại còn gia đình của Loan nữa, anh không thể cứ hứa hẹn suông.

Bao chợt nghe có tiếng chân ai rón rén ở bên ngoài. Bao đứng lên.

- Ôi! Con nhỏ này.

Bao vui mừng kêu lên, khiến Loan cũng giật mình lau nước mắt, rồi theo anh ra cửa nhìn.

Thao đang đứng trước mặt anh, cùng với một chàng trai dong dỏng cao có mái tóc cắt ngắn và đôi mắt nhìn thật linh động. Chàng trai bờ ngõ chào Bao và Loan, còn cô cháu gái thân yêu của anh thì đang cười thật tươi, nhưng không giấu được giọt nước mắt rung rung nơi khóe.

Bao ngạc nhiên nhìn vào mắt đứa cháu cưng:

- Có chuyện gì vậy con?

Thao lắc đầu, rồi không hiểu sao, lại chỉ về phía chàng trai:

- Tại ông này nè, ông ghẹo con hoài.

Mọi người bật cười, nhận ra sự Oan ức của chàng trai. Nhưng Bao nhanh nhẹn chiều chuộng.

- Để cậu sẽ hỏi tội anh tạ Nè! Vào nhà đi.

Khi mọi người đã ngồi vào ghế salon bằng gỗ đã lên nước bóng loáng, Bao ngắm nghía chàng trai. Chiếc mũi thẳng, cặp mắt sáng, chiếc cằm rộng, nụ cười... Giống lắm. Những lần Bao lên thăm cháu, không lần nào gặp được anh tạ Tuy vậy, Bao vẫn cảm thấy mến từ lúc anh ta nở nụ cười đầu tiên.

- Có phải đây là Nguyên chăng?

Nguyên “ạ”, Bao lại nói vui:

- Có phải anh chàng này là nguyên nhân khiến con không chịu về nhà thăm cậu 0?

Thao mắc cỡ đâm vào vai Bao:

- A! Cậu nói gì kỳ wá hà! Di Loan hãy rầy cậu đi.

Loan cười:

- Ông ấy là vậy đó, cứ làm người khác tức anh ách mới chịu.

Mọi người cùng cười. Trong khi Thao và Loan xuống làm nước uống thì Bao tranh thủ hỏi chuyện

Nguyên. hai người có vẻ ý hợp tâm đầu lắm.

1 lúc sau, khi Thao và Loan trở lên nhà, Bao nhắc:

- Sao lâu wá, con bé Quyên không xuống đây chơi?

Nhắc đến Q, Thao thở dài:

- Nó đã nghỉ học rồi cậu.

Loan cũng đã nhiều lần gặp Q, khi nàng xuống đây chơi với Thao vào dịp hè nên tỏ ra wan tâm khi nghe nhắc đến:

- Ủa! Sao vậy Thao?

Thế là Thao kể cho cả nhà nghe chuyện Quyên hy sinh vì gia đình, lấy một người mà mình không yêu thương.

Nghe xong, Bao hỏi:

- Còn Hùng thì sao?

- Rất buồn, cậu ạ Nhưng anh cũng giỏi chịu đựng lắm. Hôm đi dự đám cưới của Q, tự dưng con có ý nghĩ hai bạn ấy chia tay nhau cũng tốt.

Nguyên nhìn Thao, mỉm cười:

- Sao lại tốt?

- Bởi vì Quyên yêu đuối và sống nhiều bằng mộng mị Còn Hùng thì bươn chải bằng ngày với cuộc sống. Trước hôm đám cưới, Quyên gặp con, hơi buồn, nhưng con nghĩ nó cũng sẽ mau quên.

Di Loan gật gù:

- Nếu ông chồng thật sự yêu thương nó thì cũng tốt.

Bao trầm ngâm:

- Cũng hy vọng được như vậy, để không uổng sự hy sinh của con nhỏ.

Có một người tuy không nghe nhắc đến, nhưng Nguyên lại nghi ngờ vai trò của anh ta trong kết cuộc mối tình của Quyên. Đó là Ngử. Việc Ngử tỏ ra không ép uổng Quyên lấy Thi có thể là đòn tâm lý đánh vào lòng cao thượng và sự ngây thơ của Quyên. Và Ngử đã wa mắt được nhiều người, trong đó có cả Thảo. Bao chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng. Toàn bộ câu chuyện ông bà My kể đều bất ngờ đối với anh. Bao không bao giờ quên khuôn mặt đầm đìa nước mắt và thân hình gầy yếu của người chị ruột tên là Mận. Và bà đã quyết tâm bỏ nhà ra đi sau khi bên chồng xưa đuối, cho đến khi Bao nghe tin một tai nạn ghê gớm đã xảy ra, cướp đi người chị ruột bất hạnh của mình.

Bà My nhẫn nại thuyết phục:

- Cậu Bao à! Sông có khúc, người có lúc. Bây giờ có lẽ bà nội của Thao hối hận lắm. Hay là cậu cho phép bà cháu gặp nhau.

Bao ngồi xuống salon, hướng mắt về phía Thao và Nguyên. Hai cô cậu từ nãy giờ luôn im lặng trước câu chuyện của người lớn.

- Thao à! Năm nay con đã 20 tuổi rồi. Chuyện xảy ra trước đây giữa nội với ngoại, con cũng đã biết. Bây giờ con quyết định thế nào? Hãy nói cho cậu và hai bác nghe!

Nhìn Thao bối rối, Nguyên thấy thương nàng wá. Chàng động viên:

- Anh tin là hôm rày Thao cũng đã suy nghĩ nhiều về chuyện này rồi, bây giờ Thao cứ nói ra đi.

Thao gật nhẹ, rồi khẽ khàng nói:

- Thừa hai bác, thừa cậu. Thật ra, khi biết rõ câu chuyện trước đây, con thương mẹ con rất nhiều. Nhưng phận là con cháu, con đâu có quyền xét đoán về việc làm của người lớn. Và dù sao, nội là người sinh ra ba con, bây giờ nếu nhìn nhận nội cũng là việc nên làm.

Ông bà My và cậu Bao nhìn nhau như trút được gánh nặng.

Ông My cúi khà, rót thêm nước vào chiếc tách để trước mặt:

- Vậy là mọi việc đã ổn. hai bác sẽ báo cho nội con biết để hai bà cháu gặp nhau.

Bao hỏi:

- Vậy bác ấy ở cách đây có xa lắm không hở anh chị?

- Nếu đi xe gắn máy cũng hơn nửa giờ đồng hồ.

- Vậy bây giờ nội con sống với ai hở bác? -- Thao xen vào.

Bà My cười:

- À! Bây giờ bác wên nói cho con nghe. Con còn một bà thím và hai người em đang ở cùng với nội.

Thao mỉm cười:

- Vậy là ổn rồi. Con cứ sợ nội sống một mình sẽ buồn.

- Thật ra, nội luôn nghĩ để bé Thao người y xưa của nội -- Nguyên hơi nghiêng đầu, nói tiếp -- Nhưng tiếc là không được gặp sớm hơn.

Ngạc nhiên nhìn Nguyên, Thao hỏi:

- Úa! Sao anh biết?

Nguyên cười:

- Bởi vì thỉnh thoảng anh lại đưa mẹ đến thăm nội. Thao wên là gia đình anh đã từng nói ba Thao là người bạn tốt nhất của ba mẹ anh sao?

Thao gật gù:

- À há.

Thấy mọi người đã giải quyết xong, Bao nói:

- Em xin phép anh chị, em về. Khi sắp xếp xong chuyện cưới hỏi với Loang, em sẽ trở lên đây và đến nhà thăm nội của Thao luôn.

Bà My tỏ vẻ hài lòng:

- Đúng, đúng. Cậu đến thăm bà nội của Thao là phải lắm. Bây giờ cậu cứ về nhà sắp xếp công chuyện, nhưng mai mốt nhớ dẫn cô Loan lên đây chơi cho biết nha.

Ông My cũng góp lời:

- Dù sao chúng ta cũng giống như người thân của nhau rồi, cậu cứ đưa cô ấy lên đây chơi nhé.

Bao cúi:

- Dạ, em biết rồi. Em sẽ còn làm phiền đến anh chị nhiều mà.

3 hôm sau, vào buổi trưa, khi vừa đi học về, Thao đã thấy trong nhà bà My có thêm một người đàn bà lạ. Bà ta trạc khoảng 70, mái tóc uốn cao, gần như đã bạc trắng.

- Dạ, chào bà -- Thao lễ phép chào người đàn bà, sau khi đã chào bà My.

Bà My đứng lên nắm tay Thao, rồi nói với người đàn bà có tuổi:

- Thừa bác. Đây là Thao mà cháu đã nói với bác.

Ng` đàn bà đẩy cặp kính dày, rồi nheo nheo mắt nhìn Thao. Bà cũng đứng lên, giọng run run:

- Con thằng Thành đây ha?

Lúc ấy, bà My nói gì đó với Thao, nàng cũng không nhớ rõ. Chỉ có một cảm giác mà nàng không biết diễn tả ra sao: vừa tò mò, vừa dửng dưng, xa lạ.

Có lẽ cũng hiểu phần nào thái độ của Thao, bà Thịnh chủ động bước tới, kéo tay Thao đến ngồi cạnh bà.

- Thao à! Con có khỏe không con?

1 chút lay động tâm tư, Thao mỉm cười:

- Dạ, còn bà... bà cũng vậy chứ ạ?

- Ủ. Nội chờ đợi ngày gặp con lâu lắm rồi -- Giọng bà Thịnh run run -- Nội có lỗi là đã không chăm sóc cho con từ bấy lâu nay.

Thao hơi cúi mặt, nàng có wá ít chuyện để nói với người đàn bà mà mọi người bảo là bà nội của nàng.

Trong khi đó, bà Thịnh và bà My trao đổi nhận xét về sự giống nhau giữa nàng và ba nàng: ông Thành.

1 lát sau, bà My đứng lên, nói:

- Bác ngồi đây trò chuyện với Thao, cháu xuống bếp nấu vài món ăn. Nhất định trưa nay bác phải ở lại dùng cơm với cả nhà nhé.

Bà Thịnh khoát tay:

- Ôi! Thôi, phiền phức lắm cháu ơi. Bác chơi một lát rồi về, cơm nước làm chi cho mất công.

- Đâu có gì, bác đừng ngại.

Bà My nói xong, vội way lưng đi xuống nhà sau. Còn lại ở phòng khách chỉ có hai bà cháu, Thao cũng không biết hỏi thêm điều gì.

- Con ở tại đây có thấy thoải mái 0?

Thao gật nhẹ:

- Dạ, rất thoải mái, như là nhà của con vậy.

- Nội có nghe bác My nói ngoại con đã wa đời, tiếc là nội không hay.

Thao cười nhẹ Nàng nhớ hôm đám tang ngoại, mọi người đến thăm viếng rất đông. Ngoại nàng tuy không khá giả lắm, nhưng sống chân tình với tất cả mọi người, nên được wí mến rất nhiều. Còn bà nội, vì không biết tin nhau nên nếu không đến viếng cũng đâu thể trách được. Nghĩ vậy, Thao nói:

- Lúc ấy, cậu con không biết nơi ở của bà.

Nhắc đến cậu Bao, bà Thịnh “à” lên một tiếng:

- Cậu con đã được mấy cháu rồi?

Thao lắc đầu:

- Dạ, cậu con chưa lập gia đình.

Bà Thịnh tròn mắt:

- Ủa! Sao vậy?

- Bởi vì cậu Bao muốn nuôi cho con học hết đại học rồi mới lập gia đình. Cậu ấy thương con lắm.

Câu nói của Thao làm bà Thịnh cảm thấy ngượng. Tiếng là bà nội, nhưng bao năm wa Thao sống ra sao, bà hoàn toàn không hay không biết. Trong khi đó, cậu Bao phải tạm thời hy sinh hạnh phúc của mình.

- Chắc cậu của con đã có bạn gái rồi ha?

- Dạ.

- Và cô ấy bằng lòng chờ cậu?

Thao thở dài:

- hai người thỉnh thoảng lại giận nhau, vì cậu Bao cứ lần lữa không tổ chức đám cưới. Nhưng hôm vừa rồi về wê, con đã động viên dì Loan. Bởi vì con không muốn cản trở cuộc hôn nhân đó đâu.

Bà Thịnh tỏ vẻ thắc mắc:

- Con hãy nói rõ cho nội nghe xem nào.

- Bởi vì trước đây, con không biết thỉnh thoảng hai người giận nhau, vì cậu cứ hẹn lần hẹn lữa. Nay con sẽ không làm cho cậu với dì Loan cảm thấy bận rộn nữa đâu.

Bà Thịnh gật gù:

- Nội hiểu rồi, và nội cũng thấy mình có lỗi trong chuyện này. Nhưng con yên tâm đi. Từ đây về sau, nội sẽ chăm sóc cho con.

Thao cúi:

- Con lớn rồi, tự biết lo cho mình mà. Nội không phải lo.

- Đúng. Nhưng thà không có nội thì thôi, chứ có nội thì con nên sang nhà nội ở để đi học.

1 đề nghị hoàn toàn bất ngờ, khiến Thao ngẩn ra, không biết phải nói như thế nào.

Thao lắng chuyện:

- Nội hiện giờ sống với ai vậy?

Mắt bà Thịnh ánh lên vẻ vui mừng sau cặp kính trắng. Con bé đã gọi mình bằng nội.

Bà vui vẻ đáp:

- Để nội kể cho con nghe. Nhà mình hiện giờ còn có thím của con nè. Con còn có hai người em bà con chú bác ruột nữa.

- Vậy chú con đâu hở Nội?

Đang vui, bà Thịnh thở dài:

- Chú con đã mất cách đây hai năm rồi.

- Vì sao vậy nội?

- Chú con đang làm việc ở công trình, một tai nạn lao động bất ngờ làm chú con bị thương. Sau cả tháng nằm viện, chú con đã mất.

Thao nghĩ đến hai đứa con của người chú:

- Vậy cũng tội cho thím với hai đứa em của con.

Bà Thịnh nhìn Thao, trùi mền:

- Con cũng tốt bụng lắm đó.

Thao là như vậy. Nàng vốn thiếu vắng tình thương của cha mẹ, cho nên nàng hiểu rất rõ nỗi bất hạnh của những người cùng cảnh ngộ.

Bà Thịnh nói thêm:

- Thật ra, trước đây giữa nội và ngoại con có chuyện không hiểu nhau.

0 muốn để cho bà Thịnh khó xử, Thao mỉm cười, ngắt lời:

- Chuyện đó đã wa rồi, nội à. Hơn nữa, bây giờ mẹ con không còn, con cũng không muốn nhắc đến chuyện buồn đó đâu.

Bà Thịnh nhìn Thao với vẻ ngạc nhiên. Có lẽ bà không ngờ đứa cháu nội bé bỏng non nớt này lại có thể có được những ý nghĩ sâu sắc như vậy.

Và bà tỏ ra dè dặt:

- Vậy sau khi biết được mọi chuyện, con có oán nội 0?

Im lặng một lát, Thao hỏi lại:

- Vậy bây giờ, nội có thấy thương mẹ con 0?

Bà Thịnh ngăn ra:

- Nhưng mẹ con đâu còn nữa.

- Dạ, con biết vậy. Nhưng con vẫn muốn biết tình cảm của nội với mẹ con.

Uống một ngụm nước yên từ nãy giờ vẫn để trên bàn, bà Thịnh thở dài:

- Thật ra, ngày xưa nội rất khe khắt, nhưng chỉ vì mẹ con hơi wá đáng.

Thao hơi cúi mặt, vậy là nàng đã hiểu. Bao nhiêu năm trôi wa, bà nội vẫn chưa thể thông cảm với những việc mà mẹ nàng đã làm, dù vì bất cứ lý do nào.

Thấy Thao có vẻ buồn, bà Thịnh đổi giọng:

- Nhưng thôi, đã nói là chúng ta đừng nhắc lại chuyện cũ nữa mà. Thao à! Bây giờ đi học, con có thiếu thốn gì 0?

Đã wen sống dè xèn, Thao lắc đầu:

- 0. Con không cần tiêu xài gì, ngoài việc chi dùng cho học tập.

- Được, mỗi tháng nội sẽ cho con một ít' để con muốn xài gì thì cứ xài.

Thao mỉm cười, không tỏ ra sung sướng mà cũng không tỏ ra bất cần. Mọi việc hãy còn ở phía trước, cứ' chờ xem.

Chiều hôm đó, sau bữa cơm, Nguyên đã gọi Thao ra ngoài sân. Chàng chỉ vào chiếc ghế dài đặt cạnh hành lang.

- Ngồi đây, anh hỏi một chút.

Thao lo lắng:

- Có chuyện gì vậy anh?

Nguyên kéo tay Thao ngồi xuống cạnh mình rồi hỏi:

- Trưa nay, em đã gặp nội?

Thao gật:

- Dạ.

- Có thấy vui mừng 0?

Thao biết Nguyên luôn lo lắng và muốn chia sẻ mọi điều với nàng. Tự dưng nàng muốn chọc phá:

- không vui.

- Vì sao vậy? -- Nguyên chống hai khuỷu tay trên đầu gối, như muốn nhìn nàng rõ hơn.

Thao chum miệng:

- Bởi vì sắp phải xa nơi đây rồi.

Nguyên nhúu mày:

- Có nghĩa là tìm được nội, muốn quên anh chứ gì?

- Chứ sao nữa.

Nguyên trợn mắt, nhưng rồi lại cúi.

Thao tỏ mò:

- Anh cúi gì vậy?

- "Con gái nói có là 0". Anh có thể hiểu em ở ý nghĩa ngược lại.

Thao cúi, Nguyên bao giờ cũng thắng trong những lần trò chuyện có đầu lý một chút.

- Nói vậy chứ em đang phân vân, không biết có nên nghe lời đề về sống với nội 0? -- Thao tỏ vẻ băn khoăn.

- Nhưng em có thích được ở với nội 0?

Thao bó gối, mắt nhìn xa xôi:

- Em cũng không biết nữa. Từ trước đến giờ, em chỉ ở với cậu, không biết nội có giống cậu 0?

Nguyên nhìn Thao, phì cười:

- Làm sao hai người ở hai thế hệ khác nhau lại giống nhau được. Nhưng dù sao, anh tin chắc có một điểm giống nhau ở họ.

- Là gì hở anh Nguyên?

- Là cũng thương em hết lòng.

Thao cắn môi. không biết điều đó có thật sự mang lại sự thay đổi nào trong quãng đời sắp tới của nàng 0?

- Hôm nào anh đưa em tới thăm nội nha, anh Nguyên.

- Sẵn sàng -- Nguyên đáp không chút do dự -- Nhưng em phải báo trước để anh sắp xếp.

Thao nghĩ ngay đến phòng mạch, nơi Nguyên lúc nào cũng tỏ ra bận rộn.

- Vậy ngày một được không anh?

Nguyên suy nghĩ giây lát rồi hỏi:

- Em muốn đi lúc nào?

- Dạ Tùy anh thôi. Trừ buổi sáng, em phải đi học.

- Được rồi. Vậy buổi tối, khoảng 7 giờ rưỡi, anh sẽ đóng cửa phòng mạch.

Thao ái ngại:

- Vậy... có phiền anh 0?

Nguyên vuốt chóp mũi Thao, cúi:

- Sao khách sáo vậy nhe?

Thao cũng cười:

- Em sợ anh Nguyên thất thu.

Đôi mắt Nguyên thật gần:

- Ảnh hưởng đến tương lai hai đứa phải 0?

Thao nhướng mắt:

- Tất nhiên rồi. Bởi vì khi ra trường, chắc lương em chỉ bằng vài ngày ở phòng mạch của anh thôi.

Nguyên đưa một ngón tay lên môi.

- Nè! Thiên cơ bất khả lậu.

Thao cười, gập t lia lia:

- Em biết mà, nên chẳng nói cho ai nghe đâu. Em chỉ nói với nhỏ bạn làm ở phòng thuế quận.

- Nói gì?

- Nói là anh Nguyên của tao làm mỗi tuần chỉ có chừng triệu đồng, mi đừng đánh thuế ảnh tội nghiệp.

Nghẹn ngào tay lên, Thao nghiêng đầu né. Nhưng thật ra, Nguyên đâu có nỡ làm gì nàng.

Thao sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã hơn bảy giờ rưỡi, Nguyên vẫn chưa về theo lời hẹn.

Liên thanh minh:

- Xưa nay, anh hai em uy tín lắm, chắc là bận việc gì đó. Hay là để em cùng đi với chị?

Thao cố mỉm cười, dù trong lòng vẫn thấy lo lo:

- không sao đâu. Chị đi một mình cũng được mà.

- Nhắm tìm được nhà nội 0, bà chị dâu tương lai của em? -- Liên tinh nghịch hỏi.

- Ngoài đại lộ chứ có ở trong hẻm nào đâu mà sợ -- Thao cười, nói tiếp -- Nhưng chị đang băn khoăn, không biết anh Nguyên có việc gì 0?

Hất bím tóc ra phía sau, Liên tròn mắt:

- Vậy là chị không hiểu rõ về anh hai rồi . Cứ thỉnh thoảng, anh lại làm cho cả nhà phải chú ý tới anh . Sau đó, anh ấy trở về, cười hi hi như chẳng có việc gì xảy ra.

- Vậy hai bác không rầy sao ?

- Rầy gì ? Anh lớn rồi, có những việc riêng cần phải giải quyết, thỉnh thoảng đi sớm về trễ thì đâu có sao . Anh là con trai mà.

Thao nhìn Liên, tự dưng thấy có điều gì đó thật khó tả . không biết cách nghĩ của ông bà My và Liên có thật sự đúng hay 0? Hay là vì chuyện riêng của nàng, nàng lại wá chú tâm vào việc Nguyên phải giữ đúng lời hứa ?

- Sao, làm gì có vẻ trầm tư vậy ?

Thao cười nhẹ, rồi đứng lên:

- Có lẽ chị phải đi tìm nhà nội đây . Lát nữa anh Nguyên về, cứ nói chị đi rồi và đừng lo gì cho chị.

- Chị chắc là không cần em chứ hả ?

Thao gật đầu dứt khoát:

- Đúng là chị không muốn làm phiền em, chứ không phải không cần đâu, em gái . Lần sau, chị sẽ dẫn em đi.

Liên đứng dậy theo chân Thao ra cửa, rồi nói với theo:

- Chị nhớ" về sớm nha.

- Có lẽ khoảng chín giờ chị sẽ về.

Thao lên chiếc xích lô đạp để có thể thông dong nhận ra số nhà của bà Thịnh, nội nàng . không biết những người còn lại trong nhà sẽ đón nàng như thế nào ?

VÀ cuối cùng, căn nhà sang trọng mang số 12 đã xuất hiện . Cánh cổng sắt cao và kín mít, chỉ chừa ra một ô vuông nhỏ đủ để nhìn vào . Thao đưa tay bấm chuông.

Khoảng 5 phút sau mới có người đi ra . Đó là một thanh niên đầu hớt cao theo mode đầu đinh lừng thừng bước ra . Anh ta ghé mắt wa cái ô vuông, hỏi cộc lốc:

- Tìm ai ?

Cái giọng nghe hồng hách làm sao . Nhưng Thao vẫn nhớ mục đích tối nay của mình . Nàng nhẹ nhàng :

- Tôi muốn tìm bà Thịnh.

- Chi vậy ? -- Vẫn cái giọng cộc lốc khi nãy.

Thao cau mày, nhưng vẫn cố giữ giọng ôn hòa:

- Tôi đã hẹn trước với bà ấy rồi.

Hình như câu trả lời không làm anh ta hài lòng . Nhưng anh ta đã chịu mở cánh cổng, chiếc xích sắt va đập vào cổng nghe chẳng mấy êm dịu:

- Chị tên gì ? -- Anh ta hỏi khi Thao bước vào.

- Tôi là Thao.

Hơi khựng lại một chút, anh chàng nhú mày rồi bỏ đi trước . Thao không thể đoán được Nội có nói gì về sự có mặt của nàng ở thành phố này hay 0, có vẻ như ở nhà không wá tâm lắm.

Vừa bước chân vào phòng khách, Thao đã thấy bà Thịnh ngồi trên salon cùng với hai người khác.

- Thừa nội.

Thao chưa kịp chào người đàn bà trung niên ăn mặc sang trọng thì bà đã bước đến, đơn đả nói:

- Ủa! Cháu Thao đây hả ? Trời ơi! Con gái sao mà nó giống ba wá ?

Bà Thịnh vẫy tay về phía cô gái đang ngồi ở phía đối diện rồi bảo:

- Con Trinh xuống kêu chị hai hâm nóng lại thức ăn đi.

Rồi quay về phía Thao, bà Thịnh nói:

- Con ngồi xuống đây đi . Đây là thím của con, vợ của chú Út Minh đó . Còn con nhỏ hồi nãy là con Trinh . Còn thằng này -- Bà Thịnh quay ra sau lưng, nơi anh thanh niên đầu đinh đã mở cổng cho Thao -- Đây là thằng Thông , con trai lớn của chú con.

Từ nãy giờ, Thao ghi nhận hết thái độ của từng người . Thím Minh thì đơn đả, xởi lởi . Thông thì có vẻ thờ ơ, còn Trinh thì cứ nhìn xoi vào nàng từ đầu tới chân . không biết cảm giác ban đầu của nàng có chính xác hay 0, chứ nàng không khỏi thấy ngại trước hai người em họ của nàng.

- Sao, con học hành tới đâu rồi ? -- Bà Minh ngồi lại chỗ cũ, hỏi.

- Dạ, con đang học năm thứ 3.

Thông vòng ra phía trước mặt bà Thịnh, nhìn Thao:

- Chị học cái gì ?

- Tôi học Tổng hợp.

- Nhưng Tổng hợp là trường gì ?

Từ dưới nhà sau bước lên, Trinh trề môi:

- Trời ơi! Vậy mà cũng hỏi nữa, trường đó là trường đại học đó ông anh.

Chẳng chút ngưng ngừng, Thong cười hề hề :

- Ủ, đại học thì nói đại học ra, chứ Tổng hợp là cái gì . Tao tưởng là trường dạy buôn bán tổng hợp như tao chứ.

Bà Thịnh chỉ biết lắc đầu, mắng:

- Phải hồi nhỏ chịu ăn học như người ta, thì cũng ngon lành rồi . Ai biểu chỉ lo ham chơi, phá phách, tới giờ nói tới trường đại học cũng không biết.

Trinh hất mái tóc kiểu demigarcon, giọng bắt cần đời:

- Học hành cho lắm lương cũng có bao nhiêu đâu nội ơi. Làm sao lương nhân viên nhà nước bằng cái shop của anh hai con được.

Bà Minh nhanh trí cắt đứt câu chuyện :

- Thôi, thôi . Cái gì cũng có lối có hại hết . Tụi bây có cái shop đang thời kỳ hưng thịnh, nhưng phải tính toán chạy ngược chạy xuôi . Còn nhân viên nhà nước tuy đồng lương ít, nhưng nhà hạ tấm thân.

Trinh há miệng định cãi, nhưng bà Minh đã nhắc :

- Trinh à! Mày xuống coi dọn phụ chị hai đi.

Thao thắc mắc:

- Chị hai là ai hở thím út ?

- Là chị bếp đó mà.

Bà Thịnh và Bà Minh còn hỏi thêm về Bao, về gia đình ông bà My . Thao đã lựa lời giải đáp các câu hỏi, trong đó, nàng hiểu bà Minh cũng muốn thăm dò xem nàng đã sống ra sao ở nhà một người không có wan hệ ruột rà gì.

Lát sau, bữa ăn tối được dọn ra với khá nhiều món ăn hấp dẫn . Nhưng không hiểu sao Thao lại có cảm giác ngán ngẫm . Trinh và Thong cứ sai chị hai chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng còn cau mày, chê bai.

Thao không tỏ thái độ nào, chỉ ghi nhận hết mọi việc đã xảy ra.

Nàng trở về nhà lúc hơn 9 giờ và tin chắc không ai lo lắng, vì nàng đã gọi điện thoại báo nàng sẽ về trễ.

Khi Thao về tới, Nguyên vẫn chưa về, nhưng mọi người chẳng ai tỏ ra lo lắng cả . Liên bảo anh mình bận đón một người bạn từ Mỹ trở về, nên có thể đến nửa đêm mới tan tiệc.

Tự dưng Thao nghe lòng buồn man mác . Ng' bạn nào có ý nghĩa với Nguyên đến nỗi Nguyên bận rộn mà chẳng buồn gọi điện thoại cho nàng.

Sáng hôm sau, khi Thao chuẩn bị đi học thì Nguyên vẫn còn ngủ say . Mọi người trong nhà đều tỏ ra wan tâm đến giấc ngủ của Nguyên hơn là việc chàng đi làm có đúng giờ hay 0?

Bà My đã nói:

- Lâu lâu có trễ nải một chút, chẳng sao đâu mà.

- Hồi tối, anh Nguyên chắc là về khuya lắm phải không bác ? -- Thao hỏi.

- Ờ, hơn 12 giờ.

Thao chào bà My rồi đi học . Hôm nay , nàng không buồn vì không đi cùng với Nguyên, nhưng tâm trạng nàng cứ lẩn cẩn một điều gì đó chưa rõ ràng . Chẳng lẽ Nguyên dành thời gian cho bạn bè của chàng, Thao lại ganh tị hay sao ?

Nghĩ vậy, Thao tự cười mình, rồi nhanh chân đến trường, lòng đã nhẹ vui hơn một ít.

Chiều hôm đó, Nguyên về muộn . Chàng chỉ kịp hỏi nàng có vài câu:

- Sao, hôm wa đến nhà nội vui chứ ?

- Dạ vui, anh à.

- Anh bận đột xuất nên không đi với Thao được, đừng buồn anh nha.

Đã suy nghĩ thấu đáo, Thao dịu dàng cười:

- Đâu có gì đâu anh . Em đã quen đi một mình ở thành phố này rồi.

Và Thao định kể cho Nguyên nghe những điều nàng đã ghi nhận ở Nhà bà nội, những gương mặt và hành động của người thân nơi đó, nhưng NGuyên vội vội vàng vàng đến phòng mạch.

Những ngày tiếp theo đó, Nguyên bận rộn suốt . Chỉ có một lần, chàng nói:

- Anh có một người bạn ở Mỹ mới về . Ng` đó đang nhờ anh giải quyết một vài chuyện.

Thao linh cảm có một chuyện gì đó sắp xảy ra, vì Nguyên thay đổi rất nhiều . Dường như tâm trí chàng hoàn toàn tập trung vào chuyện gì đó . Thao có mà như không có . Nguyên vẫn như cái máy đưa đón nàng, nhưng lại tỏ ra trầm tư, không ghẹo chọc nàng như trước.

Mấy bữa nay, thấy Nguyên đi làm về khuya, sáng lại dậy trễ nên Thao đã chủ động đạp xe đến trường . Thoát khỏi việc nhìn thấy Nguyên đang âu lo điều gì đó, Thao cảm thấy tâm trạng mình dễ chịu hẳn.

Hùng đón Thao ở hàng lang.

- Nói nghe nè Thao.

Thấy Hùng có điều gì đó muốn nói, Thao theo bạn bước đến phía lan can, nơi có thể nhìn bao quát xuống sân trường.

- Thao vẫn ở nhà của anh Nguyên hả ?

- Đúng rồi . Có gì không Hùng ?

Nhìn thái độ vô tư của Thao, tự dưng Hùng thấy ngán ngại.

Thao thúc giục:

- Có gì, Hùng cứ nói đi.

- Ồ . Chuyện giữa Thao và anh Nguyên vẫn tốt chứ gì ?

Thao đã bắt đầu sốt ruột :

- Hùng đã biết chuyện gì về anh Nguyên Hãy nói cho Thao nghe đi.

Lưỡng lự vài giây, Hùng kể :

- Hôm rồi, có một gia đình giàu có thuê Hùng và hai bạn nữa thiết kế ánh sáng cho một biệt thự sang trọng . Họ bảo làm thật gấp cho nên khi vừa làm xong thì những người khác hay chủ nhà gì đó, Hùng không rõ, kéo nhau vào nhà tiệc tùng . Trong số này, Hùng có thấy anh Nguyên.

- Vậy anh ấy có thấy Hùng 0?

- Ồ, lúc đó Hùng cùng các bạn đang chờ chủ nhà thanh toán tiền nên đứng ở bên hông phòng khách, anh Nguyên thì đang bận rộn nên đâu có thấy ai.

Giọng Thao vẫn không biến đổi :

- Vậy anh Nguyên làm gì ở đó vậy ?

- Có một cô gái rất xinh đẹp, là Việt kiều cứ khoác tay suốt với Nguyên . Và...

Hùng dừng lời, ái ngại nhìn Thao.

Tự dưng Thao không thấy chút bức dọc hay ghen tị, nàng lại phì cười:

- Hùng cứ nói đi.

- Ừ . Hùng nói, nhưng cũng chỉ có ý giúp Thao tìm hiểu sự thật thôi . Hùng tìm hiểu và mấy người trong nhà bảo Nguyên là người yêu của cô gái Việt kiều ấy.

Lặng một giây, Thao hỏi:

- Cô ấy tên là gì vậy ? Hùng có hỏi 0?

- Có chứ . Hùng luôn là người làm việc đến nơi đến chốn mà . Ng` ta bảo cô ấy tên là Phương Uyên.

Thao sững sờ . Nếu thực sự cô gái ấy là Phương Uyên, nàng có thể nói gì được bây giờ . Tại sao Nguyên không hề kể chút gì về cuộc tao ngộ này ?

- Đó . Hùng tin chắc là Thao sẽ buồn cho mà coi.

Thao gượng cười:

- Hơi ngạc nhiên một chút thôi mà.

Tựa hai khuỷu tay vào lan can, Hùng hơi khom người, giọng trầm xuống:

- Hùng đã mất Uyên, một tay nhà giàu có cái quyền ưu tiên được chọn lựa . Bây giờ, Hùng lại bắt đầu nghi ngại cô nàng Việt Kiều xinh đẹp và giàu có kia sẽ tước đoạt Nguyên của Thao . Vì vậy, Hùng đã quyết định kể cho Thao nghe.

Nụ cười trở lại trên môi Thao:

- Yên tâm đi Hùng . Thao biết mình phải sống thế nào mà . Dù sao cũng cảm ơn Hùng rất nhiều.

Thao định quay vào lớp, Hùng nói với theo:

- Nè! Nhưng nhớ" là đừng thêm buồn nha.

Thao cười nhẹ, nhưng lòng dạ thì cảm thấy lạnh lẽo làm sao.

Chiều hôm đó, Thao cũng không gặp được Nguyên . Nàng buồn bã nhốt mình trong phòng . Lát sau, có tiếng gõ cửa.

Liên bước vào, liền thoáng hỏi:

- Ủa! Làm gì mà học suốt vậy bà chị ?

Thao thân ái kéo tay Liên ngồi xuống cạnh mình:

- Bài thì đã học rồi, giờ chỉ còn đọc sách thôi . Còn em, hôm nay chẳng có bạn nào rủ đi ăn chè sao ?

Liên dẫu môi:

- Ngán lắm, nhưng nếu bây giờ đi ăn bánh tráng cuốn thì em có thể.

- Sao, ý là muốn chị đi cùng em chứ gì ?

- Đúng vậy . Minh đi há chị ?

Thao mỉm cười, nhìn Liên yêu thương . Giá nàng có cô em gái như vậy, chắc sẽ vô cùng vui sướng.

Hai chị em xin phép bà My rồi thả bộ dọc theo đại lộ . Đêm Sài Gòn tràn ngập ánh sáng, dòng người cứ nối đuôi nhau tấp nập đi về.

- Chị Thao nè!

- Gì ?

- Hồi chiều, chị có gặp anh hai em 0?

- không . Có lẽ lúc ấy chị đang tắm, rồi sau đó chúi mũi làm cho hết bài tập.

Liên không nói gì . Thao gọi chuyện :

- Lúc này, anh Nguyên có về bên rộ lắm.

- Vậy anh có kể cho chị nghe chuyện gì 0?

Thao lắc đầu:

- Chỉ nói với chị vài câu thôi rồi đi tuốt hà.

Liên gật gù:

- Lúc này trông anh lạ lắm, chị Oi . Chính mẹ em còn ngạc nhiên đó.

Vậy là không ai trong gia đình biết điều gì về Nguyên cả.

Thật ra, ngoài chuyện cô bạn gái trở về, Nguyên còn có điều gì lo lắng 0? Hay là... Thao cau mày, Nguyên không phải là người như vậy đâu . Thấy sang phụ khó đâu phải là bản chất của chàng.

Mãi lo trò chuyện mà hai chị em đã đi một đoạn thật xa . Thao kêu lên:

- Liên à! Sao mình đi xa wá vậy ?

- Gần tới rồi . Chỗ này bán đủ thứ" hết . Bán tráng cuốn nè, ốc ghê luộc, hột vịt lộn.

Thao phì cười:

- NGhe nói thêm muốn chảy nước miếng.

- Chứ sao, rồi chị sẽ thấy rất ưng ý.

2 chị em kéo ghế ngồi bên chiếc bàn tròn thấp, nhỏ . Wán lề đường tuy hẹp, nhưng khá đông khách . Ở góc trong có vài bàn của khách nhậu lai rai . Còn phía ngoài, phần đông là các cô gái trẻ . Thao nhìn quanh, rồi nói với Liên:

- Mặc dù mình ngồi ở gần lề đường thật, nhưng sẽ không ai phát hiện đâu.

- Em hiểu mà, vì sát bên cạnh có nhà hàng dancing đồ sộ như vậy, ai mà để ý đến chỗ này chứ.

Thao gật gù . Nhà hàng Hoàng Gia rực rỡ dưới ánh đèn, từng đôi sang trọng cặp tay nhau bước vào .

Những chàng tari chọt trông lịch sự hơn, còn các cô gái thì khỏi nói . Họ trẻ trung, xinh đẹp trong những bộ váy, đầu đủ màu sắc.

Ngờ phục vụ mang đĩa ghê cùng chén nước mắm thơm lừng, kế tiếp là đĩa bánh cuốn . Liên nuốt nước miếng:

- Nè! Để em biểu họ chuẩn bị thêm đĩa gỏi nha.

Thao kêu lên:

- Khoan, nhỏ ơi! Coi chừng ăn không hết đó.

- Thôi được, vậy lát nữa kêu ha.

2 chị em xì xụp ăn ghê nóng hổi . Liên vừa ăn vừa tíu tít kể chuyện lớp học của mình . Cô bé hồn nhiên wá, làm Thao cũng vui lây.

- Í da! -- Thao chọt kêu lên.

- Gì vậy chị ?

Thao nhăn mặt:

- Trúng một miếng ớt trong chén tương, cay wá.

Liên xin nước trà . Thao uống một ngụm, thấy đỡ hơn.

- Ăn nữa đi chị -- Liên đẩy đĩa bánh cuốn về phía Thao.

- Ủ , để chị giải lao 5 phút.

Thao vừa cười vừa nhìn lên . Chợt Thao thấy một dáng vẻ rất quen thuộc vừa bước vào tầm mắt nàng . Ng' con trai mặc quần jean xanh, áo thun trắng ôm lấy thân hình cao, to, vạm vỡ . Còn cô gái thật huyền ảo trong bộ váy màu đen tuyền . Cả hai khoác tay nhau đi vào nhà hàng . Thao nhìn sững . Có lẽ Liên cũng trông thấy . Cô bé khều tay Thao, khi đôi thanh niên nam nữ vừa khuất sau cánh cửa kính nhà hàng.
2 chị em lặng đi một lát . Rồi Thao cố lấy giọng thản nhiên:

- Em biết chị đó phải 0?

Liên gật nhẹ :

- Chỉ tên là Phương Uyên.

Mọi việc thế là rõ lắm rồi . Thao không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn về nơi có ánh đèn rực rỡ . Có lẽ người nàng thương đang cùng người yêu cũ diu nhau trong tiếng nhạc.

- Chị Thao à! Có lẽ anh hai em chỉ xã giao thôi.

Thao mỉm cười:

- Thì chị đâu có trách ảnh . Chỉ có chị là không thích hợp với ảnh mà thôi.

- Đau có, chị.

Thao không nói gì thêm . hai chị em trở về, bụng thì no, nhưng không còn cảm giác vui vẻ như lúc đi nữa. Ngày hôm sau, Thao báo với bà My là nàng học nguyên ngày . Buổi trưa, nàng ăn uống với các bạn ở ký túc xá, sau đó về chỗ nội.

Bà Thịnh vui mừng khi thấy nàng:

- Ủa! Đi đâu về mà mặt mày đỏ ửng vậy con ?

Thao ngồi xuống cạnh bà:

- Con vừa ở trường về.

- Vậy thì ra sau rửa mặt rồi ăn cơm.

Thao lắc đầu:

- Con đã ăn rồi, chỉ muốn ngồi đây với nội thôi . Ủa! Còn thím và hai em đâu rồi nội ?

- Ban ngày, đưa thì buồn bán, đưa đi giao hàng, đưa thì đi lấy hàng . Chỉ có bà già này là rảnh rang thôi.

- Vì vậy nên nhà mình mới muốn chị hai về làm việc nhà đó hả nội ?

Bà Thịnh thở dài:

- Chứ còn gì nữa con . hai đứa cháu của nội nó lười lắm . Con Trinh tới giờ này không biết nấu một bữa cơm cho coi được . Mai mốt nó lấy chồng, gặp thằng chồng nghèo không biết phải làm sao ?

Nghe nhắc đến chuyện lấy chồng, tự dưng Thao lại nghĩ đến cậu Bao, dì Loan rồi nghĩ đến Nguyên nữa . Trước đây, nàng đã từng dặt bao nhiêu mơ ước, còn bây giờ thì...

- Thao à ?

Bà Thịnh gọi, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng:

- Da.

- Con với thằng Nguyên tới đâu rồi ?

Thao giật mình . Làm sao bà có thể biết.

- Con đừng giấu nội nữa . Bà My có cho nội biết rồi . Máy hôm nay , nội đã suy nghĩ kỹ rồi, con không thể ở nhà của thằng Nguyên được đâu.

Đây thực sự là lý do mà hôm nay Thao đến . Nàng quyết định không ở nhà Nguyên và đương nhiên là nàng sẽ không nói lý do cho nội nghe.

Bà Thịnh ngả người ra chiếc ghế bố, chậm rãi nói:

- Trai gái ở chung nhà, người ta dị nghị lắm . Vì vậy, con nên thu xếp về đây đi . Nội sẽ nói chuyện trước với bà My.

Thao bắn khoăn nói:

- Con cũng có ý nghĩ này đó nội, nhưng con lại sợ làm phiền đến thím Út và hai em.

Bà Thịnh cau mày, rầy:

- Sao con lại nghĩ như vậy ? hai đứa kia cũng là cháu nội, còn con cũng là cháu nội . Hơn nữa, nhà cửa tài sản này là một tay nội đã gây dựng nên . Đứa nào nói ra nói vô, nội sẽ mắng cho một trận chứ giỡn à.

Thao mỉm cười, cảm thấy yên tâm hơn . Thong và Trinh coi có vẻ rất hách dịch, kể cả, nhưng Thao nghĩ, mình có cách sống riêng của mình, thích thì hoà nhập, không thích thì thôi, hơi nào phải bận tâm.

- Nội à! Vậy chừng nào con ở đây được hả nội ?

- Sớm chừng nào tốt chừng đó , con à.

- Vậy... lát nữa nội gọi điện cho bác My đi . Con muốn ngày mai sẽ dọn về đây, được không nội ?

- Được , được chứ.

Thao ở lại với nội, phụ chị hai nấu bữa ăn chiều, rồi mới về nhà. Khi bước vào phòng khách, nàng thấy cả nhà đã có mặt đông đủ, trừ Nguyên.

- Thao à! Con ngồi xuống đây, bác nói chuyện một lát.

Thao đưa mắt về phía Liên thăm dò. Cô bé mỉm cười. Có lẽ chẳng có gì nghiêm trọng lắm đâu -- Thao nghĩ.

- Hồi trưa này, nội con có nói chuyện với bác.

Đã biết chuyện, nhưng Thao vẫn chú ý lắng nghe.

- Nội con bảo là muốn con về sống với nội. Ý con thế nào?

Đã chuẩn bị từ trước, Thao nói:

- Thừa hai bác, thời gian wa, sống ở đây, con thấy cả nhà đều tốt với con. Nhưng nếu không biết nội thì thôi, chứ khi biết nội ở thành phố này, con cũng muốn được sống gần nội.

Ông My nhìn Thao, khề khàng hỏi:

- Con có tin chắc là sống với nội sẽ tốt hơn 0? Bởi vì theo bác biết, hai đứa em của con không hợp với con đâu.

Thao mỉm cười:

- Cám ơn bác đã lo lắng cho con, nhưng dù sao họ vẫn là em của con. Hơn nữa, có nội con bên cạnh, con tin chắc sẽ không sao đâu.

Nãy giờ Liên cứ tròn mắt nhìn Thao. Ban đầu, Liên cứ nghĩ là Thao sẽ không đồng ý đề nghị của bà Thịnh mà rời bỏ nơi này.

- Trời đất! Bộ chị tính đi thật sao?

- Thật chứ. -- Thao nhẹ nhàng -- Nội của chị lớn tuổi rồi, chị cũng muốn được săn sóc cho nội.

- Vậy còn... anh Nguyên?

Thao chột dạ, chẳng biết nói sao. Bà My có lẽ đã nghe Liên kể rõ mọi chuyện, nên an ủi nàng:

- Còn thằng Nguyên, bác sẽ rầy nó. Có lẽ nó chỉ muốn làm vừa lòng cô bạn ở xa thôi. Con bé đó wen sự chiều chuộng từ xưa nay rồi.

Thao không muốn bàn thêm về chuyện này. Nàng chỉ cười, rồi xin phép vào trong phòng, lẳng lẽ thu xếp. Thao dự định trưa mai sẽ về chỗ nội.

Tự dưng khi thu xếp mọi thứ, nước mắt Thao lại trào ra. Nàng đã cố gắng kiềm chế để không khóc trước mặt mọi người. Bao hy vọng dành cho NGuyên bây giờ đổ sụp. Có lẽ một cô gái quê nghèo như nàng làm sao có thể sánh bằng Phương Uyên sang trọng, đài các kia. Nguyên sẵn sàng dành hết mọi thời gian có được bên người tình cũ, điều đó chứng tỏ rõ ràng Thao đã có địa vị nhỏ nhoi biết bao trong lòng chàng.

Ôi! Tình yêu! Thao viết cho Nguyên những dòng vĩnh viễn. Nàng nghĩ: tốt nhất là hãy quên đi.

Buổi tối, lúc Thao viết những dòng tạm biệt, Nguyên ở lại bệnh viện trực đêm. Cả nhà không ai nghĩ rằng Thao ra đi vội vàng như vậy, nên không ai báo trước cho chàng. Đến khi hay tin, Nguyên vội vội vàng vàng về nhà. Chàng chỉ kịp đọc được những dòng ngắn ngủi của Thao.

Anh Nguyên!

Thao về sống với nội đây. không có dịp để chào tạm biệt anh, Thao rất tiếc. Dạo này anh bận rộn quá, THao đã hiểu được nguyên nhân rồi. Thao đã buồn rất nhiều...

Chuyện tình cảm mà, không ai cưỡng ép được. Thao hiểu điều đó và không trách anh Nguyên đâu. Dẫu sao, khi sống ở đây, Thao đã được tình cảm đầm ấm, yêu thương của mọi người trong gia đình, một tình cảm mà ngay từ bé, Thao đã khao khát biết bao.

Thao cũng cảm ơn anh Nguyên, vì những gì anh Nguyên đã dành cho, dù ít ỏi và thật ngắn ngủi. Có lẽ Thao sẽ nhớ hoài...

Thôi, vài dòng cho anh. Vĩnh biệt.

Sao lại vĩnh biệt? Nguyên chạy vào phòng Liên, nơi cô bé đang ngủ trưa.

- Liên! Liên!

Bị phá giấc ngủ, Liên càu nhàu:

- Ai vậy? Kỳ wá hà.

- Ngồi dậy, anh biểu nè.

Nhận ra Nguyên, Liên giật dỗi.

- Sao anh không đi nữa đi?

- Nói cho anh nghe. Tại sao THao lại bỏ đi gấp gáp như vậy?

- Chứ ở đây làm gì nữa? Ở chung nhà với anh mà cũng như không.

- Em nói vậy là sao chứ ?

Liên ngồi bật dậy, gất gông:

- Anh đã chia tay với chị Uyen rồi, tại sao bây giờ xấp lại với chị ấy làm gì ? Hôm rồi, em với chị Thao thấy hai người đi nhảy ở vũ trường Hoàng Gia đó.

Nguyên sững người. Liên nói một hơi:

- Chị ta đã ham giàu mà phụ anh một lần rồi, lẽ ra anh phải tránh xa chị ta mới phải . Đằng này hể không trực là cu" đi chơi suốt thâu đêm . Mà em nói thiệt, chị THao rất tể nhị nha, không trách anh một tiếng nào, dứt khoát đi là đi.

Nói xong, Liên ngã người xuống giường, way mặt vào trong:

- Em nói hết rồi đó, bây giờ tùy anh thôi.

Nguyên đứng lặng một lát, rồi bước ra khỏi phòng . Chàng có thể nói gì được bây giờ.

Tối hôm đó, từ phòng mạch trở về, Nguyên đã phải chịu đựng sự xét hỏi của ông bà My . Nguyên đã lặng lẽ nghe ba mẹ rầy mà không thanh minh một lời nào.

Bà My lắc đầu, than:

- Xưa nay, mẹ luôn tự hào về con, nhưng bây giờ mẹ đang thất vọng đó Nguyên . Con hãy suy nghĩ cho cẩn thận rồi đi tìm con Thao.

Những ngày hôm sau, Nguyên cũng đi suốt như những ngày trước . Cứ sau ca trực là chàng lại đi với Uyen, và có hôm đưa cả Uyen về chào gia đình . Thật không may, ngày hôm đó lại đúng vào ngày Thao quay trở lại lấy số đồ đạc còn lại của nàng.

Lúc ấy, THao đã sững người khi trông thấy Uyen và Nguyên ngồi cạnh bên cạnh . Cô gái đang lấy và trong giỏ ra biết cho mọi người.

Và rất lịch sự, Uyen chỉ về phía Thao:

- Còn em này là...

Liên nói ngay:

- Chị ấy tên là Thao, là...

Nhưng Nguyên đã cắt lời:

- Là em họ của anh đó.

Ông bà My trợn mắt nhìn Nguyên . Nhưng lúc ấy , Nguyên đã khóa lấp bằng những câu hỏi về chuyện học hành của Thao.

Lúc ấy, giận đến tím ruột, Thao lấy chiếc giỏ xách, chào mọi người rồi ra về.

Nguyên nói, không biết là nói với ai.

- Để anh ra đóng cửa cho THao về.

Và Nguyên nói, ngay khi THao đặt chân xuống sân.

- Thao à! Đừng hiểu lầm anh . Anh có một lý do mà lúc này không thể nói với em được.

Thao cúi nhát:

- Anh đừng bận tâm nữa, dầu sao chúng ta vẫn chưa là gì của nhau mà . Anh có thể làm gì tùy anh.

- Hãy tin anh đi THao -- Nguyên nài nỉ -- một tháng nữa . Hãy chờ anh một tháng nữa, anh sẽ cho em biết tất cả mọi chuyện.

- Tức là trong suốt thời gian Uyen ở đây , anh không thể thú nhận là chúng ta có gì với nhau, phải 0?

Nguyên bước tới, nắm cổ tay Thao, nhưng nàng giằng ra:

- Anh đừng đến gần tôi nữa.

- Thao! Anh...

- Đừng nói nữa Nguyên, chúng ta đã hết rồi . Anh đừng lo cho em nữa -- Giọng THao dịu xuống, chua xót -- Em sẽ đứng lên được, không sao đâu.

Và Thao gần như bỏ chạy ra ngoài . Nước mắt của nàng lăn dài, tim đau như ai cắt.

Thời gian vả là liều thuốc nhiệm màu . Thao đã lẩn trốn tất cả những lần Nguyên tìm kiếm . Và khi Nguyên đón nàng trước cổng trường, Thao đã tỏ ra dửng dưng, xa lạ . Dần dần, Nguyên thừa thốt việc tìm kiếm nàng . Và Thao cũng cố ý bạc nghĩa, cắt đứt mọi mối quan tâm của ông bà My, cương quyết không gặp Liên.

Nàng muốn quên đi tất cả . Thế rồi năm học cũng kết thúc, nàng xin về dạy học ở một trường trung học ở ngoại ô thành phố . Hôm nào khỏe thì nàng về nhà, vì bà Thịnh đã mua cho nàng một chiếc xe honda loại thường . Còn hôm nào nhiều tiết dạy, nàng ở chung với một nữ giáo viên khác tại khu tập thể nhà trường.

Chiều hôm nay, Thao ở lại trường . Nàng lững thững đi ra ghế đá trước vườn hoa ngời hong tóc . Phía sau lưng , cách đó chừng hơn chục mét, sân bóng chuyền đang náo nhiệt . một số thầy giáo và bạn bè của họ đang chơi bóng.

Chợt Thao cảm thấy nhớ cậu Bao, dì Loan ghé . Sau một tháng, thấy Thao ở với bà nội yên ổn, cậu Bao đã tổ chức đám cưới . Nghe chuyện của Thao và Nguyên, cậu Bao buồn lắm , nhưng chẳng nói gì, mà cũng chẳng trách Nguyên.

Nàng tin chắc cả hai sẽ vô cùng hạnh phúc, bởi vì nàng tin hoàn toàn ở sự trung thực của cậu Bao và tình yêu của dì Loan.

Soạt . Âm thanh khô khan làm Thao ngơ ngác nhìn . Wả bóng tròn dội vào thành ghế đá, rơi xuống, rồi lăn đến chân Thao.

May mà không trúng mình.

Thao nghĩ và cúi xuống nhặt wả bóng trên tay.

- Cô giáo ơi!

Thao ngẩng lên, chạm phải cái nhìn từ đôi mắt một mí ngò ngò . Anh ta hất nhẹ mớ tóc rồi mỉm cười với nàng.

- Xin lỗi nha.

Thao trao wả banh tận tay chàng trai, tình cờ trông thấy hai bắp tay săn chắc, cuộn cuộn . Anh ta đang ở trần, nhể nhại mồ hôi.

Đằng kia, tiếng lao nhao reu ghẹo:

- Thọ Oi! Thọ! Mày nói chuyện gì mà lâu wá vậy ?

- Ê! Đừng có ghẹo búp bê của trường tao nha . Tao phạt đó.

Chàng trai tên Thọ ái ngại nhìn Thao:

- Đừng giận nha, cô giáo . Các bạn của tôi chỉ đùa thôi.

Thao cười nhẹ:

- không sao đâu anh.

Thọ đi rồi, tự dưng Thao thấy buồn . Cách đây hai năm, nàng nhớ lần đầu tiên gặp Nguyên, hai người cũng đã nhìn nhau trong tư thế gần giống như Thọ và nàng bây giờ . Nguyên bây giờ chắc đã lập gia đình , đâu còn bận tâm đến một cô giáo nghèo như nàng.

Ngày hôm sau, theo kế hoạch của một giáo viên chủ nhiệm, Thao đến nhà hai học sinh cá biệt ở cách trường khoảng 3, 4 cây số. Đây là hai học sinh nam vừa học yếu, lại vừa quậy phá tên là Nam và Phú.

Đến nhà gặp và trao đổi với ba mẹ Phú xong, Thao thấy yên tâm một chút. Bởi vì họ vẫn còn mong muốn con trai mình ngoan hơn, học hành đàng hoàng hơn. Còn Nam, khi Thao đến nhà thì đã hơn 4 giờ chiều.

Nhà chẳng có ai, ngoài một bé gái chừng hơn 10 tuổi. Cô bé bảo:

- Ba má con đi chợ muộn rồi.

Thao đưa mắt nhìn căn nhà tuềnh toàng trống trước trống sau, hỏi:

- Vậy còn anh Nam của con đâu?

- Đi chơi rồi.

- Vậy con biết nó đi chơi ở chỗ nào 0?

Bé gái lắc đầu, rồi cầm cúi với trò chơi đất cát của mình.

Thao chờ đến gần 6 giờ tối, định ráng đợi thêm để gặp cho xong, nhưng không có ai về nhà. Đứa bé gái cũng đã chạy wa nhà hàng xóm xin cơm. Vừa đói vừa mệt, Thao đành lủi thủi quay về.

Thật là xui xẻo, chạy được khoảng một cây số, bỗng dừng xe Thao tắt máy. Tìm mãi chẳng có một tiệm sửa xe nào ở gần đây, trời lại nhập nhoạng tối, Thao lo lắng hết sức. Nàng đã nghe những câu chuyện cướp giật vào những buổi tối nhá nhem thế này. Làm gì bây giờ? Thao cố ra sức đẩy xe.

- Ủa ! LÀM gì ở đây vậy chị Thao?

- Ôi! -- Thao mừng rỡ nhận ra Thẩm, nhân viên kế toán của trường – Trời ơi! Xe chị bị hư dọc đường rồi.

- Nhưng chị đi đâu mà tối thui vậy?

- Chị đến nhà học trò từ trưa đến giờ nè, nhưng chờ hoài mà không gặp được phụ huynh.

- Thằng Nam phải 0?

- Đúng rồi.

Thẩm thờ dài, ngao ngán:

- Ôi! Họ đến 8, 9 giờ tối mới dẫn nhau về nhà, chị Oi.

Rồi Tham đỡ lấy ghi đông xe, nói:

- Tối rồi, hay là về nhà em đi nha?

Thao lưỡng lự:

- Nhà em gần đây ha?

Thả"m chỉ tay về phía ngôi nhà có cửa gỗ màu xanh cách đây chỉ có vài căn:

- Đó, nhà của em.

0 biết làm sao nữa, Thao đành bước theo Tham. Tham vẫn liến thoắng:

- Dân thành phố nay phải về ngoại ô , có chán không chị Thao?

Thao mỉm cười:

- Có gì đâu mà chán, với lại chị cũng là dân quê mà.

- Sao lại quê -- Tham ngạc nhiên , vì nàng biết Thao ở chung với nội ở ngay trung tâm thành phố.

- Vì cả thời thơ ấu của chị Ở Vĩnh Long đó mà.

- Vậy hả Nhưng nhìn chị thì không ai nghĩ vậy đâu.

Thao chỉ cười, rồi cùng bước vào nhà Tham . Đó là một căn nhà gỗ, nhưng rất xinh xắn. một vườn hoa trước sân đang tỏa hương đêm ngát ngào.

1 người đàn bà trạc 50 trong bộ áo bà ba buỐc ra:

- Sao con đi lâu vậy Tham? -- Rồi chợt thấy Thao chào, người đàn bà hơi khựng lại -- Ủa!

Tham dừng xe trước hàng hiên, nói:

- Mẹ à! Đây là chị Thao, giáo viên ở trường của con.

- Vậy à? -- Ng' đàn bà cười đôn hậu -- Vào nhà nghỉ đi con.

Thao ngồi trên bộ đi văng và trả lời những câu hỏi của bà Thanh về lý do vì sao phải dẫn bộ chiếc xe honda, vì sao nàng lại về tối. Nghe Thao kể, bà xuyết xoa:

- Thật khổ cho con wá đi. Bây giờ chắc đói lắm rồi? Tham xuống dọn cơm cho hai chị em cùng ăn đi con.

Rồi bà vỗ vai Thao, thân tình:

- Tối nay, con cứ ngủ ở đây đi. Sáng để coi thằng con trai của cô về, cô bảo nó sửa cho.

Tham cũng nói thêm:

- Đúng đó chị Thao. Hôm nay anh của em trực thế một anh bạn ở công ty, chứ vụ sửa xe này, anh tài lắm.

Thao bắn khoăn:

- Chắc chắn nhỏ Hồng trong trường sẽ trông chị lắm đó.

Hồng là giáo viên cùng ở tập thể với Thao. Nghe vậy, Tham nhanh nhẩu gọi:

- Nhà em có điện thoại nè. Chị cứ gọi điện về trường nhắn với chị Hong là được rồi.

Thao mừng, nàng chẳng biết là nhà Tham đã mắc điện thoại:

-Ồ. May wá. Chị chỉ cần gọi điện thoại một chút là mọi vấn đề sẽ ổn thôi.

Tham khoe:

- Anh hai của em công tác ở bưu điện nè. Ng' ta cho mắc điện thoại, khỏi phải tốn tiền.

Thao lơ đãng nhìn những bức tranh treo trên tường: một dòng sông buổi chiều rắng đỏ, một cặp nai rừng ngơ ngác đứng bên bờ suối. không ngờ Tham hay bọc bạch, lắm lời lại có tâm hồn yêu thiên nhiên như thế này.

- Đi chị Chị em mình xuống ăn cơm.

Tham kéo tay Thao xuống bếp. Bữa cơm canh chua lá me tràn đầy hương vị đồng quê làm cho Thao nhớ quá những ngày xưa còn bé. 1 con cá lóc cậu Bao hầm nấu, 1 ít rau muống, bắp chuối, lá me... trong vườn là đã có 1 nồi canh chua nóng hổi. Vậy đó, thời gian trôi thật mau.

- Chị Thao biết không? Hôm nay chị ghé nhà em hên đủ thứ hết.

- Hên gì nhỏ -- Thao gấp 1 miếng bắp chuối, hỏi.

- Thì cơm nấu sẵn đủ 3 người ăn, anh 2 báo là không về nhà, thế là chị lại được hưởng phần.

Thao hơi khựng lại, nhưng nhìn vẻ mặt vô tư của Tham, nàng hiểu rằng Tham đã quá thật tình. Chứ ai mà cho khách hưởng phần cơm như vậy là hên đâu.

Hai chị em dọn rửa xong, lên ngồi trò chuyện với bà Thanh đến gần 10 giờ. Nhìn Thao mặc bộ đồ ở nhà của Tham thật vừa vặn, bà Thanh bảo:

- Con Tham nhà bác lớn xác như vậy nhưng còn khờ lắm. Trong trường, nếu nó có gì không phải, con cứ bảo ban nó giùm bác.

Vuốt nhẹ mớ tóc xoắn tít của Tham, Thao cười:

- Bác yên tâm đi. Trong trường, ai cũng xem Tham như em gái vậy, không ai ghét nó được đâu.

- Chắc tại nó nhỏ, có ăn nói vụng về cũng không ai để bụng. Chứ" ở nhà, nó bị anh 2 nó rầy hoài hà.

Tham nghiêng đầu, phụng phịu:

- Tại lúc nào anh 2 cũng làm ra vẻ kẻ cả, chứ" con đâu quá đáng đâu.

Bà Thanh lườm con:

- Con lúc nào cũng cho mình là đúng hết. Anh 2 thương con mới dạy bảo như vậy, chứ" gặp nhiều đứa có anh trai mà cũng như không có vậy.

Từ lúc bước chân vào nhà Tham, Thao thấy có 1 người vắng mặt, nhưng bà Thanh và cả Tham đều nhả đến với sự trìu mến, yêu thương. Điều đó khiến cho Thao thấy hơi tò mò, nhưng nàng không tiện hỏi nhiều.

Tham giảng mừng cho Thao ngủ ở đi vắng rộng rãi và mát rượi.

- Còn Tham ngủ ở đâu?

Tham chỉ vào chiếc giường cá nhân nằm vuông góc với đi vắng.

- Em ngủ ở đó, mẹ Ở nhà giữa. Thường mọi ngày em ngủ trong phòng. Nhưng tối nay có chị, em ngủ ở đây. Hằng ngày thì giường này để trống. Còn nơi chị nằm là chỗ ngủ của anh 2 em. Thôi, em ngủ đây.

Ngủ ngon nha.

- Ồ, chúc ngủ ngon -- Thao nói và nhắm mắt lại.

Chỉ 1 lúc sau, Thao đã nghe Tham ngáy đều. Tham dễ ngủ thật, còn nàng thì cứ trần trọc mãi trong căn nhà la.

Nhưng rồi Thao cũng thiếp đi lúc nào không biết. Đêm đã khuya lắm rồi. 1 chút ánh sáng yếu ớt hắt ra từ căn phòng của bà Thanh, nhưng chỉ là vệt sáng mỏng manh.

Khoảng nửa đêm, 1 bóng người vịn nắm đấm cửa và lách vào nhà 1 cách hết sức nhẹ nhàng. Anh ta rón rén ra phía sau 1 lúc và trở lên nhà trên, người chỉ mặc chiếc quần sọc. Mọi cử chỉ của anh ta trong bóng đêm diễn ra hết sức chính xác. Trên đường đi, anh ta không va vào bất cứ vật gì có thể gây nên tiếng động. Dường như mọi thứ trong nhà đều rất quen thuộc với anh ta.

Anh ta tiến về chỗ ngủ quen thuộc, thầm cảm ơn cô em gái đã chu đáo giảng sẵn mừng mỗi khi anh đi làm về khuya. Dù hôm nay, anh ta đã báo là trực thay cho 1 người bạn.

Chàng trai khoan khoái ngả mình trên chỗ nằm quen thuộc, bỗng chạm phải 1 vật gì mềm mềm, nóng hổi. 1 tiếng kêu thảng thốt:

- Á! Ai vậy? Thấm ời! Thấm!!!

Giọng cô gái la meo meo, hoảng sợ Chàng trai bật dậy như lò xo và nhanh tay bật công tắc ở bên cạnh.

Ánh sáng tràn ngập căn phòng và chàng trai kinh ngạc nhìn cô gái lạ đang ôm lấy 1 góc mềm, run rẩy:

- Xin... lỗi... -- Chàng trai cất tiếng 1 cách khó khăn.

Bà Thanh và Tham cũng chạy đến.

Tham kêu lên:

- Ủa! Anh 2! Sao anh bảo là không về mà?

Anh ta không trả lời em gái, dường như sự việc quá đột ngột khiến anh ta vẫn còn sững sờ.

Bà Thanh như hiểu ra mọi chuyện, bà ôm lấy vai Thao:

- Đừng sợ con, Thao! Có lẽ có sự nhầm lẫn ở đây nè. -- Bà quay sang con trai -- Con về hỏi nào vậy Thọ?

Thọ lấy chiếc áo khoác vào người, giọng ịu xiu của người có lỗi:

- Con mới về thôi mẹ à . Thấy mọi người ngủ say quá, nên con không bật đèn. Con không biết là có cô... này ở trong phòng.

Tham cũng sà xuống cạnh Thao, nắm lấy cổ tay nàng.

- Chị đừng sợ! Anh 2 em tốt lắm. Rõ ràng là anh không biết nhà có khách.

Bấy giờ, Thao mới hoàn hồn nhìn Thọ Thì ra anh 2 của Tham là chàng trai chơi bóng chuyền hôm trước mà nàng đã tình cờ gặp ở vườn hoa nhà trường.

Thọ hơi ái ngại khi thấy Thao có vẻ hoài nghi:

- Xin lỗi cô giáo ạ! Thường mọi bữa tôi đâu có vô ý vô tứ như đêm nay.

Bà Thanh và Tham cũng nói thêm.

- Con đừng giận nha Thao. Thọ nó đã làm con hết hồn.

Dù sao, sự có mặt của Thao cũng đã làm đảo lộn mọi sinh hoạt trong đêm nay, cũng không thể trút hết cho Thọ được. Nghĩ vậy, Thao cười ngượng ngập:

- Dạ, ban đầu con tưởng người lạ nên sợ quá, làm mất giấc ngủ của cô Con xin lỗi.

Bà Thanh xoa đầu Thao:

- Lỗi tại con bác mà. Con bỏ qua là được rồi.

Thọ đứng cạnh bàn nước, cứ nhìn Thao hoài. Nghĩ có lẽ chàng ngại, nên Thao nói:

- Anh cũng vô tình thôi, bác ạ.

Tham thở phào:

- Thôi, vậy bây giờ anh Thọ nằm ở chỗ giường khách, em và chị Thao sẽ nằm ở đây.

Thọ nhìn mẹ:

- Mẹ đi ngủ đi mẹ, khuya lắm rồi.

- Thôi được rồi -- Bà Thanh vẫn chưa hết ray rứt -- Con đừng sợ nha Thao. Con trai bác là người đàn ông hoàng lắm. Nó không cố tình làm con sợ đâu.

Thật tội nghiệp cho bà Thanh, Thao trù mến nhìn bà:

- Cô yên tâm đi nghỉ đi ạ! Lúc này con sợ vì không biết anh là ai, còn bây giờ thì khác rồi.

Tham kéo tay Thao:

- Thôi, ngủ đi.

Nhưng Thọ bảo em gái:

- Lấy gối ôm cho anh đi.

Tham phụng phịu:

- Bảo cưới vợ không chịu cưới, tối nào cũng nhớ cái gối ôm.

Thọ nhìn Thao, phì cười:

- Đừng nghe những lời vớ vẩn của nó nha, cô giáo.

Sáng hôm sau, Thao và Tham gần như thức giấc cùng lúc với tiếng lục đục phía sau nhà. Thọ đã dậy từ lúc nào, mền mền chàng được xếp gọn trên đầu giường. Cửa nhà vẫn đóng, nhưng qua cánh cửa sổ hé mở, Thao có thể thấy những tia sáng của buổi sớm mai. Chỉ lát nữa thôi, nàng sẽ rời ngôi nhà đơn sơ nhưng đầm ấm này. Mọi việc ở đây diễn ra thật khác với cuộc sống tuy giàu sang, nhưng không thể nào Thao có thể hòa nhập được ở nhà nội, dù bên cạnh toàn là những người thân thích, ruột rà.

Từ phía nhà sau bước lên, bà Thanh vui vẻ hỏi:

- 2 tiểu thư đã dậy rồi à? Mau mua rửa mặt rồi ăn sáng.

Thật xấu hổ khi phải để bà cô dậy sớm phục vụ cho 2 cô gái ngủ trưa. Nếu là ở nhà, bà Minh thế nào cũng sẽ mắng Thao, hoặc sẽ nói gần nói xa về công dung ngôn hạnh của người con gái. Mà rồi quen, Thao cũng không hề thắc mắc vì sao bà muốn dạy bảo nàng, còn con gái thì 0. Bà tin tưởng Trinh sẽ có chồng giàu sang, có kẻ hầu người hạ, nên không cần việc nội trợ Còn Thao thì ngược lại.

Có tiếng máy xe nổ giòn ngoài sân. Thao nhìn ra thì thấy Thọ đang lui cui sửa xe cho nàng. Từ xa, Thao chỉ thấy mái tóc chàng trước trán, tấm lưng trần ngăm đen, cùng bắp tay cuộn cuộn, săn chắc:

- Ờ! Nhìn trộm gì anh 2 em vậy?

Thao giật mình bối rối. Tham đang tình nghịch trên nàng. Nhưng Thao lấy lại bình tĩnh rất nhanh:

- Chị... nhìn cái xe mà.

- Nhưng nếu không có anh 2 thì cái xe không xong đâu à nha.

Thao vỗ vào lưng Tham , cười:

- Biết rồi, cô em.

- Cô Ba chứ -- Tham tình quái sửa lưng, ý ám chỉ cách gọi của chị dâu với em chồng.

Lần này thì Thao mắc cỡ thật, nàng nhắm mắt.

- Đi đánh răng đi, ở đó mà nói hoài.

Bữa ăn sáng được dọn lên, đơn giản chỉ có bánh mì nóng giòn và trứng ốp la.

Ngồi vào bàn ăn, Thao hỏi Thọ:

- Xe hư gì vậy anh Thọ?

- Chỉ mất lửa thôi. Nhưng còn 1 số chỗ chưa ổn. Hôm nào rảnh rồi, Thao mang xe lại anh chỉnh dây ga, cả sên và đèn luôn.

Thao trố mắt:

- nhiều chỗ như vậy sao?

Thọ mỉm cười:

- Hư thì chưa, nhưng nếu không sửa thì có ngày Thao cũng sẽ dẫn bộ như hôm qua.

Mắt Tham láo liên, nãy giờ Tham muốn xen vào nhưng giờ mới có dịp:

- Dẫn bộ thì không sao, chỉ sợ không gặp em mà gặp 1 anh chàng nào đó có tài bẻm mép thì... anh 2 em mất mối.

Wá hiểu cách nói của Tham, Thao đỏ mặt ngượng ngùng. Còn ở phía đối diện, Thọ cũng nhìn nàng, bờ ngõ trước lời trêu chọc của cô em gái.

Còn bà Thanh thì hiền hoà cười:

- Con Tham nói gì đâu không hà. Người ta bảo ở hiền gặp lành. Thao trông đang hoàng như vậy, chắc sẽ không gặp xui rủi đâu. Ồ, mà ba mẹ con làm gì? ở đâu?

Đang cắn miếng bánh mì ngon, Thao khựng lại:

- Dạ, ba mẹ con đã mất sớm rồi.

Bà Thanh lặng đi 1 lát, rồi nói:

- Tội nghiệp con quá. Vậy bây giờ con sống với ai?

- Thảo sống với nội và gia đình người thím, mẹ ạ -- Thọ đáp.

Thao ngạc nhiên nhìn Thọ:

- Ủa, sao anh biết?

Thọ cười:

- Ừm. Vậy mới hay.

Bà Thanh dường như vẫn quan tâm tới mối quan hệ trong gia đình Thao. Bà nói:

- Trước đây, ba mẹ con vì sao lại qua đời vậy?

Đã kể cho rất nhiều người nghe chuyện này, Thao càng lúc thấy mình càng cứng rắn hơn:

- Dạ, ba con bị bệnh bao tử, còn mẹ con qua đời vì tai nạn giao thông.

Bà Thanh thở dài:

- Tội quá. Vậy chắc nội con thương con lắm?

Thao gật, tự nhiên nàng cảm thấy gần gũi và muốn kể bà Thanh nghe chuyện của gia đình nàng.

- Dạ, nội bảo hồi xưa nội đã có lỗi với mẹ. Bây giờ muốn bù đắp lại cho con.

- Vậy cũng tốt.

Nãy giờ thấy Thao mãi trả lời quên ăn, Tham nhắc:

- Mẹ à, mẹ với chị Thao, thức ăn còn nguyên kia.

- Bây giờ nhà con ở đâu hả Thao?

- Dạ, ở quận 3, cô a.

- Vậy có gần ngã 6 không?

- Dạ đúng rồi đó, thưa cô.

Bà Thanh vừa kẹp miếng trứng vào bánh mì, vừa nói:

- Thôi, con ăn đi, kéo trễ giờ.

- Dạ, không sao. Sáng nay con được nghỉ nên không đến trường.

- Vậy sao? Rồi con đi đâu?

- Dạ, con về nhà... nội.

Tham cũng vừa nhai hết phần bánh của mình, vừa nói với Thọ:

- Anh 2 có thấy lạ không? Tự dưng ngủ có 1 đêm, sáng ra mẹ lại có nhiều chuyện muốn hỏi quá như vậy.

Thọ dựa lưng vào ghế, cười cười, nhìn mẹ và Thao:

- Ừm. Biết đâu 2 người có duyên.

Tham tinh nghịch:

- Em thấy không những chỉ có duyên với mẹ, còn có duyên với 1 người nữa.

Con nhỏ này. Thao bắt đầu hơi bực bội với cách đùa gán ghép nên lặng chuyện.

- Anh Thọ à. Bây giờ có thể chạy xe an toàn về tới nhà phải không anh?

Thọ chậm rãi:

- Sẽ không còn sợ hư dọc đường nữa, nhưng Thao nên chạy từ từ thôi.

- Dạ.

Lát sau, Thọ chuẩn bị đi làm bằng chiếc xe honda của mình. Thấm thì đến trường, còn Thao thì về nhà.

Mỗi người 1 hướng. Nàng nghe Thọ nói với mẹ:

- Mẹ chờ con, khoảng 10 giờ con sẽ đưa mẹ đi.

- Thôi, để mẹ đi 1 mình cho thư thả.

Thao định hỏi bà Thanh đi đâu, nhưng ngại sẽ đụng chạm đến những chuyện riêng của gia đình nên thôi. Về đến nhà, ngoài bà Thịnh là còn hồi han, còn thím Minh thì dường như đang bận rộn gì đó. Thao cũng chẳng buồn suy nghĩ. Trước đây và cả bây giờ nữa, bà Minh chỉ tỏ ra quan tâm tới nàng khi ở trước mặt bà Thịnh. Còn Thao thì không bao giờ nói 1 điều gì không hay ở bà Minh cho nội nàng biết. Có đêm, nàng đã lặng lẽ khóc. Nàng đã chịu đựng và không hé răng cả đối với cậu Bao, dì Loan. Nàng không muốn cậu Bao phải lo lắng cho nàng.

Có 1 điều Thao không hề hay biết khi nàng ở trong phòng, bà Thịnh đã tiếp 1 người khách quen cũ.

Lúc ấy, ở phòng khách chỉ có 1 mình bà Thịnh.

- Cô mơ"i tới à? -- Bà Thịnh hỏi, không thân thiện, nhưng cũng không xa lạ.

Người đàn bà ấy chính là bà Thanh, mẹ của Thọ và Tham.

- Bác vẫn khỏe chứ ạ? -- Bà Thanh hỏi lại, giọng có vẻ khiêm tốn.

Bà Thịnh thở ra:

- Lúc này già rồi, gân cốt cũng không như xưa được. Cô lúc này sống ra sao?

- Thì cũng chỉ ở nhà cơm nước, cho mấy đứa nhỏ đi làm.

Liếc nhìn bộ quần áo không phải loại vải đắt tiền của bà Thanh, bà Thịnh cuoi, nụ cuoi kẻ cả của người dư ăn dư để.

- Chứ sao, thời buổi này khó khăn lắm mới kiếm được đồng tiền. À! Hôm nay chắc cô có chuyện quan trọng lắm muốn nói với tôi chứ ha?

Vừa lúc đó, bà Minh từ trên lầu bước xuống, bà ta xét nét nhìn khách.

0 quay đầu lại, bà Thịnh nói:

- Đây là cô Thanh, bạn thời trẻ của con Hoa đó.

Bất chợt, nên bà Minh không nhớ được Hoa là ai. Bà nhú mày:

- Hoa nào vậy má?

- Con nhỏ này, mày lẫnN hỏi nào vậy? -- Bà Thịnh gắt -- Chị dâu của mày đó.

- A! -- Bà Minh gật gù, đưa mắt nhìn bà Thanh từ đầu tới chân.

Vốn hiền lành, thái độ của bà Minh không khỏi làm bà Thanh lúng túng.

- Ủa! Hôm nay chị này đến đây có việc gì không vậy má?

Bà Thịnh hát hàm về phía bà Thanh:

- Cô này tính nói thì mày xuống đó.

Thái độ của 2 người đàn bà làm cho bà Thanh thấy buồn. Nhưng nhớ đến lời hứa của bạn, bà cố gắng kiềm chế.

- Như lần trước, cháu đã nói với bác về con gái của Hoa đó.

Nghe đến đây, bà Minh trợn mắt:

- Trời đất! Thì ra chị Hoa còn dám hỏi đến con gái mình nữa sao?

Bà Thanh thừa hiểu bà Thịnh vẫn còn ghét Hoa, nên bà Minh mơ"i dám nói kiểu này trước mặt mọi người. Nhưng bà Thanh vẫn giữ giọng ôn tồn:

- Dù sao Hoa vẫn có quyền làm mẹ kia mà.

- Quyền gì mà dám bỏ con đi, lúc nó mới có mấy tuổi như vậy?

Cảm thấy bị ức hiếp, bà Thanh nghiêm mặt nhìn bà Minh:

- Nhưng xin chị nhớ cho rằng, chị đâu có cực khổ với con gái chị Hoa. Gia đình bên ngoại nó cuu mang đến lớn kia mà.

Nghe nhắc đến chuyện này, bà Thịnh nghĩ bà Thanh muốn ám chỉ việc mình bỏ rơi đứa cháu bao nhiêu năm trời. Bà lạnh nhạt hỏi:

- Bây giờ con Hoa nó muốn gì?

- Chị ấy chỉ mong gặp mặt con gái mà thôi, thưa bác.

Bà Thịnh chưa kịp phản ứng gì, thì bà Minh đã xen vào.

- Gặp để làm gì? Hay bà ấy muốn con gái phải xấu hổ vì có 1 người mẹ như vậy?

Cảm thấy bà Minh luôn tìm cách phá hoại không khí bình thường của cuộc trò chuyện, bà Thanh thấy mình không cần thiết phải nhún nhường.

- Chị có dám tin chắc trong suốt cuộc đời chị chẳng có 1 lần nào mắc sai lầm không?

- Chuyện của tôi thì mắc mớ gì đến chị Hoa?

Giọng bà Thanh trầm ngâm:

- Trời cao luôn có mắt, chị Minh à. không ai giàu ba họ, không ai khó 3 đời đâu. Sống có đức thì chẳng sức mà ăn. Chưa chắc hôm nay chị sống giàu sang mà đã hoàn toàn thanh thản đâu.

Bà Minh trợn mắt, nhưng bà Thịnh ra hiệu cho bà Minh không được nói thay bà:

- Chà! Xa cách bấy lâu, không ngờ nay gặp lại, được cô Thanh giảng bài đạo đức chứ.

Bà Thanh hơi cúi đầu:

- Dạ, con dâu có dám.

- Hừ! Thật ra, cô không có quyền gì can thiệp vô chuyện của bà cháu tôi. Tôi không muốn nó phải lo buồn gì hết.

- Nhưng liệu sống với bác, con gái của Hoa có hạnh phúc không so với được sống với mẹ nó?

Nghe nói đến đây, bà Thịnh tức giận ra mặt. Bà vỗ tay xuống bàn:

- Trời ơi! Cô có quyền gì mà xet' nét đến chuyện này chứ? Mà dầu thế nào đi nữa, nó cũng là cháu của tôi kia mà.

- Xin lỗi bác. Con đã từng là mẹ của 2 đứa con. Và bác cũng đã đau đớn thế nào khi 2 anh mất sớm, chắc bác cũng thông cảm với nỗi khổ mất con nó khổ sở như thế nào.

Bà Thịnh khoát tay:

- Thôi, thôi. Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với cô nữa. Còn con Hoa nó muốn gì thì biểu nó đến đây gặp tôi.

Bà Thanh ngao ngán thở dài. Bà không thể tin rằng, với 2 người đàn bà luôn tỏ ra căm ghét bà Hoa lại có thể hết lòng thương yêu con gái bà ấy. Có thể là bà Thịnh sẽ bao dung hơn, nhưng sau này, khi bà qua đời, con gái bà Hoa sẽ sống ra sao?

Đã bao nhiêu năm, bà Thanh đã trông thấy những giọt nước mắt của người bạn bất hạnh. Bà Hoa đã nhiều lần đến lay lục, van xin lúc con gái mới có mấy tuổi đầu. Tất nhiên là sức yếu thế cô, bà Hoa buộc phải nhân nhượng vì bà Thịnh dọa sẽ làm cho bà phải xấu hổ trước mặt họ hàng và láng giềng xung quanh. Thuở ấy, con gái sống bên chồng chịu biết bao nhiêu áp lực. Bà Hoa đã nuốt nước mắt ra đi, khi chưa kịp mãn tang chồng.

Nhớ đến bao nhiêu chuyện đã xảy ra, bà Thanh chỉ biết thở dài:

- Tôi biết là mình không có quyền gì để xen vào chuyện gia đình bác. Nhưng tôi chỉ thương cho số phận bạc bẽo của người bạc tôi mà thôi.

Rồi bà Thanh đứng lên chào. Vừa lúc đó Thao từ cầu thang đi xuống. Trông thấy bà Thanh bước đi, Thao vui mừng kêu lên:

- Ủa! Cô ơi! Cô làm gì ở đây vậy?

Bà Thanh quay lại, sững sờ nhìn Thao:

- Ủa! Cháu là...

Ánh mắt Thao rực sáng, vô tư:

- Đây là nội, còn đây là thím Út của con nè.

Ba đôi mắt của 2 người đàn bà nhìn nhau. Bà Thịnh cuội giả lả:

- Con có quen cô này ha?

- Dạ, cô ấy là mẹ của bạn chung trường con.

Thao không nhận ra ánh mắt bức dọc của bà nội và bà Minh. Nàng quá vui khi thấy bà Thanh ở trong ngôi nhà của mình.

Bà Thanh nở nụ cười khó hiểu:

- Thao à! Cô đã chơi từ nãy giờ rồi. Cô phải về đây, cũng trưa rồi.

- À! Nhưng cô chưa nói cho con biết cô là thế nào đối với nội con, thím con.

Bà Minh nhanh miệng nói:

- Ồ, cô đây là bạn cũ của thím đó mà.

- Vậy à?

Tiền bà Thanh ra cửa, lúc quay trở vào, Thao thấy khuôn mặt khó đăm đăm của bà Minh. Còn nội thì đã đi đâu.

- Mày lên phòng, bà nội biểu.

Thao thăm dò:

- Có chuyện gì vậy thím?

Bà Minh cau có:

- Hỏi làm gì, cứ lên đi.

Thao đi nhanh lên cầu thang và đẩy cửa phòng bà Thịnh.

- Có chuyện gì vậy nội?

Có lẽ con đâu bà đã có biểu lộ điều gì khó khiến Thao căng thẳng. Thật không hay chút nào, bà Thịnh hơi bực dọc.

- Thao nè! Con quen bà Thanh đã lâu chưa?

- Dạ, cũng mới biết thôi a.

- Mới biết là thế nào?

Thao hơi ngạc nhiên khi thấy nội quan tâm đến bà Thanh. Tuy nhiên, nghĩ là chắc bà phải có lý do, Thao đáp:

- Tuy con dạy chung trường với con cô ấy, nhưng con mới biết cô ấy hôm qua.

- Tại sao là hôm qua mà hôm nay cô ấy lại tìm tới đây?

Thao ngạc nhiên:

- Hôm qua, con đến nhà học trò, nên có ghé nhà bạn con, tình cờ biết cô Thanh -- Thao giấu nhem chuyện ngủ đêm ở nhà bà Thanh -- Còn sáng nay cô ấy đến đây vì... thím bảo cô ấy là bạn của thím.

Biết mình lỡ lời, bà Thịnh ngắt ngứ 1 chút rồi nói chữa:

- O, ý nội muốn hỏi vì sao có sự trùng hợp này đó chứ.

- Con cũng không rõ nữa.

- Vậy là cô ấy không biết con với thím con có quan hệ với nhau.

- Dạ, không đâu. Khi này nội đã thấy rồi mà.

Thao nói, giọng hơi giận. Nàng cảm thấy bà nội không có thiện cảm với cô Thanh. Vì sao vậy? Rõ ràng là nàng không biết.

- Nhưng có việc gì vậy nội? Hình như Nội đã biết cô Thanh lâu rồi phải không?

Bà Thịnh trầm giọng:

- Nội biết hỏi con chưa ra đời nữa kia. Mà Thao à! Nội là người lớn, đã từng trải sự đời. Có những người chỉ có nói, chứ không có làm. Con đừng dễ dàng tin người ngoài có ghen.

- Dạ, nhưng con thấy cô Thanh rất tốt bụng.

Bà Thịnh tròn mắt:

- Mới biết người ta có lần đầu mà con đã tin như vậy. Còn nội, đã hơn 20 năm trời biết nhau, chẳng lẽ lại lầm. Nói tóm lại là từ đây về sau, con hãy hứa với nội là con đừng tiếp xúc với cô ấy nữa. Nghe chưa?

Thao cảm thấy như có gáo nước lạnh ai dội vào mặt. Nàng đã nghĩ sẽ trở lại nơi ấy mua vài món để nấu ăn cùng với Tham. Sự ngăn nắp, yên tĩnh và sự thương yêu giữa những người trong gia đình ấy đã làm Thao xúc động. Đó cũng là điều không có được nơi ngôi nhà sang trọng này.

Thao cố cứu vãn:

- Hôm nay, khi con đến chơi, mọi người đã đối xử với con tốt lắm. Giống như con là người thân của họ vậy.

Nào ngờ, câu nói của Thao làm bà Thịnh thêm nghi:

- Có thể 1 ai đó trong nhà đã biết con là con nhà giàu. Ủ, mà điều đó là chắc rồi. Bạn con chỉ cần nói cho cô Thanh biết là thái độ của họ sẽ khách liền mà.

Thao nhả mặt. Bà Thịnh đã quá trần trụi, quá thực tế.

- Nhưng con đâu có cho họ cái gì.

- Bây giờ thì 0, nhưng biết đâu...

Thao không thể kiềm chế được nữa, nàng kêu lên:

- Nội ơi! Cho dù cô Thanh biết rõ con đang sống trong 1 gia đình giàu sang, nhưng nội, thím út đều biết rất rõ con là người ăn nhờ ở đậu. Con có gì đâu để người ta lợi dụng?

Bà Thịnh nhìn sững đứa cháu gái. Từ trước đến giờ, vì không muốn Thao quen cách tiêu xài phung phí, nên bà rất khó khăn trong việc đáp ứng mọi nhu cầu của nàng. Gần đây, Thao đã đi dạy học, bà lại dè xèn

hơn phần cho nàng. Nhưng điều đó không có nghĩa Thao không có phần trong số tài sản mà bà đang làm chủ.

- Tại sao con lại nghĩ vậy?

Thao chỉ cuoi cuoi, không nói.

Bà Thịnh nhìn đứa cháu gái, thở dài:

- Thao à! Con là cháu của nội và nội là chủ ở đây. Cả 3 đứa gồm con, Trinh, Thông, ai cũng sẽ được chia tài sản. Riêng Thông nó là con trai được chia tài sản. Nhưng con không được nghĩ mình là kẻ ăn nhờ ở đậu. Nội còn nghe điều đó thì nội nghĩ rằng con đang trách nội coi con là người dung. Biết chưa?

Thao cảm động cầm lấy bàn tay nhăn nheo của bà. Nàng không biết ngày xưa bà đã làm cho mẹ nàng khổ như thế nào, nhưng bây giờ, bà đã lớn tuổi rồi, không còn sống được bao lâu nữa.

- Con xin lỗi, và con sẽ không nói như vậy nữa đâu.

- Chưa hết. Con phải hứa là nếu gặp cô Thanh, hãy tránh xa cô ấy.

Thao chỉ biết thở dài buồn bã, có ai nghĩ đến niềm vui dù rất nhỏ của nàng đâu. Giờ quanh nàng chỉ còn có nội, thế nhưng bà đâu hiểu và thông cảm được cho nàng.

Đang còn miên man với nhiều ý nghĩ, Thao bỗng nghe có ai nói lớn dưới phòng khách. Nàng nói nhanh với bà Thịnh:

- Hình như nhà đang có khách, nội à. Để con đi xuống.

Bà Minh đang đứng ngoài hàng hiên nói chuyện với người đàn bà lạ mặt. Bà ta trông có vẻ ốm yếu và chậm chạp. Còn bà Minh thì hoa tay, nói không thôi.

Thao định quay vô, nhưng lại nghe bà Minh nạt:

- Thôi đi. Có con gái mà không biết dạy dỗ, để nó đi theo trai rồi đến đây mắng vốn gì.

Hiếu kỳ, Thao bước ra hỏi:

- Có chuyện gì vậy thím?

Như còn bức dọc, bà Minh “hừ” nhẹ 1 tiếng, chưa vội trả lời. Thấy vậy, người đàn bà phân trần, giọng ịu xiu:

- Cô biết không? Cậu Thông cứ rủ rê con gái tôi đi hoài. Tôi đã can ngăn hết lời mà nó không nghe. Vì vậy, tôi định xin bà chị hãy khuyên cậu Thông buông tha giùm con gái tôi -- Người đàn bà sụt sùi -- Tôi chỉ có nó là con gái, nếu có gì, chắc ba nó giết nó chết.

Về mặt đau khổ của người đàn bà làm Thao thương cảm. Nàng len lén nhìn bà Minh. Đôi mày vốn gằn như nổi lại với nhau làm cho cái nhìn của bà càng thêm cau có. 1 bên mép hơi nhếch lên với 1 chút cao ngạo, lạnh lùng. Thao biết là nàng sẽ không nói được gì. Tuy vậy, nàng vẫn có 1 nỗi xót xa là mình đã không làm được gì để có thể giúp đỡ trước cái nhìn cầu cứu của bà.

- không ai ở nhà này có thể giúp chị được đâu -- Bà Minh lạnh lùng -- Hãy về nhà năn nỉ hoặc dạy dỗ con gái chị đi. Còn con tôi, nó là thanh niên chưa vợ, nên chuyện vui đùa 1 chút quyền của nó. Con gái không biết giữ thì ráng chịu.

Ngừng 1 vài giây, bà Minh nói tiếp:

- Tôi cũng nói cho chị biết, lần sau chị còn đến đây quấy rầy nữa, thì tôi sẽ không để yên cho chị đâu.

Người đàn bà lủi thủi ra về. Bà Minh thì quay ngoắt vào trong, miệng còn lẩm bầm chửi.

- Thật vô duyên!

Ánh nắng vừa mới hừng lên, chưa làm khô mặt đất ẩm ướt do cơn mưa đêm qua. Nhưng chiếc lá như xanh hơn và không khí thật trong lành.

Sáng chủ nhật thanh thoi làm sao. Thao ra vườn 1 mình và ngồi dưới giàn hoa giấy, trên chiếc xích đu.

Nàng nhớ những ngày tháng ở nhà ông bà My, đó là những ngày tháng êm đềm và mơ mộng biết bao.

Đôi lúc nhớ mọi người, nàng muốn chuyển hướng xe, quay lại 1 lần nơi chốn cũ, nhưng hình ảnh Nguyên cùng người yêu cũ đi nhau đi khiến tim Thao như có ai cào cào. Thế là nàng quyết tâm tìm quên trong công việc của chính mình.

Còn bây giờ, Thao đạp mạnh xuống đất, rồi buông 2 chân. Chiếc xích đu dao động mạnh, nàng cảm thấy gió mát thổi qua tai.

- Coi chừng té bây giờ!

1 giọng trầm trầm vang lên từ phía sau khiến cho Thao giật mình. Thọ đang ung dung ngồi trên ghế đá bên cạnh. Hôm nay trông anh ta bánh bao hơn với áo sơ mi trắng bỏ vào quần.

- Trời đất! Sao anh lại ngồi ở đây vậy? -- Thao hỏi và chợt nhận ra mình hơi khiếm nhã.

Thọ nhướng mắt:

- Ừ! không vui ha?

- không phải vậy đâu, chỉ hơi ngạc nhiên thôi.

Thao ngừng xích đu:

- Nè! Sao anh biết nhà Thao vậy?

- Chuyện nhỏ mà.

Way hấn người về phía Thọ, Thao nghiêm mặt:

- Nè! không biết là anh có ý gì, nhưng rõ ràng là anh đã thăm dò tông tích của Thao đó nha.

Giọng Thọ tỉnh bơ:

- Ừ, đúng rồi.

- Vậy thì nói thật ra đi. Tự dưng hôm nay dám ra tận ngoài vườn, làm như anh thân quen với mọi người ở đây lắm vậy?

- Chuyện này cũng đúng luôn -- Vẫn cái giọng tỉnh bơ khi nãy, Thọ trả lời.

Muốn biết sự thật mà Thọ thì cứ đùa giỡn, Thao nhăn nhó:

- Cho anh biết, nội và thím của Thao hắc xì dầu lắm đó nha.

Thọ khoanh 2 tay trước ngực:

- Nhưng anh xét lại mình đường hoàng đến đây, đâu có gì khuất lấp mà phải sợ Hơn nữa, anh nhận ra 1 chuyện.

- Chuyện gì vậy?

- Nghe anh nói tìm Thao, bà nội vui mừng thấy rõ.

ôi! Thao quay mặt đi, không khỏi hổ thẹn trước nhận xét của Thọ Rõ ràng, sau lần chia tay với Nguyên, Thao đã không quen ai và rất hạn chế việc đưa bạn nam đồng nghiệp về nhà. Bà Thịnh đã luôn tỏ ý lo lắng về điều này.

- Nhưng anh đã nói như thế nào mà nội bảo anh đến đây?

- Thì anh bảo là... bạn thân của Thao.

- Anh có nói về mẹ của mình cho nội nghe chưa?

Cảm thấy câu hỏi của Thao thật ngớ ngẩn, Thọ cố mím để không bật ra tiếng cười:

- Ủa! Chưa gì hết mà phải báo cáo thân thế sao?

Hiểu ý nghĩa câu trêu chọc của Thọ, Thao đỏ quạu la lên:

- Hồng phải như anh hiểu đâu.

Thọ cuoi, ánh mắt tinh quái:

- Chứ hiểu thế nào? Đâu, Thao nói cho anh nghe.

2 anh em đứng là sinh cùng 1 mẹ, lúc nào cũng hay đùa, chọc người tạ Thao làm mặt giận:

- không thêm nói nữa đâu.

Câu nói rõ ràng có tác dụng, Thọ sợ Thao giận thật nên xuống nước:

- Đùa 1 chút thôi mà, cô giáo. Nói vậy chớ hôm nay anh đến đây có chuyện rất quan trọng mà mẹ anh đã giao phó.

NGhe đến bà Thanh, Thao giật mình, nhìn quanh:

- Nè! Nội Thao cấm không cho đến nhà anh, anh đừng bao giờ để lộ ra cô là mẹ của anh nha.

Thỏ không tỏ ra ngạc nhiên:

- Anh hiểu mà, chính vì vậy nên hôm nay anh đến đây đó.

Thao hỏi hệt chờ đợi. Thọ nói tiếp:

- Hôm nào Thao đến nhà anh để gặp mẹ, càng sớm càng tốt.

- Nhưng nội không muốn cho Thao đi.

- Nội có lý do, anh biết. Nhưng phía sau chuyện này lại có 1 bí mật khác.

Thao sốt ruột:

- Nhưng là bí mật gì?

- Mẹ anh sẽ nói cho Thao rõ.

Thao tức giận trước cách nói quanh co của Thọ:

- Anh làm Thao tức chết đi được. Thật ra có chuyện gì ghê gớm khiến cho anh không thể nói được bây giờ vậy?

Thái độ của Thao không làm Thọ bối rối. Anh bảo:

- Cần phải học tánh kiên nhẫn đi, cô giáo bé nhỏ. Chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi, mẹ anh sẽ kể cho Thao nghe 1 câu chuyện rất dài.

Biết có nói gì cũng vô ích, Thao thở dài. Còn chuyện gì nữa đây?

Tối đó, Thao âm thầm suy tính. Ngày mai trở lên trường, sau buổi dạy, nàng sẽ đến nhà cô Thanh. Bây giờ, Thao mới thấy việc nàng đăng ký ở tập thể tại trường thật là sáng suốt.

Nhưng không ngờ lúc sáng dậy, bà Thịnh nói với nàng.

- Thao à! Lúc' này, con đừng ở trường nữa. Chiều chiều, con về đây để phụ nội tính toán sổ sách.

Thao chưng hửng:

- Ủa! Xưa nay đã có Trinh làm việc đó mà nội.

- Thì đúng vậy, nhưng lúc này công chuyện buôn bán bận rộn quá, nó lại đang cấp bổ nên có phụ được gì đâu.

NGhe bà nói cũng hợp lý, Thao không còn có gì để né tránh.

- Đa.

- Vậy chiều nay con nhớ về nha.

Mặc dù hứa với bà 1 cách dễ dàng, Thao cũng cảm thấy bối rối. Lịch dạy của nàng từ đầu năm học đến nay cả nhà đều biết, làm sao kiếm cơ để gặp cô Thanh đây?

2 tiết lên lớp sau đó, Thao cứ phải giữ giáo án để giảng bài. Nàng cảm thấy đầu nặng nặng. Có trống 1 tiết giữa, Thao bách bộ qua nhà 1 người quen ở cách trường vài căn. Lần đó, nhỏ Hồng bị cảm. Lúc đó trời tối rồi, con nhỏ bảo Thao phải đến nhờ người đàn bà cạo gió. Wả đúng vậy, bà vừa bầm huyết vừa cạo gió, chỉ sau nửa tiếng là Hong khỏe ngay. Kể từ đó, cứ buồn buồn, Thao lại cùng Hồng qua thăm bà. Nơi gian nhà trước có chiếc bàn nhỏ mà bà để bán rất nhiều quả chua ngâm đường. Thao và Hong ăn không biết chán. Và Thao dọ sẽ không đến thăm bà nữa, nếu như bà không chịu lấy tiền.

Thấy Thao bước vào, người đàn bà nhỏ nhắn mừng rỡ:

- Hôm rày con đi đâu mà má 2 không thấy vậy?

Wá quen rồi, Thao ngả người xuống võng, nũng nịu:

- Hôm nay con buồn quá, má 2 ơi

- Thì có gì, nói cho má nghe

Cũng như những lần trước, cứ nhìn vào nụ cười hiền lành của bà 2 là Thao không nỡ đem kể những điều phiền muộn của nàng. Nghe mọi người xung quanh nói má 2 đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc trong 1 tai nạn hiểm nghèo. Người ta đã đưa má vào nhà xác. May mắn là có người phát hiện má còn thoi thóp thở. Nho” có lần Hồng đã căn dặn nàng:

- Có 1 thời gian má nằm điều trị trong bệnh viện tâm thần. Vì vậy, mình tới chơi trò chuyện cho má vui thôi, đừng làm má phải bị kích động vì những chuyện buồn.

Thấy Thao nghĩ ngợi, bà 2 nhắc lại:

- Sao, buồn chuyện gì vậy?

Thao đổi ngay sắc mặt, cười hìhì:

- Con... ”móng chuồng” quá.

Đã quen nghe từ láy này, bà 2 đập nhẹ lên vai Thao, cười thành tiếng.

- Con nhỏ này, khi dữ đó nhạ Nhưng nếu muốn thật thì má 2 làm mai cho.

- Con trai má hả -- Thao tỉnh ngịch hỏi.

Bà 2 lắc đầu:

- Con trai thì má không có, nhưng cháu thì có.

Đong đưa võng, Thao nhìn lên trần nhà, hưởng 1 cảm giác khoan khoái , dễ chịu:

- Vậy má làm mai cho con đi.

- Kìa, mới nhắc đó đã tới rồi kìa.

Phải chi nhắc tiền nhắc bạc mà được như vậy.

Đang mơ màng, Thao chống 1 chân xuống đất nhìn ra. Trời hời! Tưởng là ai, té ra là Thọ đang dựng xe bên ngoài, trên tay cầm 1 bọc giấy to.

- Má 2!

Thấy bà 2 nhìn Thao và cuoi, Thọ nhìn theo và nhận ra Thao. Chàng ngạc nhiên:

- Ủa! Tại sao lại ở đây, cô giáo?

Thao ngồi dậy, bới gọn mái tóc dài, vừa kiểm chuyện:

- Thao định hỏi tại sao anh lại gọi má 2 bằng má đây nè?

Khựng lại 1 chút như để tìm câu trả lời, cuối cùng, Thọ cuoi:

- Vậy thì 2 đưa mình cùng gọi má 2 bằng má, vậy phải tiện hơn không?

Đúng là mồm mép. Bà 2 lên tiếng:

- Ngồi đi Thọ , để má lấy trái cây cho 2 đưa ăn nha.

Nhìn theo bà 2 xuống nhà sau, Thọ vừa kéo ghế ngồi cạnh đầu võng của Thao, vừa nhìn nàng:

- Đúng là có duyên hả Đi đến đâu cũng gặp.

- Ủ. Có duyên thật, lúc nào cũng gặp nhưng gặp thì chẳng có vui gì hết.

Thọ cũng không vừa:

- Thật ra, cũng không cần vui đâu, chỉ nhớ nhau là được rồi.

Miệng lưỡi anh chàng thật là ghê Thao làm giọng tỉnh:

- Hồng dám nhớ đâu. À! Nhưng sao bỗng dưng hôm nay anh nói nhiều quá vậy?

Thọ nghiêng đầu suy nghĩ:

- Nói nhiều hả Ủ, mà Thao nói đúng à nhạ không biết tại sao gặp Thao, cái năng khiếu nói của anh lại phát triển vượt bậc như vậy?

Bà 2 mang đĩa trái cây lên, Thao bước đến đón lấy và để trên bàn. Thọ hỏi bà 2:

- Lúc con mới đến, Thao đã nói gì với má 2 vậy?

- Ồ. Nó buồn, than là móng... Ồ...

Thao quay ngoắt lại, bịt miệng má 2:

- Má ơi má! Đó là chuyện bí mật giữa con với má mà.

Bà 2 cuoi tùm tùm:

- Nhưng nếu không nói với nó thì làm sao...

Biết bà 2 cũng muốn chọc ghẹo mình, Thao nghiêm mặt:

- Con chỉ muốn ghẹo má thôi mà. Má nói ra, ngày mai cả làng này biết, con sẽ chia tay má luôn.

Nghe đến đây, bà 2 xua tay:

- Thôi, thôi. Nếu vậy, má không nói đâu. Để mai mốt con bỏ má, má buồn lắm đó.

Rồi quay sang Thọ, bà 2 hỏi:

- Má con khỏe chứ?

Thọ đáp, mắt lại nhìn Thao:

- Dạ, khỏe. Má con gởi cho má 2 ít bánh tráng sữa với bột Sa Đéc.

- Ôi! Có bao nhiêu để ăn đi, má con cứ gởi cho má 2 hoài hà.

- Má 2 đừng có ngại gì hết. Từ lâu rồi má con đã xem má như chị em ruột rồi mà.

Tự dưng nghe Thọ kể chuyện về mẹ mình, Thao chợt thấy buồn buồn làm sao. Phải chi nàng có 1 người mẹ thì hạnh phúc biết bao.

Thọ tinh ý nhận ra tâm trạng của Thao, chàng chuyển hướng câu chuyện:

- Nè! Ăn thanh long đi, cô bé.

Chỉ cần có thế, Thao tròn mắt:

- Người ta như vậy mà là cô bé sao?

Ghim 1 miếng thanh long trao cho má 2, Thọ đứng đĩnh nói:

- không là cô bé thì là cái gì?

Thao tự ái, Thọ muốn ví nàng là món đồ gì ư:

- Thấy ghét, không thèm nói chuyện với anh nữa đâu. Má 2 ơi. Con về trường nè.

0 ngờ Thao giận thật, Thọ lật đặt núm lấy cánh tay nàng. Trong lúc vội vàng, chàng chớp được bàn tay mềm mại của nàng. Thao khựng lại vì sức kéo. Trong tích tắc, 2 đôi mắt nhìn sững nhau.

Như chạm phải lửa, Thọ rút nhanh tay về. Mặt Thao đỏ ửng, nàng quay nhanh ra cửa.

Bà 2 ngạc nhiên, phải nhìn theo Thao 1 lúc rồi như mới hiểu hết chuyện.

- Tụi bây làm sao vậy?

Thọ gãi gãi đầu, làm mớ tóc trước trán rối bời. Chàng thanh minh:

- Con chỉ định bảo Thao ở lại ăn trái cây thôi mà. Chắc cô nàng sẽ giận con lắm, phải không má 2?

Bà 2 cuoi đôn hậu:

- Chắc là có, dù sao người ta cũng là con gái nhà lành mà. Nhưng má tin là con sẽ dỗ ngọt được.

- Tại sao má lại nói vậy?

Bà 2 ngồi xuống võng, nơi Thao đã ngồi khi nãy:

- Sao má cảm thấy má rất hiểu con bé Thao, như nó là con gái của má vậy.

Thọ nhìn bà 2, cảm động. Trước đây, gia đình Thọ cũng nghe những lời đồn đại, thêu dệt đủ thứ về má 2.

Bà đã lặng lẽ sống, không một lời cải chính và cũng không muốn ai cải chính thay cho mình. Bà có 1 sức mạnh tinh thần tỏa ra từ trái tim. 1 người đàn ông nào đã gặp bà, dù 1 lần sẽ có ngay cảm tình.

- Thao có thường đến đây không má 2?

- Có, gần như vài ngày nó lại đến đây. Hình như nó ghiền mấy món ăn mà má làm.

- Vậy má có thích Thao không?

- Thích chứ con -- Bà 2 đáp không chút do dự -- Nó trong sáng lắm, đáng yêu lắm.

Chợt bà 2 kêu lên:

- Ủa! Nó bỏ quên cuốn sách gì đây?

Thọ vội nói:

- Đâu, má đưa cho con xem.

1 quyển tiểu thuyết nước ngoài dày cộm. Giáo viên văn có khác. Thọ nhận ra hình như điều gì ở Thao cũng đáng chú ý. Chàng đứng lên:

- Để con trả Thao cho, nha má. Còn bây giờ con về đây.

Cả tuần sau đó, Thao cứ bận rộn suốt bởi việc dạy học ở trường và phụ giúp việc nhà. Hình như bà nội nàng đang rầy Thông chuyện gì đó mà thím Minh có vẻ không hài lòng. Tất nhiên, tinh ý lắm mới nhận ra thái độ không phục của bà.

Và có 1 lần, Thao đã bắt gặp 1 chuyện đáng nói. Hôm ấy, trên đường về nhà, dừng xe trước đèn đỏ, nàng đã thấy rõ Trinh đang ôm chặt 1 người đàn ông trên chiếc xe phân khối lớn băng qua ngã 4. Người đàn ông ấy, Thao không bao giờ quên mặt. Anh ta là Ngự.

Buổi trưa, tranh thủ Trinh về nhà 1 lát, Thao gọi nhỏ Trinh vào phòng mình.

- Gì đây, bà?

Vẫn là cách nói chuyện thân sơ không rõ ràng, nhưng đã quen rồi, nên Thao vẫn thân nhiên:

- Hôm rồi, chị thấy 1 anh bạn chở Trinh.

- Lâu chưa? -- Trinh có vẻ chú ý ngay.

- Bữa trưa thứ 5.

Có vẻ nghĩ ngợi 1 chút, rồi Trinh “à” lên:

- Nho” rồi, trên chiếc xe su 100 chứ gì? Hôm đó tui mặt cái rộp đỏ.

- Đúng rồi -- Thao gật -- Anh ta là bạn của Trinh ha?

Trinh nheo mắt, thích chí:

- Chị thấy tui tui “cụp” vậy mà chỉ là bạn thôi sao?

- Nè. Nhưng Trinh có tìm hiểu kỹ ảnh chưa?

- Thâm chí đến nhà ảnh nhiều lần nữa kìa.

- Vậy sao ảnh ít đến đây quá vậy?

- Có chứ -- Trinh hất mặt lên, vẻ hãnh diện -- Ảnh có đến đây, nhưng lúc ấy không ai ở nhà. Í quên, -- Trinh chữa lại -- không có chị Ở nhà.

Thao bắt đầu nghi ngờ. Tư cách của Ngu thế nào, nàng đã hiểu rõ.

- Trinh à. Bọn con trai thời này ma mãnh lắm. Trinh hãy cẩn thận.

- Trời ơi! Chị khỏi lo Nhỏ Tr. này đã từng bôn ba mua bán, Tr. gạt người chớ người đừng hòng gạt Tr.

- Đừng có chủ quan quá đó cô em.

Tr. nghiêng đầu ngắm nghía Thao, rồi cười cợt:

- Ôi. Bà chị Oi. Chị đừng nghĩ rằng sẽ sành sỏi hơn em nhé. Nhỏ này đã trải qua nhiều mối tình rồi. Còn chị thì sao nè? Đâu có mối tình nào mà rút kinh nghiệm.

Biết khuyên can nhiều cũng vô ích, Thao thăm dò:

- Vậy anh ta có bàn chuyện cưới xin gì không?

- Có chứ -- Tr. tin tưởng -- Tui tui đang làm ăn lớn. Chuyến này nếu thành công thì đầu năm sau sẽ tổ chức đám cưới.

Trời đất! Còn hùn vốn làm ăn nữa ư? Thao bất chấp Tr. có nghe hay 0, nàng nói:

- Tr. Oi. CHỊ đã biết anh bạn của Tr. rõ lắm. Anh ta không tốt đâu.

Tr. cau mày, nhìn Thao chằm chằm:

- Vì sao chị lại nói vậy?

- Em gái của anh Ngu là bạn của chị.

- Rồi sao nữa?

Thao ngắc ngư. Nàng có biết gì đâu mà nói thêm, ngoài những điều đã biết cách đây hơn 2 năm. Nghe Thao kể xong, Tr. cười ngất:

- Ôi, bà chị Oi. Chuyện nhỏ Quyên chứ gì? Xưa lắm rồi. Sau khi lấy ông Thi, Q đã vực cả gia đình anh Ngu dậy. Và người đã là ông chủ giàu có từ lúc đó đến giờ luôn.

Rồi Tr vỗ vai Thao, đứng dậy, cười:

- Cám ơn bà chị, nhưng cứ ngủ yên đi. Nhỏ này có số làm bà chủ từ trong trứng nước mà.

Tr ra khỏi phòng đã lâu và đã đến siêu thị, thế nhưng Thao vẫn chưa dứt bỏ được mối lo Nàng cảm thấy Ngu vẫn rất đáng ngờ, nhưng chẳng có chút bằng chứng nào thuyết phục cả.

Thao nghĩ đến Quyên, có lẽ nàng sẽ đi gặp bạn để thăm dò.

Lại 1 buổi trưa cuối tuần, Thao ngủ không được. Còn nội hôm nay không khỏe. Một mình nàng ra vườn. Buổi trưa nắng soi hàng cây những bóng nắng tròn lỗ chỗ trên nền đất thi nhau nhảy múa. Ở giữa thành phố đầy bụi và khói, Thao ung ý ngôi nhà này và ngôi nhà xưa của Nguyên ngày nào.

- Thao ơi. Thao ơi.

Giật mình, Thao trở mắt. Thọ đang bước vào nhà với vẻ tự tin, ung dung, như nhà này chỉ có mình nàng. Nho” lại chuyện hôm nào, ở nhà má 2, cơn giận của Thao bùng lên:

- Anh đi đâu vậy?

Thọ dừng lại cách nàng khoảng gần 1 thước, chàng nhìn với vẻ dò xét:

- Làm gì mà quạu dữ vậy?

Thao quay nghiêng để không đối mặt với chàng trai:

- Wạu với anh thì có ích lợi gì chứ?

- Ủ, vậy mà có người hờ 1 chút là giận.

- Anh kỳ cục quá mà, làm sao không giận cho được -- Thao quay lại, bực dọc.

- Người ta bảo giận quá sẽ mất khôn.

Ý chê mình ngu chứ gì? Lần này thì Thao không còn nhường nhịn được nữa. Nàng hăm hăm nói:

- Mời anh theo tôi.

Và Thao quay người, dứt khoát tiễn Thọ ra cửa. Rõ ràng anh ta không bao giờ chịu lùi bước trước nàng. Bàn chân Thao dần mạnh xuống mặt đất. Nhưng có lẽ vì nàng đang hần học nên cả bước chân cũng không được tinh tường. Khi ngang qua trước mặt Thọ, Thao bỗng vấp phải cái rễ cây nhô lên. Nàng cảm thấy đau nhói ở mũi bàn chân.

- Ui da!

Cùng với tiếng la, cả thân người Thao chúi nhủi về phía trước.

Và Thao không biết như thế nào mà Thọ lại ôm chặt lấy nàng. Tệ hại hơn, khi nàng vừa ngẩng lên thì cả mắt, môi lại va mạnh vào mặt Thọ. Chàng trai nhăn nhó như ăn phải ớt.

- Chết tôi rồi!

Tự ái đầy người, Thao vùng ra khỏi vòng tay của Thọ. Còn chàng thì tha hồ nhìn ngắm khuôn mặt đỏ au của Thao, giọng tỉnh bơ:

- Đã nói rồi mà không chịu nghe, đi đứng phải dòm trước ngó sau. Suýt chút nữa thì còn gì dung nhan nữa.

Vừa thẹn vừa tức, Thao ngồi đại trên 1 nhánh rễ to của gốc bồ đề, nói 1 câu lảng xẹt:

- Nhà này đâu có ai quen anh đâu.

Thọ ngồi xôm bên cạnh nàng. C'ai miệng cười của chàng dễ thương, nhưng Thao không thèm nhìn.

- Nhưng Nội lại nghĩ khác.

Tự dưng nhắc đến nội, định hù mình ư? Thao quay nhìn:

- Nội nghĩ gì cũng đâu có liên quan tới anh?

Thọ ngắt 1 đóa hoa cỏ dại, nghiền đầu ngắm ngía nó rồi nói:

- Nội bảo anh hãy chăm sóc, giúp đỡ Thao. Chẳng lẽ điều đó không liên quan sao?

Thao nhúm mày:

- Anh xạo quá đi.

Thọ nhìn Thao 1 lúc lâu. Cái nhìn có 1 chút tình cảm xen lẫn với sự trách móc khiến Thao nhận ra mình hơi khiếm nhã.

Nàng ngại không dám nhìn thẳng vào Thọ. Còn Thọ thì không vừa chút nào, dường như chàng đọc được hết những điều Thao nghĩ:

- Nè! Nhìn thẳng đây, anh nói 1 câu rồi về ngay.

Thao riu riu quay lại nhìn. Thọ rút từ phía sau lưng áo quyển sách rồi dúi vào tay nàng, vẫn cái giọng thản nhiên:

- Con gái gì mà... hư quá. Có 1 quyển sách cũng bỏ quên.

Tưởng Thọ nói điều gì, ai dè anh ta lại mắng chửi nàng. Thao giận tím cả mặt, môi nàng run run:

- Anh... anh nói Thao như vậy đó ha?

Và như có ai chẹn ngang cổ, Thao không nói tiếp được tiếng nào, chỉ có nước mắt nàng là ứa ra.

Thọ cũng ngỡ ngàng nhìn Thao. Chàng chỉ định chọc tức Thao thôi, đâu có ngờ...

Chàng vỗ nhẹ bàn tay nàng, nói như dỗ dành:

- Thao à. Anh chỉ đùa thôi mà.

Thao thẫn thức:

- Ai bảo anh mang sách lại đây làm chi mà mắng chửi Thao như vậy chứ? Mà cũng đúng lắm. Thao xấu tính xấu nết, không có 1 chút' gì hay ho đâu. Từ trước đến giờ, vì mồm côi mồm cút nên đâu được ai dạy dỗ đàng hoàng. Và tôi còn...

Thọ bất ngờ bịt miệng Thao, đôi mắt sáng dưới đôi mày rậm cứ nhìn nàng bằng cái nhìn rất lạ. Giọng chàng trĩu mến lạ thường:

- Anh hoàn toàn không nghĩ như vậy đâu, cô bé ơi.

Rồi Thọ rút trong túi áo chiếc khăn tay của mình:

- Nè! Lau mặt đi, để rui nội thấy sẽ hỏi, anh không biết trả lời làm sao đó.

Thao còn giận, không thèm lấy khăn của chàng.

Thấy vậy, Thọ đổi chiến lược:

- Vậy anh lau nước mắt cho nhé, để 1 lát thành mặt mèo bây giờ.

Nói là làm, 1 tay Thọ nâng cằm, tay kia đưa chiếc khăn lên. Thấy vậy, Thao gạt tay Thọ và tự cầm lấy chiếc khăn của chàng.

- Nè! Sao mấy hôm nay không đến gặp mẹ anh? -- Thọ không đùa nữa.

- Thao chưa rảnh, hôm rày bà nội bảo phải giúp bà 1 số việc.

Thấy Thao vẫn chưa vui, Thọ hỏi:

- Nè! Sao giận dai quá vậy?
- Ai biểu anh kỳ cục quá làm chi.
- Kỳ... là kỳ thế nào?

Thao không thể diễn tả được. Lúc nào Thọ cũng g0 chịu thừa nhận điểm tốt, dù là nhỏ của nàng. Con trai, ai lại thiếu lịch lãm như vậy? Thọ thật khác với Nguyên và khác với những người bạn trai mà nàng đã gặp.

- Sao không nói?

Thao lắc đầu:

- Nói thì ích lợi gì đâu chứ?
- Nói anh biết, anh sẽ sửa.
- Thao đâu có quyền gì mà đóng góp cho anh.

Thọ nhăn mặt:

- Sao khó quá vậy? Nhưng thôi, được rồi. Hôm nào anh sẽ trở lại vấn đề này. Bây giờ anh về nhé.

Thao đứng dậy, lịch sự nói:

- Cám ơn anh đã đưa quyển sách về cho chủ. Thao gửi lời thăm cô Thanh.

Khi 2 người đã đến cổng, Thọ mỉm cười, nhìn nàng:

- Muốn nói câu gì với anh không?

Thao đẩy nhẹ cổng và nhường đường cho Thọ dẫn xe ra.

- Có, anh... thấy ghét lắm.

Thọ không nói gì, Thao chỉ nghe tiếng cười nho nhỏ của chàng. Lần đầu tiên nàng nhận ra tiếng cười ấy nghe hay hay.

Ngày hôm sau, vừa xong 2 tiết dạy, lúc trở xuống văn phòng, nhỏ Thẩm đã kéo tay Thao:

- Gì vậy nhỏ?

Thao cùng ngồi với Tham nơi ghế gỗ. Tham làm ra vẻ quan trọng:

- Nè! Hôm qua có gặp ông anh của em không?

Thao thật thà đáp:

- Có, hôm qua anh đem gởi cuốn sách chị đã bỏ quên.

- Chỉ có vậy mà cũng giấy em hạ Ông anh này hay thiệt.

Thao nhìn Tham, ngạc nhiên:

- Ủa! Có chuyện gì vậy em?

Way nhìn Thao, Tham nhe răng ra cười:

- Hi, hi, ông anh em đang trông cây si rồi.

Thấy Thao vẫn còn chưa hiểu, Tham nói:

- Ông trông trước cửa nhà chị đó.

Giấu thẹn, Thao lườm:

- Em chỉ tổ nói bậy.

Cảm thấy tức vì Thao không chịu tin, Tham đưa 1 ngón tay lên trời:

- Em mà nói bậy cái chuyện anh 2 em yêu...

Lật đật bịt miệng Tham, Thao nạt nhỏ:

- Ê! Em nói lớn quá vậy, phòng giáo viên ở sát bên đây nè.

Như sức nhớ" ra, Tham lè lưỡi:

- Em quên, nhưng ai biểu chị không nghe em làm chi.

- Làm sao nghe em cho được.

- Sao kỳ vậy?

- Thì anh 2 của em đó, có bao giờ chịu nói 1 câu đàng hoàng với chị đâu.

Tham tròn mắt:

- Ủa! Vậy ra anh toàn là nói những câu không đứng đắn với chị ha?

- Ý chị không phải vậy -- Thao suy nghĩ để tìm lời diễn đạt cho rõ ràng -- Chị muốn nói là anh luôn tìm cách để đả kích chị, chọc tức chị không lần nào mở miệng ra khen chị 1 lời.

- Lạ quá vậy kìa! Xưa nay, có bao giờ anh thiếu lịch sự như thế đâu.

Khoanh tay trước ngực, Thao lắc đầu:

- Chị không hiểu anh muốn chọc tức chị tới đâu mới chịu dừng lại.

Rồi nhìn Tham, Thao cười:

- Như vậy mà trông cây si là như thế nào cô em?

- Em không biết anh làm chị giận để làm chi Nhưng biết đâu, đây cũng là 1 cách để chị nhớ anh thêm.

Nghe Tham nói về chuyện tình yêu tình bơ như vậy, Thao chọc:

- Nè! Yêu chưa mà biết vậy?

- Đã 2 lần rồi, kinh nghiệm có thừa đó bà chị à.

Thao cười, lảng sang chuyện khác:

- Cô khỏe chứ hả Tham?

Tham bỗng kêu lên:

- Í chết. Suýt nữa em quên nói với chị Mẹ em bảo chị ghé mẹ liền trưa nay nè.

- Chị cũng định như vậy đó.

- không sợ nội biết sao?

- Nội sẽ không biết đâu, vì chị sẽ đến nhà cô vào khoảng 2 tiết trống.

Mắt sáng lên, Tham reo:

- Có nghĩa là chị đi bây giờ phải không?

- Ừ.

- Í. Vậy chị chờ em 1 chút nha.

0 đầy nửa giờ, Thao và Tham đã có mặt tại nhà bà Thanh.

- Ôi, Thao! -- Bà Thanh vui mừng thấy rõ khi Thao đến nhà -- Cô trông con quá chừng.

Thao kín đáo quan sát và biết không có Thọ Ở nhà. Nàng cảm thấy bớt lo hơn.

- Dạ, anh Thọ có nhắn, nhưng mấy hôm nay con có bận chút chuyện nên không đến được.

Bà Thanh cười thông cảm.

- Bác có nghe Thọ nói. Thao à! Con có thường nghe mọi người ở nhà nhắc đến mẹ con không? Thao không đoán được bà Thanh sẽ nói cho nàng nghe chuyện gì. Nhưng nàng nghĩ đã là bạn thím Minh, chắc chắn bà sẽ nói xung quanh chuyện của thím. Nào ngờ khi nghe bà hỏi về mẹ, Thao không khỏi ngạc nhiên.

Tham khều nhẹ Thao:

- Chị Ở đây nhạ Em lại đằng này 1 chút.
- Thưa cô -- Thao nói là nhìn theo Tham đang đi ra cửa -- Cả nhà rất ít nhắc đến mẹ.
- Vậy con có biết mẹ con khoảng bao nhiêu tuổi không?
- Nếu còn sống, chắc mẹ con gần năm mươi. Chắc... xấp xỉ tuổi cô phải không?

Bà Thanh thở dài:

- Đúng như vậy. Cô bằng tuổi mẹ con.
- Ủa! Vậy... Cô cũng biết mẹ con nữa à?
- không những chỉ biết không thôi, mẹ con và cô đã từng chia sẻ nhiều kỷ niệm buồn vui nữa đó.

Thao ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy cô Cô là bạn thím Út của con mà lại thân với mẹ nữa ư?

Bà Thanh nhìn Thao, mắt sắc lại:

- Cô đâu phải là bạn của thím con, chỉ có mẹ con thôi.

Từ sự ngạc nhiên này đến ngạc nhiên nọ, quả là Thao không thể nào hiểu vì sao nội và thím Minh lại không nói thật với nàng.

Đoán được sự thắc mắt của Thao, bà Thanh nói:

- Có thể nội và thím không muốn con lui tới với cô.
- Vì sao vậy cô?
- Vì sợ cô nói cho con biết sự thật về mẹ của con.

Thao cảm thấy tim mình đập rộn. Vậy là những điều mà nàng biết về mẹ mình chưa đủ sao?

- Cô nói cho con biết đi. Còn chuyện gì về mẹ con vậy?
- Nội bảo là mẹ con đã qua đời rồi phải không?

Thao gật:

- Cả cậu Bao cũng vậy.
- Cậu Bao thì hoàn toàn không biết là mẹ con được cứu sống trong tai nạn khủng khiếp trên đường đèo. Còn mẹ con thì đã bị chấn thương đầu và sống quên quá khứ 1 thời gian rất dài. Mẹ con vừa mới tạm bình phục gần 1 năm nay.

Thao tròn mắt nhìn bà Thanh, như chưa tin hẳn vào tai mình:

- Cô nói vậy, nghĩa là mẹ con còn sống?
- Đúng là như vậy.

Thao vụt đứng dậy, chớp lấy vai bà Thanh, như lạc giọng hẳn:

- Vậy tại sao mẹ lại không nhìn con chứ?

Vừa nói dứt câu, nước mắt Thao ứa ra. Nàng không bao giờ nghĩ mình lại có 1 hạnh phúc lớn lao là người mẹ thân yêu còn sống. Đã vậy, bà không hề tìm kiếm nàng, không nhìn nhận nàng. Bà không thương nàng sao?

Bà Thanh vuốt nhẹ lưng áo của Thao, từ tốn kéo nàng ngồi xuống bên cạnh bà.

- Thao à. Con bình tĩnh nghe cô kể rõ mọi chuyện. Mẹ con thoát chết trong kẽ tóc' đường tơ là điều may mắn cực kỳ. Nhưng mẹ bị chấn thương nặng và trị bệnh 1 thời gian rất lâu. Bác sĩ đã căn dặn là phải tránh cho mẹ con con xúc động mạnh.

Thao sốt ruột cắt ngang:

- Bây giờ mẹ con ở đâu hở cô ?
- Cô sẽ đưa con đến đó. Nhưng con hãy nói cho cô biết. Con thương mẹ con không?
- Làm sao con lại không thương mẹ chứ. Nhưng phải công nhận 1 điều...

Thấy Thao ngần ngừ, bà Thanh động viên:

- Con cứ nói hết cho cô nghe đi.
- Cô à. Con không thể hình dung được mẹ con như thế nào, có giống cô hay là giống thím Minh. Nhưng rõ ràng tình cảm của 2 mẹ con từ xưa đến giờ không được vun đắp. Vì vậy con sợ khi gặp lại, không biết con có thương mẹ liền được hay không?

Ngẫm nghĩ những lời của Thao, 2 Thanh không khỏi xúc động. Bạn gái của bà không muốn những trắc trở xảy ra, có thể là do tai nạn. Tuy nhiên, bà lại nghĩ ra 1 ý nghĩ hay : bà sẽ cố gắng thiết lập lại tình cảm của 2 mẹ con Thao. Để khi gặp lại nhau, họ sẽ trở nên thân thiết.

- Cô à! Mẹ con hiện giờ đang ở đâu hở cô ?

- Ở thành phố này, không xa lắm đâu con. Nhưng cô báo trước với con là mẹ con vẫn cần tránh những cơn kích động mạnh. Vì vậy, cô và con sẽ đến gặp mẹ, nhưng để cô sẽ từ từ gọi lại mọi chuyện để mẹ con có thể tiếp nhận mà không quá xúc động.

- Con hiểu rồi, cô ạ Nhưng cô cho con hỏi thêm. Bây giờ mẹ con có nhớ là có đưa con gái không?

- Chuyện đó thì mẹ con đã nhớ cách đây 1 năm rồi. Và mẹ con đã tìm đến nhà nội con 1 lần.

- Rồi sao hở cô?

- Tất nhiên là nội con đã chối phắt hết. Bà không nhìn nhận mẹ con là dâu của bà.

Tim Thao như se thắt lại. Nàng tưởng tượng ra hình ảnh mẹ nàng đã thất thểu ra về.

- Vậy sao mẹ con không tìm cậu Bao?

- Mẹ con hoàn toàn không nhớ được chính xác cậu con ở chỗ nào. Có 1 lần, cô và mẹ con lặn lội xuống tận Vĩnh Long, đi cả ngày nhưng không tìm được gì cả. Con cũng hiểu đó, cả tình rỗng mênh mông, càng phải biết cậu con ở xã nào, huyện nào mới tìm ra được. Hơn nữa, bây giờ ở nông thôn người ta xây dựng nhiều quá mẹ con hoàn toàn không nhận ra được nơi mình đã sống.

Hiểu thêm chút ít, Thao thấy thương mẹ quá.

- Cô à. Vậy mẹ con đã sống thế nào hả cô?

- Trời cao có mắt, con ạ Từ khi xuất viện, cô và ba thằng Thọ đã nhín chút tiền bạc để lo thuốc men sau khi mẹ con ra viện. Khi khỏe rồi, mẹ con đã tự liên hệ thuê 1 chỗ để bán diêm tâm. Ít lâu sau, mẹ con dành dụm mua được căn nhà. Và trong 1 lần giải tỏa, mẹ con đã được đền bù 1 số tiền lớn, giờ thì mẹ con đã có được nhà tường, còn khang trang hơn cả cô nữa.

Thao sung sướng kêu lên:

- Ôi. Cảm ơn trời Phật và cảm ơn cô chú rất nhiều.

- Có gì đâu con. Chỉ cần mẹ con hạnh phúc là cô mừng rồi.

- Ngày mai, cô dẫn con đi thăm mẹ cha.

Thao lắc đầu. Biết mẹ còn sống, tự dưng nàng cảm thấy rất tự tin:

- không ai có thể ngăn cản tình cảm mẹ con của người ta được. Nhưng cô à. Sao con không hiểu 1 chuyện?

- Chuyện gì?

- Tại sao nội lại không thương mẹ con, trong khi con sống với bà, bà lại tỏ ra thương con lắm?

- Chuyện thường tình thôi mà, dù sao con cũng là giọt máu duy nhất của ba con. Còn mẹ con là người dưng. Nhưng công bằng mà nói trước đây mẹ con cũng có sai sót.

Câu chuyện mỗi lúc càng cuốn hút, Thao hỏi ngay:

- Mẹ con đã làm gì ạ?

- Có 1 gian đoạn, gia đình con làm ăn thua lỗ, nợ nần vây bủa. Nghe đâu mẹ có lấy ít của cải bên nội về lo cho ngoại. Khi nội biết chuyện đã làm ầm ĩ mọi chuyện và đuổi mẹ con đi.

Lặng lẽ 1 lúc, Thao buồn buồn nói:

- Như vậy, nếu nội con không quá khe khắt, thì mẹ con và con đâu có mỗi người 1 ngã, phải không cô?

- Đúng vậy, con ạ Nhưng con đừng giận nội. Ở vào thời đó, làm dâu nước mắt chan cơm con à.

Mỗi lúc, qua những lời của bà Thanh, Thao càng thấy thương mẹ mình hơn.

- Cô à. Con muốn đến thăm mẹ ngay bây giờ. Hay là cô đưa con địa chỉ đi?

Hoi bất ngờ trước đề nghị của Thao, bà Thanh lựa lời:

- Có lẽ để cô sắp xếp trước cuộc gặp gỡ này, con nên bình tĩnh và kiên nhẫn, Thao ạ Chỉ có vài ngày nữa thôi mà. Bởi vì như cô đã nói với con, mẹ con không nên quá xúc động.

Biết làm sao được, Thao buồn buồn nhìn xa xăm. Mẹ nàng đang có bệnh kia mà.

Khi ấy, từ phía ngoài, Tham đang đi vào nhà, vẻ mặt đầy lo lắng:

- Mẹ Oi! Mẹ!

- Con nhỏ này ! Làm gì mà luýnh quính vậy? -- Bà Thanh rầy. Có thể bà hiểu tính nết của con gái, nên không biểu lộ vẻ âu lo thường có theo con.

Vẫn đứng, Tham cau mày, giọng lo lắng.

- Kỳ này có chuyện thiệt mà. Con nghe nói má 2 đã nhập viện rồi.

Sắc mặt bà Thanh thay đổi hẳn:

- Thật vậy à? Má 2 đến bệnh viện nào?
- Chợ Rẫy, mẹ à.
- Được rồi. Con đưa mẹ đến đó ngay.

Thao nhìn đồng hồ, chỉ còn khoảng nửa giờ nữa là đến tiết dạy. Thấm hiểu ý, nói thay nàng:

- Chị cứ về trường dạy đi. Em sẽ đưa mẹ đến thăm má trước. Dạy xong, chị đến sau cũng được.
- Rồi, tính như vậy đi Thao -- Bà Thanh dặn dò -- Con nhớ đến thăm má 2 cho thường xuyên nhé.

Trên đường về, Thao cứ ngẫm nghĩ mãi lời dặn dò này. Dẫu sao nàng đã thương má 2 lâu rồi, đâu cần bà phải nhắc. Đúng là người có tuổi đôi lúc hơi lảm cẩm thật.

2 tiết dạy đã xong, Thao lấy xe, thay vì về nhà, nàng chạy 1 mạch đến bệnh viện.

Có thể sau đó, Thao phải nghĩ ra cách để thanh minh cho sự trễ nãi của mình khi nội hối. Nhưng mặc kệ, giờ nàng nghĩ đến má 2 đang nằm trong bệnh viện, may là còn có gia đình của cô Thanh.

- Má 2!

Cuối cùng, Thao cũng tìm ra chỗ má 2 nằm. Phòng chỉ có ba giường, bà 2 nằm ở góc ngoài, sát cạnh cửa sổ.

Thấy Thao, bà mừng rỡ:

- Ủa! Sao con biết má bệnh?
- Nhỏ Tham nói -- Rồi Thao nhìn quanh -- Hồi nãy, cô Thanh có đến không má 2?
- Vừa mới đi về nè. Con không gặp sao?

Thao ngồi cạnh má 2, sửa lại tấm mền đang đắp trên người bà, đáp:

- Có lẽ cô đi cửa bên kia.

Bà 2 giải thích thêm.

- Thanh nó ở chơi với má lâu lắm, bây giờ về nhà má lấy áo quần với mấy món lật vặt. Khi nãy vội quá, má có kịp lấy gì đâu.

- Má đau lắm sao vậy?

- Tự dưng má thấy chóng mặt quá, lại buồn nôn nữa. Khó chịu quá trời.

- Rồi bây giờ má thấy làm sao?

- Bác sĩ đã cho má uống thuốc. Khi nãy, họ bảo huyết áp má cao lắm, giờ gì hạ rồi.

Thao bóp nhẹ bàn tay xương xương gầy gầy của má, động viên:

- Chắc là không sao đâu, má 2 à. Cao huyết áp là bệnh của người có tuổi mà. Chỉ cần má biết cách xử lý khi chưa kịp đến bệnh viện là ổn thôi.

Bà 2 thở dài, nhìn Thao, buồn buồn :

- Phải chi má 2 còn đưa con gái ở bên cạnh thì mừng biết mấy.

Sợ má 2 sẽ nghĩ đến chuyện không vui. Thao chủ động dẫn câu chuyện sang hướng khác:

- Má à! Khi nãy má đi bằng xe gì tới đây vậy?

- Thằng Thọ chở má đó.

Thao ngạc nhiên:

- Ủa! Lúc đó, làm sao anh biết má đang bệnh?

- Má nhờ mấy đứa học trò nhắn với con nhưng cô hiệu trưởng bảo là con không có ở trường. Nhưng khi cô ấy biết má đau, nên sáng ý điện thẳng lại chỗ thằng Thọ.

Thao tủm tỉm cười, nàng đã nghe xầm xì chuyện chị hiệu trưởng rất thích Thọ Vì vậy, mối quan hệ quen biết của Thọ thế nào, chị ấy cũng biết hết.

- Con ở trường về đây đó hả Thao?

- Dạ.

- Vậy con đã com nước gì chưa?

Thao lắc đầu:

- Lát nữa con mới ăn.

Bà 2 lo lắng nhắc nhở:

- Đã gần 12 giờ trưa rồi. Hay là con về nhà đi, com nước nghỉ ngơi. Khi nào rảnh rồi thì đến thăm má, chắc nay mai gì má xuất viện thôi.

Lo nghĩ đến người khác, đó là tính cách của má 2. Chính vì vậy mà Thao luôn thấy cảm động trước tấm lòng của má.

Lần tìm bàn tay của Thao, bà 2 bóp nhẹ:

- Thao à! Con đã hết giận thằng Thọ chưa?

Tự dưng nghe nhắc đến Thọ, Thoa lại lúng túng:

- Ô... Sao má 2 biết con giận?

Má 2 cười liên:

- Hôm đó, má thấy mà. Nè! Thằng Thọ là thanh niên tốt đó con.

- Kệ anh ta, đâu có liên quan gì đến con.

Nghe giọng Thoa chắc nịch, bà 2 hơi ngạc nhiên.

- Má nghĩ thằng Thọ thích con lắm chứ.

- Sao má biết?

- Thì khi nói chuyện với má, nó cứ nhắc con hoài. Nói hỏi con đến thăm má thường không? Rồi 2 má con nói với nhau chuyện gì? Nói chung là mỗi khi má nhắc con, nó cứ ngẩn ra mà nghe.

Thao cảm thấy 2 má mình nóng ran, nằng lắc đầu:

- Trước mặt má là vậy. Nhưng mỗi khi gặp con, anh cứ làm cho con tức muốn chết.

- Tại sao vậy con?

- Anh chê con đủ thứ hết đó má. Rồi khi con giận, anh chẳng tỏ vẻ ray rứt gì cả, làm như còn thích thêm nữa.

Bà 2 chăm chú nghe rồi hỏi:

- Vậy nó chê con làm sao?

- Anh nói con bê bối, làm việc này lại quên việc nọ, đi đứng vụng về, lại hay quên... Nói chung là con trong mắt anh thật là tệ hại.

- Nhưng con đã làm gì mà Thọ nó lại chê như vậy?

- Thật ra, đâu có gì quá lắm đâu. Con chỉ bỏ quên cuốn sách, vấp té 1 lần trước mặt anh... Chỉ có vậy đó má 2.

Má 2 cuoi thành tiếng:

- Vậy thì phải rồi. Nó đâu có nói oan cho con. Tính thẳng thắn như vậy là tốt đó con.

Thấy má 2 thiên vị, Thao phụng phịu:

- Sao má 2 lại bênh anh mà bỏ con?

- Đâu có, má chỉ nói thật tình thôi mà. Con trai mà tới ngày cứ theo con gái nịnh đầm thì cần phải cảnh giác. Với lại, má biết thằng Thọ từ xưa đến giờ. Nó hiếu thảo, lại ngoan mà lại có việc làm đàng hoàng nữa.

Tho so bì:

- Sao má 2 khen anh hoài vậy? Con cũng tốt chứ bộ?

Má 2 cười ha hả, rồi đưa mắt nhìn ra phía cửa. Theo cái nhìn đó, Thao quay lại, thấy Thọ đang đi vào, miệng chàng cười:

- Má 2 đã khỏe chưa?

- Sao con hồng ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Chiều còn làm việc nữa.

- Có gì đâu má. Con vừa ở công ty về, tiện đường ghé thăm má.

Bây giờ, Thọ mới hỏi Thao:

- Đến hồi nào vậy cô giáo?

- Trước anh 1 chút thôi -- Thao làm như không có gì xảy ra.

Bà 2 dịch người sát vào tường, bảo với Thọ:

- Con ngồi xuống đi.

- Dạ -- Thọ ngồi xuống sát cạnh Thao. Khi chàng xoay người nói chuyện với bà 2 thì người chạm hân vào nằng.

Muốn kiếm chuyện đây mà.

Nghĩ vậy, Thao bướng bỉnh không né ra, chỉ lén véo vào tay Thọ khi anh ta chạm vào cánh tay nằng.

Và Thọ cũng không vừa, chàng cứ hỏi chuyện má 2 như chẳng có chuyện gì xảy ra, và tay kia nhanh nhẹn giữ lấy bàn tay Thao. Thế là từ lúc đó, Thao muốn véo cũng không được, bàn tay nằng nóng hổi trong bàn tay thô ráp và mạnh mẽ của Thọ Thao đã cố giằng ra, nhưng không được.

0 nói được gì, Thao tức muốn chết, mặt nằng ửng đỏ lên. Trong khi 2 má con người ta cứ nói với nhau hết chuyện này sang chuyện khác.

- Thọ à! Lát nữa con chở Thao đi ăn giùm má nha.

Thao chưa kịp phản đối thì Thọ đã nhanh nhẩu nói:

- Con cũng chưa ăn cơm, thật là hợp lý hợp tình.

Thao giả lã cười:

- Dạ, cảm ơn má. Nhưng hôm nay chỉ có mình nội con ở nhà, con phải về để cùng ăn với nội.
Thọ làm bộ ỉu xìu:
- Đó, má thấy không? Muốn mời 1 bữa cơm đâu phải dễ.
- Anh nói vậy là có ý gì? -- Thao nói và giật mạnh bàn tay về. Lần này thì Thọ không làm khó nằng nữa.
Thọ làm thinh:
- Đâu dám có ần ý gì. Làm gì dữ vậy?
Bà 2 cười giàn hoà:
- 2 đứa tụi con chắc là khắc khẩu. Nhưng thường thường như vậy dễ nhớ nhau lắm.
Thọ lẹ miệng không ngờ:
- Má 2 nói vô cùng chính xác.
Còn Thao thủng thỉnh:
- Phải rồi, nhớ anh để rồi tức anh ách đó.
Bà 2 giục:
- Thôi, 2 đứa về đi.
Chào má 2, Thao xăm xăm đi về trước. Lúc nằng đi ra cửa thì Thọ còn nói câu gì đó. Vậy mà khi đến chân cầu thang, Thọ đã đuổi kịp nằng:
- Cô giáo! Làm gì mà đi nhanh quá vậy?
Thao hừ” nhẹ:
- Vậy mà cũng không kịp anh nữa à.
Thọ dứt 1 tay vào túi quần, bước đi bên cạnh nằng, không nói thêm tiếng nào. Thái độ của Thọ làm Thao tò mò:
- Sao tự dưng hồng nói gì hết vậy?
Giọng Thọ không buồn, cũng không vui.
- Nói hoài, người ta ghét.
- Biết vậy thì tốt, chỉ cần anh đừng có... kiếm chuyện là được rồi.
- Anh đâu có... hiểu chiến như vậy đâu. Tại Thao chưa hiểu anh thôi.
Cả 2 đã ra gần tới bãi giữ xe.
- Xe Thao ở đâu?
- Tuốt ở phía trong kia -- Thao chỉ vào gian nhà bên trái.
Thọ xòa bàn tay:
- Đưa thẻ gởi xe đây, anh lấy cho.
Cũng không đến nỗi nào, Thao nghĩ vậy và lấy thẻ gởi xe bỏ vào lòng bàn tay Thọ. Nằng cố ý để không chạm vào bàn tay chàng. Còn Thọ, không biết chàng nghĩ gì mà lại tùm tùm cười.
- Anh cười gì vậy? -- Thao cảnh giác.
Thọ cười nho nhỏ:
- Bàn tay thì anh đã nắm rồi, giờ còn giữ gìn nữa làm chi.
Thao cảm thấy mặt mình nóng lên nằng là oai oái:
- Anh ăn nói như vậy đó ha?
Lúc đó, tình cờ 1 người đàn ông trung niên, ăn mặc lịch sự vừa đi tới. Ông ta thân mật bắt tay Thọ rồi nhìn Thao.
- Có chuyện gì vậy Thọ?
Thọ nhìn sang Thao thật nhanh, rồi cuoi với người đàn ông:
- Cô vợ trẻ của con như vậy đó chú à. Có dịp là nhõng nhẽo hà.
Thao trợn mắt, vừa há miệng thì người đàn ông đã nói với Thọ.
- Vợ trẻ đẹp thì ráng mà chiều chuộng cho cuộc đời thêm vui chứ có gì đâu.
Rồi ông quay sang Thao:
- Thọ đây là người thanh niên vừa giỏi, vừa tốt, vừa đẹp trai. Nó có uy lắm, cháu gái đây gặp Thọ cũng có phước đó nha.
Người đàn ông vừa nói xong đã bỏ đi ngay. Chỉ có Thao ngơ ngác chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trong khi đó Thọ khôn, vội vã đi đến nơi Thao để xe.
Trưa hôm đó về nhà, Thao đã thấy bà Thịnh cùng bà Minh ngồi nơi salon. Nội hỏi, ngay khi Thao bước vào:
- Con đi đâu về trễ vậy?

- Dạ... con đi thăm bệnh a.

Gác tréo chân, bà Minh vẫn ung dung giữa móng tay, miệng hỏi:

- Ai bệnh vậy này?

Tuy đã định nói dối, nhưng không quen nên Thao lại buột miệng.

- Dạ thăm má 2.

Bà Thịnh tròn mắt:

- Má 2 nào? Chẳng lẽ...

Thấy nội đột ngột dừng lời, Thao giải thích:

Dạ, đây là 1 người quen, nhà ở gần trường mà tụi con thường gọi là má 2.

- Chỉ có thăm bệnh không mà lại về trễ đến mấy giờ đồng hồ lận à? -- Bà Minh tỏ ý thắc mắc.

Thao thật thà:

- Bà ấy không có con cái họ hàng thân quen nhiều ở đây, thấy tội lắm thím à. Vì vậy con ở lại hơi lâu 1 chút.

Nhìn đứa cháu gái 1 lúc, bà Thịnh nói:

- Thôi, con đi ăn cơm đi. Người dung nước lã thôi mà, cần gì tận tụy với họ quá vậy.

Qua nghe quen những câu nói kiểu này, Thao chỉ mỉm cười. Có lẽ Thao về trễ, bà bức dọc vì phải đợi lâu.

- Má à! Bà Minh nói khi Thao đã đi khỏi -- Má không rầy nó sao?

Bà Thịnh ngẩn ra 1 giây rồi thanh minh:

- Nó có lý do mà, làm sao tao rầy được.

Bà Minh cau mày, và ngẫm nghĩ:

- Má 2 nào kia? Lâu nay, đâu có nghe nó nhắc tới.

- Có khi nào là...

Bà Minh bỏ lửng câu nói, khiến bà Thịnh hoài nghi:

- Mày định nói là ai?

- Có khi nào là má của con Thao.

Khựng lại 1 lúc, bà Thịnh lắc đầu:

- không phải là nó đâu. Lúc trước, tao đã cảnh cáo nó rồi mà, bèn mắng đến tìm con Thao chỉ có xấu mặt mà thôi.

Bà Minh thêm dầu vào lửa, giọng lại nịnh nọt:

- Má hiền lành quá, nên có thể là nhìn mọi thứ dễ đơn giản. Nhưng con nghi ngờ lắm đó.

Nhớ lại mọi lời nói, cử chỉ thật thà của Thao, bà Thịnh nghĩ rằng con bé không bao giờ dám nói dối bà.

Vì vậy, bà quả quyết nói:

- Nếu gặp lại má, nó sẽ không bình tĩnh như vậy đâu. 1 là nó sẽ rất mừng, 2 là nó phải tìm cách giấu giếm chuyện đó, vì nó biết tao đâu có ưa mà nó.

Bà Minh gật gù, vẻ như nghe ra, rồi bà hỏi tiếp:

- Nếu má con Thao cố tình giành nó thì má tính sao?

- Tao... đập... chết -- Bà Thịnh dần từng tiếng 1 -- Nó lấy của cải của tao đem về nuôi cha mẹ ruột, tao còn giận thấu xương đây nè.

- Còn nếu con Thao muốn theo má nó thì sao hả má?

Đang tức tối, nghe hỏi vậy, bà Thịnh nói luôn.

- Thì tao cho nó theo, nhưng không cho 1 các bạn nào.

Bà Minh giấu cái nhếch mép cuối bí hiểm. Xưa nay, bà quá hiểu sự cứng rắn của bà mẹ chồng. Vậy là...

Bà nhẩm tính 1 kế hoạch cho mình. Bà sẽ đến tìm hiểu xem bà má 2 nào đó có đúng là bà Hoa hay

không? Bà nghi lắm. Kể từ lúc bà Thanh, bạn của chị dâu bước vào nhà thuyết phục bà Thịnh bỏ qua cho Hoa, bà linh cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Nói là làm, ngay chiều hôm sau, bà Minh đã tìm được đúng ngôi nhà của bà Hoa vừa xuất hiện trở về.

Trong nhà có cả bà Thanh, Thao và cả cậu con trai thường đến đây xưng là bạn trai của Thao.

Bà Minh không ngờ mình lại đạt được thắng lợi như vậy, bà hớn hờ quay về. Mẹ chồng của bà sẽ nghĩ gì đây khi biết rõ mọi chuyện?

Còn riêng Thao, sáng nay vô trường, nàng nhận được điện thoại của nhỏ Quyên. Thao như reo lên trong điện thoại:

- Ê nhỏ! Làm gì mà đi mất tiêu vậy?

Trong này, Quyên cười hí hí, giọng vẫn chậm rãi như thuở nào.

- Đi vắng có mấy ngày mà bảo là đi mất tiêu. Có chuyện gì mà nhẩn ta vậy?

Thao hỏi các cô:

- Bộ không có chuyện gì thì nhẩn hông được sao?

- Chắc là nhớ phải không? -- Quyên nghịch ngợm chọc bạn.

- Nhớ để ông Thi ông ghen với tao hả.

Quyên cười nho nhỏ trong máy rồi hỏi:

- Nay có tiết nào trống không?

- Ừm. Dạy suốt. Chi vậy?

- Ta sẽ ghé nhỏ, hôm nay có chút chuyện đi ngang đó.

- Vậy thì cứ ghé đi, đâu có sao. Tao sẽ sắp xếp được thôi.

- Rồi, có lẽ khoảng chín giờ đó nha.

- Ừm.

Vậy là hôm đó, Quyên đã đến chơi với Thao. Vì biết Quyên bận rộn con nhỏ rồi lại phụ Thi coi việc buôn bán nên rất ít có dịp đến tìm nàng, nên Thao đã nhờ nhỏ Hồng dạy thay.

- Nay phát tướng quá vậy? -- Thao ra tận cổng trường đón Quyên. 2 người bạn choàng vai nhau rẽ sang hướng nhà tập thể.

- Còn nhỏ thì thanh thoi nên ngày càng xinh đẹp thêm -- Quyên nghiêng đầu nhận xét.
Thao pha cho Quyên ly trà đường nóng, rồi hỏi thăm chuyện nhà cửa, chồng con. Nghe Quyên âu yếm kể về Thi, Thao chọc:

- Nè! Hồi đó ta cứ nghĩ lúc chia tay với Hùng, nhỏ sẽ không thể nào vượt qua được chứ.
- Đúng là tâm trạng của ta lúc đó cũng không bình thường chút nào. Nhưng không ngờ, sống với Thi 1 thời gian rồi thì ta yêu lúc nào cũng không biết.
- Kể cũng lạ, thời gian làm thay đổi nhiều thứ" thật đó. Quyên ha?
Quyên mỉm cười, nhìn Thao:
- Còn thời gian đối với nhỏ thì sao?
Thao nheo mắt:
- Ngươi ngoại được nhiều thứ lắm.
- Cả anh Nguyên luôn à?
Thao hơi chớp mắt, thoáng buồn.
- Nhớ" thì có được gì đâu?
- Nhỏ không gặp anh ấy bao lâu rồi?
- Hơn 2 năm rồi.
- Thao cố chấp quá đi. Thật ra, tại Thao không chịu nghe anh giải thích.
Thao cười, thoáng chút chua xót:
- Mọi chuyện đã rõ như ban ngày, cần gì giải thích nữa.
- Nhỏ cứng rắn thật đó Thao, nói bỏ là bỏ. Cho rằng nếu Nguyên có lỗi thì đâu lý nào Thao lại xa lánh cả ba má và em gái của anh.

- Mình không phải là người vong ơn bội nghĩa đâu. Những ngày lễ tết, mình đều thăm hỏi và gọi chút quà. Mình không đến gặp họ vì không muốn họ cảm thấy khó xử đó mà.
- Ôi, Thao! Ta đã từng khen là mọi hành động của nhỏ theo ta đều hợp lý hết. Nhưng riêng chuyện của anh Nguyên, ta hy vọng nhỏ nên 1 lần đến thăm gia đình anh đi. Thao sẽ hiểu là cuộc sống của gia đình anh hiện giờ thay đổi nhiều lắm.
- Thay đổi làm sao?
- Ta không rõ, nhưng đã bán căn nhà cũ rồi.
Thao tròn mắt:
- Vì sao vậy?
- Ta không biết nữa. Hôm rồi, anh Ngu đã nói ta nghe là anh Nguyên đang xuống dốc dữ lắm.
Tự dưng tim Thao xót xạ Nàng đã 1 thời quen với anh chàng bác sĩ giàu sang tài giỏi. Chẳng lẽ 1 người dễ kiếm tiền như anh ấy lại sa sút nhanh vậy sao?
Có hỏi thêm nữa thì Quyên cũng không biết gì, Thao ngồi lặng 1 lúc lâu rồi chợt nhớ ra 1 chuyện:
- Nè! Anh Ngu lúc này thế nào?
Quyên thở dài:
- Ôi! Râu ông thấy mờ. Anh Thi đã nhiều phen cứu vớt, anh mới tồn tại đến ngày hôm nay đó chứ. Nghe đâu đòi ba mẹ ta cưới vợ cho anh nè.
Có thể người đó là Trinh không? Thao thăm dò:
- Cô ấy có làm nghề gì không?
- Tự nhiên đưa đòi cưới hướng dẫn viên du lịch. Ba mẹ đến bỏ rệu rồi.
Thao tròn mắt, vờ như vô tư.
- Hướng dẫn viên du lịch à? Anh chấp nhận cho chỉ đi xa à?
- 0. Nghe đâu cưới xong sẽ không đi nữa, mà làm việc ở văn phòng công ty du lịch thôi.
Sao lạ vậy kìa? Hôm rồi, Trinh nói về Ngu có vẻ tự tin lắm mà.
- Nè! Hôm rồi ta thấy anh Ngu chở cô nào phía sau. Họ ôm nhau tình tứ lắm.
- Ôi giỏi! Anh cặp bồ 1 lúc cả mấy cô, nhỏ ơi. Nhưng chọn để cưới thì chỉ có 1 thôi. Bởi vậy, con gái bây giờ nếu chủ quan 1 chút là tàn đời.
Thấy Thao trầm tư, Quyên hỏi:
- Nè! Mấy đời mà nhỏ quan tâm tới anh Ngu, sao bây giờ lại hỏi nhiều vậy?
Thao ngậm ngừ 1 chút, rồi quyết định thăm dò tiếp:
- Nghe đâu cô bạn ở sát nhà của ta quen với anh Ngu.
- Tên gì vậy?

- Trinh. Kiều Trinh.
- Phải chị ấy là chủ shop thời trang Trẻ ở đường... không?
- Ủ. Sao nhỏ biết rành vậy?
- Thì ông NGu ông khoe khoang gì đó đủ thứ, mà hình như cô này quan hệ với ông vượt quá mức độ cho phép rồi.

Thao hỏi hộp:

- Nè! Chẳng lẽ ông nói với nhỏ nghe chuyện đó sao?
- không đời nào. Ông cùng bạn bè về nhà uống bia đó, chỉ cần sửa sửa 1 chút là lòi ra kể cho nhau nghe. Ta tình cờ nghe được thôi.

ôi! Thao cảm thấy bủn rủn cả tay chân, đến nỗi Quyên cũng thấy rõ thái độ của nàng.

- Ờ Mi có trúng gió hay không mà mặt mày khó coi quá vậy?
- Trúng đâu mà trúng.
- Vậy sao xúc' động quá vậy?

Hít 1 hơi thở sâu để lấy bình tĩnh, Thao chân thành nói:

- Kiều Trinh thật ra là em họ của tao đó.
- Chết cha! -- Quyên kêu lên, nhưng rồi lắc đầu -- Tao cũng không rõ hư thực thế nào, hay là mấy ông húng chí ba hoa như vậy. Mà đừng trách tao nha.

Thao lắc đầu:

- Tao đâu có trách móc gì. Có lẽ tao sẽ khuyên nó chia tay với anh Ngu.
- Nè! Khéo khéo nhạ Ông Ngu ông biết ta tiết lộ dự định cưới vợ của ông, ông sẽ tha hồ mắng mỏ ta.
- Yên tâm đi. Ta biết cách mà.

Quyên về rồi mà suốt mấy tiết dạy buổi chiều còn lại, Thao cứ ngẩn ngơ suốt. Nàng biết 1 lúc 2 chuyện đau đầu, 1 là Nguyên, 2 là Trinh. Phải làm sao đây?

Dẫu biết mẹ con bà Minh không xem mình là người ruột rà trong nhà, Thao vẫn nghĩ đến trách nhiệm làm chị của mình. Nàng phải nói cho Trinh biết sự thật.

Thế là chiều tối hôm đó, cơm nước vừa xong, nàng đến gõ cửa phòng Trinh.

- vào đi.

Trinh nói cộc lốc, không cần biết người đến là ai.

Thao đẩy cánh cửa, bước vào. Trinh đang xoay người trước kiếng, ngắm nghía chiếc váy hở cổ đang mặc trên người.

- Ủa! Chuẩn bị đi đâu hả Trinh?

Trinh hãnh diện nghênh mặt lên:

- Đi chơi chứ ở nhà hoài mau thành bà già lắm.

Biết con nhỏ ám chỉ mình, Thao không giận mà lại hỏi:

- Đi với ông Ngu ha?

Trinh giơ cao 2 cánh tay, ngực hơi ưỡn ra:

- Còn ai đủ tư cách đi chơi với Trinh này chứ.

Thao ngồi xuống giường, ve vuốt 1 câu:

- Chiếc áo đẹp quá.

Rõ ràng lời khen có tác dụng, Trinh sà xuống cạnh Thao.

- Chị thấy vừa với tui không?
- Vừa lắm. Nhưng tối nay đi ăn tiệc hả Trinh?
- Đi nhảy cho vui. CHị coi nè -- Trinh chỉ tay vào đôi giày cao gót đặt cạnh chân bàn -- Tui mới mua đôi giày, tới 250 đó nghen.

Thao lắc đầu, 1 đôi giày gần bằng 1 tháng lương của nàng. Thật hoang phí.

- Trinh nè!

Thấy vẻ mặt có vẻ quan trọng của Thao, Trinh hơi ngạc nhiên:

- Ha?

- Trinh với anh Ngu có tính chuyện đám cưới chưa vậy?

- Ảnh nói là đến hết năm nay, kết thúc vụ hôn hạp giữa tui với ảnh rồi hẵng cưới. Khi đó, số vốn đã khá rồi.

Hôm trước, Trinh hôn vồn ảnh bao nhiêu?

- Số nhỏ thôi mà. Năm chục triệu đồng -- Trinh nói thản nhiên.

Còn Thao thì tròn mắt. Hôm rồi, quây của bà Minh và Thông thiếu vốn làm ăn phải vay tiền bên ngoài, mà phải hỏi tới hỏi lui nhiều lần mới có. Vậy mà Trinh lại gom hết vốn liếng để đưa cho Ngu.

- Làm gì chị ngạc nhiên vậy?

- Sao Trinh dễ tin quá vậy?

Trinh giảng giải:

- Đã yêu nhau thì phải tin tưởng nhau. Chỉ có 50 triệu, đối với anh là con số lẻ thôi.

- Trinh à. Rõ ràng là Trinh quá chủ quan rồi. Hay là âm thầm đi thăm dò xem Ngu có sử dụng số tiền ấy vô chuyện làm ăn thật sự không?

Nghe đến đây, Trinh nổi sùng:

- Tự dưng bà kêu tui đi rình mò chuyện của anh. Hơn nữa, đâu tui cũng đã có sạn rồi mà, đâu có dễ dàng bị người ta lường gạt.

Thao ngẩn ra, chưa kịp nói gì thì Trinh đã bồi thêm:

- Hay là chị ghen tị với tui khi thấy tui quen với anh Ngu giàu sang, tài hoa? Nếu muốn thì để tui giới thiệu cho 1 thằng.

Thao nhả mặt, nằng còn định nói nhiều, nhưng trước nh*~ng lời lẽ khiếm nhã của Trinh, Thao chỉ nói được 1 câu:

- Tôi nói những chuyện này giờ đều vì lợi ích của Trinh cả. Tiếc là Trinh không chịu nhận ra bộ mặt thật của anh Ngu.

- không dám đâu -- Trinh lớn tiếng -- Chị nói toàn là những điều xui xẻo, muốn ly gián tui tui thì có.

- Chuyện gì vậy tui bây? -- Nghe ồn ào, bà Minh đi tới, về ngạc nhiên.

Trinh sẵn sỏ nói:

- Mẹ coi đó, này giờ chỉ toàn trù ẻo chuyện con với anh Ngu không hà.

Thao lắc đầu, đi xuống thang lầu, còn nghe giọng mát mẻ của bà Minh.

- Người ta có ghen tức với con thì cũng phải thôi. Nhưng mà tương lai thì người ta cũng có chồng kỹ sư đang hoàng đó ghen, chỉ có điều là nghèo rớt mồng tơi thôi.

Chàng kỹ sư nào? Ý bà Minh muốn nói đến Thọ chăng? Vì sao bà lại biết chuyện nằng và Thọ?

Đêm đó, Thao trằn trọc đến khuya. Việc thứ nhất về chuyện của Trinh, nằng chẳng thay đổi được gì, còn bị cả 2 mẹ con bà Minh hiểu lầm.

Sáng hôm nay là ngày nghỉ của Thao, nằng dậy muộn. Nội và thím Minh có lẽ đã ra cửa hàng.

Ăn sáng xong thì đã hơn 8 giờ, Thao nhất điện thoại gọi đến nhà bà Thanh. Hôm qua, vì nôn về nhà sau khi nghe Quyên kể chuyện, Thao đã không ghé nhà thăm bà 2.

- A lô -- Giọng con trai ở đầu dây nhà bà Thanh.

Người không muốn gặp lại gặp, Thao hỏi với vẻ xa lạ:

- Xin lỗi. Có cô ở nhà không ạ?

- Xin lỗi. Cô muốn hỏi cô nào ạ? -- Giọng con trai cà khịa.

- Cô Thanh.

- Mẹ anh đi vắng rồi, cô giáo ơi.

Thì ra anh ta nhận ra giọng của mình. Nhưng Thao giả vờ:

- Anh nói cô giáo nào vậy?

Thọ cười khê:

- Chỉ cần nghe "a lô" là anh đã nhận ra ngay thôi.

- Hôm nay anh trốn làm hả -- Thao cuoi.

- Đâu có, anh chuẩn bị đi công trình, có đến muộn chút cũng không sao. Hên là gặp được Thao.

- Gặp hồi nào?

- Thì nghe tiếng cũng như gặp mà. Mừng ghê vậy đó.

- Mừng vì có người để anh chọc tức ha?

- Có lẽ vậy, nhưng có nhiều người anh đâu có muốn chọc tức.

- Vì họ dữ như bà chằn, anh sợ chứ sao.

- Ừm. Anh thấy Thao hiểu anh ghê vậy đó. -- Thọ tỉnh bơ.

- Hiểu chừng nào, ghét chừng ấy chứ ích lợi gì.

- Con gái nói ghét là thương.

Miệng lưỡi thật, Thao kêu lên:

- Anh chọn làm nghề rồi, lẽ ra anh phải làm thầy cãi mới đúng.

Thọ khôn ngoan:

- Ừm. Nhiều người cũng đánh giá cao anh như vậy đó.
 - Hồng biết mắc cỡ, mề khen mề dài đuôi.
 - Ở đời vậy thôi, nếu không nói ra thì không ai biết. Mà nè! Hôm nay Thao nghĩ phải không?
 - Dạ.
 - Chiều anh ghé chơi được không?
 - Có chuyện gì không?
 - Có chứ.
 - Chuyện gì?
 - Nếu nói hết trong điện thoại, chiều nay làm sao anh nói được.
 - Vậy chiều nay anh đến đi, nhưng nhớ đừng có mang lưỡi câu theo nha.
 Biết Thao ám chỉ mình hay chọc tức, móc họng, Thọ cuoi:

- Cưng cũng đâu có vừa.
 - Í . Sao gọi người ta cái gì kỳ vậy?
 - Thì... ”cưng” hồng được sao?
 - Sao là... ”cưng”.
 - Ừm. Hồng biết nữa, nhưng thấy cưng lắm.
 - Như em bé vậy ha?

Bên kia, Thọ cuoi khe khẽ.

- Cái này khó diễn tả quá hà.

Ngừng 1 chút, Thọ nói:

- Thôi, trễ giờ rồi. Anh đi làm đi.
 - Ừ, tạm biệt. Chiều nhớ” chờ anh nha.

Thao cuoi nhẹ, thay lời đáp. Lúc đối diện, Thọ lúc nào cũng thấy ghét. Còn trên điện thoại, nàng thấy chàng dễ mến hơn. Ôi! Sao Thọ làm nàng phải nghĩ ngợi nhiều đến thế?

Trưa hôm đó, bà Minh và bà Thịnh đi đâu đó mà cùng về 1 lượt. Trên nét mặt của cả 2 đều lộ vẻ bức dọc.

- Thao à!
 Chưa kịp hỏi thăm bà, Thao đã nghe bà Thịnh gọi giật giọng.

- Dạ, thưa nội.
 - Lại đây tao biểu -- Bà Thịnh ngoắc nàng.
 Thao rót cho bà ly nước artichause, rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Nội uống nước đi, lát nữa con dọn cơm cho nội ăn.

Nghe giọng ân cần của Thao, mắt bà Thịnh dịu lại:

- Ừm, nội chưa có đói. Từ hồi sáng đến giờ, có ai tìm nội không?
 - Dạ, 0.

Uống 1 ngụm nước, bà Thịnh hỏi:

- Cái cậu da ngăm ngăm thường đến đây tìm con là bạn thế nào của con vậy?
 - Dạ, anh là... anh trai của bạn con.
 - 2 đứa quen nhau làm sao?

Xưa nay, bà Thịnh rất ít' để ý đến mối quan hệ bè bạn của Thao. Giờ nghe hỏi vậy, khiến nàng không khỏi ngạc nhiên . Tuy nhiên, Thao hiểu là mình không nên thắc mắc với bà.

- Dạ, con với anh chỉ là bạn thường thôi.

- Thiệt không?

- Dạ, đúng vậy. Nhưng anh cũng tốt lắm đó nội.

- Thì con trai đang tranh thủ tình cảm phải tìm cách lấy lòng con thôi. Trước đây, nội thấy thằng NGuyen nó được lắm, lại con nhà bệ thế, hồng hiểu tại sao con cứ tránh mặt nó?

Ngừng 1 lúc, bà lại nói tiếp:

- Nội nói thật đó nha Nếu chọn rẽ, nội sẽ chọn thằng NGuyen. Người ta là bác sĩ giàu sang, còn thằng kỹ sư kia nó nghèo rớt mồng tơi đó con.

- Sao nội biết anh ấy là kỹ sư?

- Chuyện gì mà tao không biết. Nó là con trai của cô Thanh phải không?

- Dạ.

Bà Thịnh mĩa mai:

- Rau nào thì sâu nấy thôi. Mai mốt nó có đến nhà, nội không cho nó vô đâu.

Thao giật mình, nghĩ đến cái hẹn chiều nay. Nếu bà Thịnh không cho Thọ vào nhà thì còn mặt mũi nào gặp lại chàng. Nhưng trước thái độ của Nội, Thao khôn khéo nói:

- Nội à. Chẳng lẽ nội không muốn cho con giao thiệp với ai sao?

- Có khi nào nội cấm cản con về chuyện đó đâu -- Bà Thịnh cau mày -- Nhưng phải biết chọn bạn mà chơi. Mẹ của nó tối ngày ở không xen vào chuyện người khác, nội ghét lắm. Nếu con không muốn nội giận thì từ nay đừng có giao du với gia đình bà ấy nữa.

- Nội à. -- Thao phụng phịu.

Bà Thịnh khoát tay, về dứt khoát:

- Nội nói 1 là 1, 2 là 2.

Thao lủi thủi về phòng, cứ thắc mắc mãi về chuyện bà Thịnh nói hôm nay. Nàng đã được gia đình ngoại nhắc về sự độc đoán của nội, cả thái độ khinh người nữa. Bây giờ khi chính nàng tận tai nghe thấy, nàng mới chịu tin. Thọ là người thanh niên có nghề nghiệp ổn định. Tuy chàng không bao giờ ăn mặc quá chải chuốt hay chơi trội, nhưng điều đó chẳng lẽ lại là căn cứ để đánh giá phẩm chất hay sao?

Còn chiều nay, nàng phải làm gì để Thọ không bị xua đuổi ra khỏi nhà đây?

Nghĩ mãi, cuối cùng Thao quyết định không để Thọ đến nhà.

Thế là trong lúc bà Thịnh và bà Minh đang nghỉ trưa, Thao xuống gọi điện thoại. Và thật là xui xẻo, nhờ Tham từ đầu dây bên kia bảo là trưa nay Thọ ở công trình, có lẽ chiều chiều chàng mới về.

Làm sao đây? Thao cứ đi tới đi lui. Nàng tiếc là lúc sáng không hẹn giờ chắc chắn với Thọ. Đâu ngờ tự dưng vì ghét cô Thanh, nội của nàng lại ghét lấy cả Thọ.

Thao đã thấp thỏm ngóng ra ngóng vô suốt buổi chiều. Bà Thịnh và bà Minh ngồi ở phòng khách bàn gì đó với nhau rất lâu. Thấy Thao cứ đi lên đi xuống, bà Minh ngạc nhiên hỏi:

- Nè. Có chuyện gì vậy Thao?

ôi. Thao tự trách mình đã vụng về lộ ra sự nôn nóng.

- Dạ, 0. -- Và trước ánh mắt "t hoài nghi" của bà Minh, Thao nói bừa cho qua -- Con thấy đau bụng quài.

- Vậy lấy thuốc trong tủ của nội đó, uống ít rượu thời khí là ổn thôi.

Và việc gì đến đã đến. Lúc ấy khoảng sáu giờ chiều, Thao nghe lùm xùm dưới nhà, có cả tiếng Thọ.

Nàng lật đật chạy xuống. Lúc đó, trong nhà có cả Trinh. Cô em đang chỉ trỏ gì đó, coi có vẻ chẳng mấy êm thắm.

Thao nghe từ xa tiếng của bà Minh.

- Tôi cho cậu biết, nhà tôi chẳng có ai quen cậu hết.

Thọ đang đứng đối diện với 2 người phụ nữ, quay lưng về phía nàng.

Giọng chàng trầm tĩnh:

- Tôi nghĩ rằng bà không có quyền can thiệp vào quan hệ bạn bè giữa chúng tôi.

Trinh sùng sộ:

- Chị Thao ăn cơm nhà này còn dính trong kẽ răng, đồ chỉ dám không nghe lời.

Thao cảm thấy mặt mình nóng lên vì giận dữ. Nàng không ngờ Trinh lại dám có ý nghĩ như vậy.

Thao bước đến, môi mím lại:

- Trinh muốn nói gì vậy?

0 ngờ Thao nghe được câu nói của mình, Trinh lúng túng:

- Thì... tui chỉ nói sự thật thôi mà.

- Xin lỗi -- Giọng Thao đánh lại -- Trinh hãy nhớ kỹ là tôi không bao giờ là kẻ ăn nhờ ở đậu. Nhà này là của nội, cả Trinh cũng như tôi thôi. Trinh tưởng mình khác sao?

Bà Minh biết là tranh cãi chuyện này bây giờ không có lợi, bà nhanh trí chĩa mũi dùi sang Thọ:

- Bà nội đã bảo con không được giao du với những người như vậy nữa, con tính sao đây?

Chưa bao giờ Thao thấy giận 2 mẹ con họ như lúc này. Giọng lạnh lùng, nàng nói:

- Cảm ơn thím đã quan tâm, nhưng tự con biết nói chuyện với anh ấy, không nhờ ai xen vào đâu.

- Được rồi -- Bà Minh có vẻ giận. Lôi tay Trinh, bà mát mẻ nói -- Thôi, mình đi đi, hơi đâu lo cho mệt.

Từ nãy giờ, Thọ đứng im quan sát. Chàng hiểu ra được phần nào những gì mà Thao phải chịu đựng. Xét ra, chàng hạnh phúc biết bao. Và Thọ hối hận vô cùng vì những lần chàng cứ trêu ghẹo hoặc chọc tức Thao. Thật ra, chàng đã vô tình làm Thao buồn giận bao nhiêu lần rồi.

Thọ bước đến gần và nhận ra đôi mắt Thao đang ướt đầm:

- Thao à. Mặc kệ họ đi.

Thao quệt nước mắt, gượng cười:

- Anh tới đã lâu chưa ?

- 1 chút thôi, nhưng có lẽ bây giờ anh về. Nhưng anh muốn nói chuyện với Thao lắm.

- Hôm nay thì không được đâu -- Giọng Thao nghèn nghẹn -- Thao sẽ gọi điện thoại cho anh sau. Bây giờ anh về đi nhé.

- Được rồi -- Thọ nhìn Thao, vẻ lo lắng -- Nhưng hãy hứa với anh là đừng nghĩ ngợi gì nhiều nhé.

- Dạ -- Thao bước ra để Thọ đi theo nàng ra cổng . Nếu bà nội hay Thọ đến, bà sẽ nổi giận ngay.

Thao khép cổng lại mà Thọ còn căn dặn:

- Nhớ gọi điện thoại cho anh nha.

- Dạ.

Ngày hôm sau, Thao đến trường dạy học với đôi mắt sưng húp. Nhỏ Hồng thắc mắc hỏi tại sao, Thao nói là hôm qua gây gỗ với Trinh. Hồng tin ngay vì mấy lần đến nhà, Hồng quá rõ tính tình cô ta.

Trưa hôm đó, Thao qua nhà má 2. Bà không vui vẻ đón Thao như mọi ngày. Thao vẫn nằm trên chiếc võng như mọi lần đến, còn bà 2 thì nằm ngả người trên ghế dựa. Bà bảo cứ nằm võng là bà bị chóng mặt ngay.

Nhưng bà đã nhanh chóng nhận ra đôi mắt sưng húp của Thao:

- Tối qua con khóc ha?

Nghe bà 2 hỏi, Thao mũi lòng, nước mắt ứa ra:

- Con buồn quá, má 2 ơi!

Bà 2 ngạc nhiên nhìn Thao. Từ trước đến giờ, Thao đến nhà bà luôn mang theo những niềm vui. Nàng không bao giờ nói về những chuyện buồn, y như nó không có trong đời vậy.

- Nè. Con buồn gì vậy? Ai ăn hiếp con vậy?

Từ trước đến nay, Thao luôn giấu kín chuyện gia đình nàng vì má 2 không chịu được những sự xúc động. Nhưng hiện tại, lòng đang đầy ắp sự buồn bã. Thao gần như quên đi mọi điều.

- Nội không cho con giao du với gia đình cô Thanh. Họ đã cấm cửa anh Tho.

- Ủa! Sao kỳ vậy?

Thao buồn buồn:

- Con không biết. Nhưng cô Thanh là bạn của mẹ con. Có lẽ họ sợ con biết chuyện mẹ con còn sống.

Bà 2 trố mắt:

- Ủa! Vậy là từ trước đến giờ, con không sống với mẹ con à?

Thao lắc đầu:

- Ồ, con sống với nội.

- Còn ba con?

- Ba đã chết lúc con có mấy tuổi hà.

- Mấy?

- 6 tuổi a.

Bà 2 ngồi hẩn dặng, dường như câu chuyện đã gây sự chú ý của bà:

- Rồi sau đó, tại sao con lại cho là mẹ con qua đời?

- Sau khi ba chết, mẹ buồn bán thua lỗ, tiền bạc thất thoát. Nội đuổi mẹ con về quê Trên chuyển xe từ Đà Lạt về, mẹ con đã bị tai nạn giao thông.

Sắc mặt bà 2 thay đổi hẳn, bà lắp bắp hỏi:

- Ba mẹ con tên gì?

- Ba con tên Thành, mẹ tên là Hoa.

- Con có người chú tên là Minh, người cậu là Bao phải không? -- Giọng bà 2 như riu lại.

Thao ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Sao má 2 lại biết?

Bà 2 nhìn nàng trân trối. Bà đứng hẩn dặng, nước mắt lưng tròng.

- Hèn gì mà má có cảm giác rất quen thuộc với con. Thao à. Con chính là con gái của má đó, con ơi.

Thao trân trối nhìn người đàn bà trước mặt. Ôi! Có thực sự là nàng đã tìm gặp được mẹ hay Ồ, hay chỉ là trong mơ đây?

Bà 2 khóc nức nở:

- Mấy năm trở lại đây, khi nhớ ra mọi chuyện, mẹ đã nhờ người ta tìm ra chỗ ở của nội. Mẹ lạy lục van xin bà cho mẹ nhận lại con nhưng bà đã không chấp nhận, lại còn xua đuổi mẹ như người dưng nước lã.
- Đúng rồi. Đúng là mẹ rồi -- Thao chạy đến bên bà Hoa. 2 mẹ con ôm nhau khóc ròng. Đến khi Thao cảm thấy đôi tay mình nặng nặng, nằng kêu lên đúng lúc bà Hoa quỵ xuống.

Thao hoảng hốt la toáng lên:

- Mẹ! Mẹ Ôi! Mẹ làm sao vậy?

Nghe tiếng Thao, có 2 người nhà ở bên cạnh chạy sang. Dường như họ đã quen với cảnh này. Thao nhận ra ông Tư và xe và Tí, con trai ông.

- Con xuống lấy nước ấm lên lau mặt cho bà 2, lát nữa bà sẽ tỉnh thôi.

Hai cha con ông Tư khiêng má 2 đặt lên chiếc giường trong nhà. Quả nhiên, Thao lau mặt được ít phút sau, bà Hoa đã tỉnh dậy.

Bà 2 ngơ ngác một lúc rồi gọi giật.

- Thao à! Thao!

ông 4 lên tiếng.

- Con nhỏ mới bước xuống bếp đó chị 2.

Vừa lúc đó, thấy Thao bước trở lên, bà 2 mỉm cười yên tâm. Bà nói với ông 4:

- Cảm ơn anh nhiều nha Lần nào cũng phiền tới cha con anh hết.

- Có gì đâu, hàng xóm láng giềng với nhau mà. Thôi, chị khỏe rồi, tui về nha.

- Dạ, cảm ơn anh.

Thao mang ly nước chanh nóng cho bà Hoa. Còn lại 2 mẹ con, nàng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng tiếc dạ sắp đến rồi, Thao vẫn bịn rịn chưa muốn đi.

- Mẹ à! Sao từ trước đến giờ, mẹ không nói cho con biết về hoàn cảnh của mẹ? Nếu mẹ nói thì con đã nhận ra mẹ từ lâu rồi.

Bà Hoa cầm tay con gái:

- Có lẽ ông trời muốn vậy, con ạ Còn những chuyện đã xảy ra trong đời mẹ, mẹ đau lòng lắm, không muốn nói cho ai biết đâu. Hơn nữa, mỗi lần nghĩ đến, đầu mẹ nhức như có ai dằn vậy. Khổ lắm con ! --

Thao trùi mền nhìn mẹ:

- Từ đây thì con đã có mẹ rồi, con không sợ bơ vơ nữa đâu.

Bà Hoa cười, nước mắt lăn dài:

- Con hãy kể cho mẹ nghe về ngoại mặt như thế nào, và cậu Bao con nay đã đòi về sống ở đâu?

Thao kể vắn tắt chuyện gia đình ngoại cho bà Hoa nghe.

- Cô Thanh bữa trước có nói cho mẹ nghe là đã tìm được địa vị của cậu Bao. Mẹ nghi lắm, biết thế nào cũng có tin tức của con. Nhưng cô Thanh bảo là để vài hôm nữa, cô sẽ đưa con đến gặp mẹ Nhưng mới hôm qua, có 1 chuyện xảy ra làm mẹ buồn quá.

- Chuyện gì hả mẹ?

Bà Hoa ngáp ngừng:

- Thật ra... chuyện này... con cũng đừng trách nội.

Thao nhìn khuôn mặt buồn buồn đôn hậu của mẹ Biết mẹ chồng không thương mình, nhưng bà vẫn bênh vực.

- Mẹ! Chuyện ân oán đời trước, con không có quyền phán xét. Mẹ cứ nói cho con nghe đi. Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Thờ dài, bà Hoa chậm rãi:

- Nội bảo mẹ hãy đi đâu đó 1 thời gian.

Thao kêu lên:

- Chi vậy mẹ?

- Lúc đó mẹ không hiểu. Mẹ nhớ" lần gặp nội cách đây hơn 2 năm, nội bảo con sống với cậu. Mẹ chẳng có cách nào tìm gặp con được. Hôm qua, họ cũng chẳng giải thích gì, cứ bảo mẹ đi nơi khác.

- Sao lại vô lý vậy?

- Nhưng bây giờ đã gặp con, mẹ hiểu rồi. Con dạy ở đây, nội hiểuU rằng sớm muộn gì mẹ con mình cũng nhận ra nhau. Vì vậy, nên nội muốn mẹ đi khỏi chỗ này.

Chỗ ở của 1 người đâu để muốn thay đổi là thay đổi. Bà Thịnh và bà Minh thật vô lý quá. Nghĩ vậy, Thao an ủi mẹ.

- Bà nội chỉ nói vậy thôi, mẹ đừng buồn. Chiều nay, con sẽ nói chuyện với nội. Xin phép nội về đây ở với mẹ.

Nghe đến đây, bà Hoa tròn mắt:

- Thiết hả Con về đây ở với mẹ thiết sao?

Thao cười:

- Nếu mẹ đồng ý.

Bà 2 nhắm mắt, giọt nước mắt ứa ra.

- Cám ơn trời phật. Vậy là mẹ không sợ gì hết. Mẹ sẽ không đi đâu hết.

Thấy mẹ vui, Thao cũng rơi nước mắt khóc theo. Đến khi bà Hoa nhắc đã đến giờ lên lớp, Thao mới trở về trường. Nàng sẽ quay lại với bà Hoa sau tiết dạy.

Thao đã sắp xếp mọi điều để nói chuyện với bà Thịnh. Nào ngờ, khi vừa bước chân vào nhà, nàng bỗng chung hững khi gặp 1 người là Nguyên.

Phải, đúng là Nguyên. Và 2 người cứ nhìn nhau trân trối 1 lúc.

Bà Thịnh ngọt ngào:

- Thao à! Nguyên đợi con từ nãy giờ đó. Con cứ ngồi đó nói chuyện chơi với anh con đi. Nội bảo chị 2 làm cơm, rồi cả nhà mình cùng ăn. Lâu lắm, Nguyên nó mới ăn cơm chung với nội.

Vẫn là ánh nhìn của Nguyên ngày nào, nhưng bây giờ lại dè dặt hơn.

- Em khoẻ không Thao?

- Dạ, khoẻ. Còn 2 bác như thế nào hả anh Nguyên? Cả Lien và cả anh nữa?

Nguyên bật cười:

- Vậy thì phải chịu khó nghe anh trả lời từ từ. Ba mẹ anh thì cũng vậy, nhưng người già mà, phải uống thuốc nhiều hơn. Còn Lien năm nay vào đại học.

Thao ngả người vào lưng ghế, nhìn Nguyên:

- Còn anh?

Nguyên xoay nhẹ cái gạt tàn thuốc, vẻ trầm ngâm:

- Anh cũng vậy với công việc của mình.

- Vậy còn... Phương Uyên?

Nguyên nhìn thẳng vào mắt Thao:

- Sao em không chịu hỏi anh câu này sau 1 tháng mà anh đã căn dặn em?

Thao cúi mặt, nàng không bao giờ quên tâm trạng mình lúc ấy.

- Sau 1 tháng, kể từ ngày chứng kiến tận mắt anh và chị Uyên đi bên nhau, em không đủ can đảm.

- Nhưng đã nhiều lần anh tìm gặp em, tại sao em không chịu gặp anh? Cả với những người trong gia đình anh, em cũng xa lánh hết.

Nhắc đến đây, Thao tức giận:

- Bởi vì anh chưa bao giờ sống trong tâm trạng của em. Từ nhỏ, em đã không được sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ, em luôn sợ người khác giành lấy những người mà em yêu quý.

Thao nuốt nước miếng, giọng nàng bình tĩnh lạ thường.

- Nhưng cái gì không thuộc về mình, nếu có giành giật cũng vô ích. Em biết em không thể sánh với chị Uyên được.

Nguyên lặng lẽ nhìn Thao. Cho đến tận bây giờ, chàng mới nhận ra mình hiểu về Thao quá ít. Đúng là chàng không nghĩ là Thao có mặc cảm rất lớn về số phận cô cút của nàng.

- Thao à! -- Giọng Nguyên dịu dàng -- Anh xin lỗi đã làm em buồn. Thật ra, anh không hề thay đổi, không hề chạy theo Uyên để phản bội em.

Than ngẩng nhìn Nguyên:

- Vậy anh giải thích sao về sự thân mật của 2 người?

- Em biết không? Anh đã nhận được 1 cú điện thoại bất ngờ của Uyên, cô ta báo là sẽ về VN lần cuối cùng. Lúc ấy, anh không bận tâm lắm. Đến khi gặp nhau, anh mới biết Uyên mắc bệnh ung thư tới thời kỳ thứ 3. Bác sĩ giỏi bên Mỹ cho biết là Uyên chỉ sống được khoảng vài tháng nữa thôi.

Mặt đượm buồn, Nguyên kể tiếp:

- Anh bất ngờ quá. Trước đây, anh và Uyên đã tha thiết yêu nhau. Vì hoàn cảnh, Uyên đã lấy chồng nước ngoài để cứu gia đình thoát cảnh tù tội vì nợ nần do làm ăn thua lỗ. Nay biết Uyên sống không được bao lâu nữa, anh đã giấu mối quan hệ của chúng ta để cho Uyên vui trọn lần gặp anh cuối cùng.

- Nhưng anh có rất nhiều cơ hội để giải thích lúc em còn ở chung nhà anh kia mà?

- Đó là sai lầm của anh. Anh đã nghĩ rằng, không có cô gái nào chịu được cảnh người yêu chia sẻ tình cảm với người con gái khác. Vì vậy, anh tính cố gắng giấu em, định sau khi Uyen rời VN, anh sẽ nói rõ mọi chuyện.

Sau thời gian Uyen về Mỹ, Lien có nói chuyện này với Thao, nhưng nàng chỉ cười, nghĩ rằng Lien đang tìm cách nói tốt cho anh mình.

- Tất cả những điều anh nói là sự thật cả. Những lần tìm mà em cố tránh né, anh đã buồn biết bao.

Thao thở dài. Bây giờ thì nàng tin là Nguyên không nói dối.

- Vậy bây giờ chị Uyen... --Thao ngần ngại, không hiểu Uyen đã ra sao để hỏi.

Nguyên buồn buồn.

- 1 tháng sau khi về Mỹ, Uyen đã qua đời rồi.

Cuộc đời con người sao mà ngắn ngủi thế? Tự dưng Thao nghe buồn buồn làm sao!

- Thao à! -- Nguyên vẫn cách gọi như ngày nào. Dường như chàng thêm nghe tiếng “ạ” rất Nam Bộ của nàng.

- Dạ.

Mặt Nguyên dạt dào:

- Bây giờ hiểu rõ mọi chuyện, em còn ghét anh nữa không?

Thao mỉm cười:

- Em đã không giận anh lâu rồi. Em đã tự an ủi rằng, có lẽ chúng ta không có duyên với nhau.

- không phải đâu. Bằng chứng là hôm nay anh đã có đủ can đảm quyết gặp em cho bằng được.

Thao gượng cười. Nàng không biết nói sao nữa. Nguyên đã trở lại tìm nàng, nhưng quá đột ngột, nàng không rõ lắm tâm trạng của mình.

Suốt bữa cơm chiều hôm đó, cả nhà, trong đó có Trinh và Thông, ai cũng hoan nghênh Nguyên, ai cũng ủng hộ chàng. Thao cảm thấy Nguyên rất chủ động trong mọi lời nói, cử chỉ. Chỉ có riêng Thao là thấy lóng ngóng, ngọt ngạt ở trong không khí 1 gia đình mà nhiều người đã sống không thật với nhau.

Lúc ra về, Nguyên đã nói riêng với nàng:

- Thao ở chung với nội cũng vui phải không?

Thao chỉ cười cười. Chỉ lát đây thôi, sau khi Nguyên về, nàng sẽ trò chuyện với bà Thịnh. Cuộc trò chuyện mà Thao nghĩ là lành ít dữ nhiều.

Và quả đúng như dự đoán, sau khi biết Thao đã nhận ra bà Hoa chính là mẹ ruột của mình, bà Thịnh đã quát tháo ầm ĩ:

- Ai cho mày nhận nó là mẹ? Nó không xứng đáng đâu.

Thao cố gắng thuyết phục:

- Nội à. Sự thật mẹ vẫn là mẹ, nội ạ Bao nhiêu năm qua rồi, sao nội vẫn không bỏ qua cho mẹ con?

- Tại vì nó không giữ tròn đạo hiếu. Con coi, có ai cả gan lấy cắp vòng vàng bên chồng đem về cho ba mẹ mình không? Thà là nó mở miệng xin, chứ đồ ăn cắp lén lút lút, tao không có ưa.

Bà Minh và Trinh đứng cạnh đó, vẻ vô cùng đặc ý. Giọng Trinh mai mỉa.

- Trời đất! Coi mặt mày sáng láng vậy mà lại là con của bà ăn cắp. không biết chuyện này tới tai học trò thì sao ha?

Bà Minh cười khẩy:

- Thì cuốn gói về quê chứ sao. Còn...

Bà Thịnh quay sang lườm bà Minh khiến bà im bật. Bà Thịnh nói tiếp:

- Nội nói rồi, ở đây sống chết gì nội cũng sẽ lo Con mà nhận nó, đi lại với nó, nội sẽ từ con luôn.

Thao tưởng rằng mình sẽ khóc vì bị người ra tập trung nhạo báng, nào ngờ mắt nàng ráo hoảnh và giọng nàng tỉnh bơ:

- Thừa nội, dù sao con bây giờ đã trưởng thành rồi. Con sẽ là 1 đứa con chẳng ra gì, nếu như con biết mẹ mà không nhận mẹ Con cảm ơn nội và thím đã đùm bọc con trong thời gian qua Và nếu bây giờ chỉ vì con nhận lại người mẹ ruột đáng thương mà làm cho nội giận như vậy, con có lỗi nhiều lắm. Nhưng con chấp nhận sự ruồng bỏ của nội để trở về với mẹ của con.

Bà Thịnh sững sờ nhìn đứa cháu nội. Bà lớn tiếng đe dọa:

- Rồi cả cái gia tài này, mày cũng không muốn hưởng phải không?

Thao lắc đầu:

- Con trở về đây sống với nội là vì muốn thay ba con trả hiếu cho nội, chứ không phải vì gia tài của nội đâu.

- Mày... -- Bà Thịnh tức giận, uất nghẹn -- Vậy thì mày đi đi. Ngày mai, cuốn gói theo con gái mẹ mày đi.

Bà Thịnh ôm mặt khóc. Thấy vậy, Thao bỏ ra ngoài. Nàng muốn đi đâu 1 chút cho đỡ ngột ngạt. Thao cứ đi mãi đến khoảng hơn 10 phút sau, nàng mới khựng lại, ngơ ngác nhìn quanh. Tới ngã tư đường, Thao biết rẽ về đâu bây giờ. Gió đã bắt đầu chuyển hướng, và những giọt mưa bắt đầu lất phất. Chợt nhận ra trạm điện thoại công cộng đang ở trước mặt, Thao bước đến, nhân số trong tình trạng như vô thức.

- A lô -- Giọng đàn ông bên kia.

- Anh Thọ đó ha?

- Anh đây Thao.

0 nghe Thao nói gì thêm, giọng Thọ lo lắng:

- Em đang ở đâu vậy?

- Ở ngoài đường.

- Chỗ nào.

- Ngay ngã tư Võ Thị 6.

- Nè! Chờ anh. 15 phút sau, anh tới liền nha.

Thọ nói thật nhanh rồi cúp máy. Thao gác máy điện thoại lại chỗ cũ, trả tiền rồi đứng chờ ở gần đó, đầu óc nàng trống rỗng.

Đúng 15 phút sau, Thọ đã dừng xe trước mặt Thao. Chàng mặc chiếc áo khoác Jean màu xanh, đầu ướt đầm vì nước mưa.

Thấy Thao vẫn nhìn đâu đâu, Thọ lo lắng bước đến bên nàng.

- Em làm gì mà đi giữa trời mưa vậy?

Thao lắc đầu, không nói tiếng nào. Thọ vội cởi áo khoác, trao cho nàng.

- Nè! Lên xe đi.

Thao ngồi sau lưng Thọ như cái máy. Chàng đưa nàng đến 1 quán caphe và gọi sữa nóng cho nàng.

Trời vẫn mưa rì rả. Trong quán, chỉ có vài đôi tình nhân ngồi bên nhau thì thầm.

Thọ quay đều ly sữa, rồi ân cần hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Nói anh nghe với.

Im lặng 1 lúc, Thao nói:

- Thao bị đuổi ra khỏi nhà.

0 hiểu sao chưa nói dứt câu, Thao đã òa khóc. Khi này, nàng đã cứng rắn trước nội và thím Minh bao nhiêu, bây giờ lại mềm yếu bấy nhiêu.

Thọ kéo đầu Thao áp ủ vào vai mình. Chàng chỉ vỗ nhẹ vào lưng Thao. Cứ khóc đi, cô bé của anh ơi.

Khóc cho nhiều, nỗi đau sẽ vơi đi.

Đợi Thao bình tĩnh, Thọ dịu dàng khác thường:

- Kể cho anh nghe hết mọi chuyện đi.

Thao dụi mắt vào tai Thọ cho khô nước mắt, rồi kể hết từ lúc gặp mẹ cho đến lúc trở về gặp Nguyên, rồi là cuộc nói chuyện với nội. Thọ chăm chú nghe đến hết rồi hỏi:

- Bây giờ em tính sao?

Thao lắc đầu:

- Em không còn cách nào khác là về với mẹ.

- Liệu nội có đến làm khó mẹ không?

Đây là điều mà Thao không nghĩ đến. Nàng ngẩn ra.

- Lẽ nào nội lại làm vậy?

- Anh không rõ, nhưng có thể nội sẽ bảo thím của em làm thay. Em biết là bà thím không tốt lắm, bà ấy sẽ làm má 2 buồn lắm đó.

Thọ nói cũng có lý. Xét lại toàn bộ thái độ và hành động từ trước đến giờ của bà thím, Thao tin chắc bà không từ 1 hành động nào để lấy lòng bà Thịnh.

- Vậy giờ tính sao anh?

- Anh sẽ bàn với mẹ. Hay là anh sẽ rước má 2 về nhà anh 1 thời gian.

- Đâu có được.

- Tại sao vậy? -- Thọ nghiêng đầu, khuôn mặt chàng rất gần.

- Ngày mai em đến ở với mẹ, mẹ lại đến nhà anh, rồi em ở với ai đây?

Thọ tỉnh bơ:

- Thì ở với... anh.

Thao ngượng ngùng quay đi.

- Anh nói gì kỳ quá hà.

- Đùa thôi mà. 1 là em về nhà anh ở tạm cũng được, nếu em không chê 2 là em cứ ở nhà má 2 một mình, anh sẽ sửa lại các ổ khóa cho an toàn hơn.

Ngẫm nghĩ 1 lúc, Thao thấy Thọ tính vậy cũng được. Nhưng nàng vẫn thấy ái ngại quá:

- Nhưng lại làm phiền anh nữa.

- Phiền anh gì đâu -- Mặt Thọ trong sáng.

- Thì thêm 1 người, cả nhà phải thêm việc.

Thọ tính bơ cuoi:

- Có gì đâu. Bây giờ anh cho mượn, mai một anh đòi.

0 hiểu ý Thọ, Thao hỏi:

- Là... làm sao?

- Đơn giản thôi mà. Mai một về làm dâu nhà anh, anh đòi lại.

Thọ nói tính bơ, còn Thao thì lúng túng thấy rõ.

- Hồng dám đâu.

Thọ cuoi, ngẫm về thẹn thùng của cô bạn gái bên cạnh. không hiểu sao mỗi ngày, Thọ càng thấy nhớ Thao nhiều hơn. Chàng thích chọc giận để thấy nàng giận dỗi, thẹn thùng.

Thọ khều nhẹ mấy ngón tay Thao:

- Nè! Anh biết Nguyên đó nha.

- Biết làm sao?

- Đó là anh chàng bác sĩ đẹp trai, con nhà giàu 1 thời yêu em.

- không phải 1 thời đâu mà là đương thời đó.

Thọ lè lưỡi:

- Ghê quá vậy! Anh đã gặp đối thủ nặng ký đây. Bộ anh ta tính “nổi lại tình xưa” với em ha?

- Chắc là vậy.

- Rồi Thọ tính sao?

- Đâu có sao. Chuyện gì tới sẽ tới mà.

Thọ gò gò đầu điều thuốc trên chiếc đồng hồ đeo tay, có vẻ suy nghĩ.

Thao nhìn Thọ, tâm sự với chàng từ nãy giờ, rõ ràng nàng thấy lòng nhẹ nhàng hẳn. Nàng có thể trêu ghẹo lại chàng.

- Nè! Sợ rồi ha?

Thọ cuoi, nụ cuoi mím mím của chàng rất dễ thương.

- Nguyên thì có điều kiện hơn anh rồi, nhưng anh nhất định không đầu hàng đâu.

Mưa ngoài trời mỗi lúc 1 nặng hạt. Thọ ngồi góc ngoài, những giọt nước trên mái thỉnh thoảng theo cơn gió mạnh tạt vào chàng. Thấy vậy, Thao nhích vào sát mé trong của chiếc ghế đôi và bảo:

- Anh ngồi sát vào đây đi, mưa ướt hết bây giờ.

Thọ nhích vào, cả 2 ngược ngáp sát vào nhau. Thao cảm thấy da thịt mình nóng hổi vì cảm giác kỳ lạ Ôi! Nàng làm sao vậy?

- Mai Thao sẽ đến trường ha?

- Da.

- Có cần anh tới đón không?

- Chẳng lẽ anh không đi làm sao? -- Thao hỏi lại.

- Anh là người ham vui mà. Với lại được đón Thao, niềm vui đó càng được nhân lên.

- Sao kỳ vậy?

- Hồng biết nữa. Có lẽ trái tim anh có vấn đề.

- Nhờ anh Nguyên chữa dùm nha. Anh có kinh nghiệm lắm.

Thọ nhăn mặt:

- Vào tay anh, anh sẽ cho anh chết sớm.

- Bậy 0, lương y như từ mẫu mà.

Thọ nghiêng đầu, vẻ ganh tị:

- Bệnh vực người ta nghe phát tức.

- Ủa! Đàn ông mà cũng ghen nữa sao?

- Vậy là em không hiểu nhiều về đàn ông rồi. Khi ghen, họ ghen bạo lắm.

Thao bật cuoi thành tiếng. Còn Thọ thì cứ nhìn nàng, ánh mắt thật ám áp. Thao chợt nhớ đến cái rễ cây trong vườn vào 1 buổi trưa nàng vấp té để rồi nằm gọn trong vòng tay của Thọ.

- Cuối gì vậy ? -- Thao cảnh giác khi nghe Thọ chột cười khe khẽ.
Như có thần giao cách cảm, Thọ nói đúng những điều nàng đang nghĩ:
- Anh nhớ đến cái rễ cây và cái hôm Thao vấp té.

Thao vờ quạu:

- Có gì hay đâu mà nhớ?
- sao lại không hay? Anh mong Thao vấp té nhiều lần như vậy để anh đỡ.

Thao thấy mắc cỡ quá chừng, nàng đưa mấy ngón tay nhọn véo vào tay Thọ Chàng nhăn mặt kêu đau rồi giữ chặt lấy bàn tay nàng:

- Ui da!
- Ê! Buông tay người ta ra.

Thọ xoa nhẹ bàn tay Thao trong cả 2 bàn tay mình.

- Buông sao được, mấy ngón tay này lợi hại lắm. Lát nữa về nhà có dấu bầm, thế nào mẹ cũng hỏi, anh phải đem bàn tay này về làm chứng mới được.

Thao kêu lên:

- Anh ăn gian quá hà.

Thọ cuoi, nâng bàn tay mềm của nàng lên môi. Đôi môi mềm nóng hồi chạm vào bàn tay, Thao rung mình khiến Thọ ngạc nhiên, nhưng chàng chưa chịu buông ra:

- Sao vậy?

Thao then quá, giận dỗi nói:

- Anh làm gì ngộ quá? Người ta nổi cả gai ốc đây nè.

Thọ nghiêng đầu, nhìn thấy rõ cảm giác rung động của cô gái trên làn da nõn nà ở cánh tay. Trong khi đó, Thao quay đi, má đỏ hồng.

Thọ thì cứ nhìn nàng:

- Nè! Quay mặt lại đây đi.

Thao vừa quay lại thì cánh tay Thọ đã vòng qua vai. Nàng không biết trời đất gì nữa. Vòng tay Thọ mạnh mẽ, còn nụ hôn của chàng lại quá nồng nàn.

Đêm đó về nhà, nhớ lại tất cả. Thao cảm thấy máu cứ chạy rần rần trong người. Nàng giấu má, giấu môi vào gối mà vẫn chưa hết xúc động. Suốt thời gian còn lại ở quán sau nụ hôn, cả Thọ và Thao đều then thừng. Thao không hiểu vì sao nàng không né tránh mà lại nhận và có cảm giác say đắm trước nụ hôn của chàng. Đây đâu phải là lần đầu Thao được hôn, nhưng rõ ràng, Thọ đã đem đến cho nàng điều gì đó lạ lẫm.

Vậy là nàng đã yêu chưa?

Thao quyết định không mang theo chiếc xe Honda mà bà Thịnh đã mua cho nàng. 1 vài bộ đồ là tài sản của Thao định mang theo. Nhưng khi Thao chào bà Thịnh, bà trở mặt nhìn chiếc giỏ trên tay cô cháu gái:

- Bộ con đi thật sao?

- Hôm qua con đã nói rõ cho nội nghe rồi. Con không thể bỏ mẹ con được.

Bà Thịnh đứng lặng 1 chút rồi bảo:

- Con lại đây, nội có chuyện muốn nói với con.

Thao ngồi đối diện với bà, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra cửa. Có lẽ Thọ đang đứng ngoài cổng để đợi nàng.

Bà Thịnh nói:

- Thật ra, nội cũng suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Con nghĩ lại đi, con là 1 cô giáo đang hoàng, nếu nhận lại mẹ con là người đàn bà vừa bệnh vừa tai tiếng, con không sợ ảnh hưởng đến uy tín của con sao?

- Dạ, không đâu. Con lại nghĩ khác. Bản thân con là 1 cô giáo, thường xuyên dạy học trò về đạo đức, nhân cách con người. Xưa nay, dân mình vẫn xem trọng chữ hiếu. Nếu con biết mẹ, nhưng lại xa lánh chỉ vì mẹ con bệnh hoạn, hay địa vị thấp kém, khi ấy con mới không xứng đáng để dạy dỗ con em người khác đó nội.

- Ôi! Sao con cố chấp quá vậy? Nội đã sống qua mấy thế hệ rồi. Đời này vàng thau lẫn lộn, người ta chỉ nói bài học đạo đức, nhưng nói để người khác thực hiện mà thôi.

Thao kiên quyết giữ lập trường:

- Đối với mẹ con thì con đã quyết định như vậy rồi nội a.

- Con định bỏ nội, đó không phải là bất hiếu hay sao?

Thao vẫn nhẹ nhàng, nhưng dứt khoát:

- Chỉ vì nội muốn đuổi con đi, con mới đi. Con vẫn muốn được quan tâm tới nội và cả mẹ con nữa. Con không muốn bỏ ai và cũng không muốn mất ai.

Suy nghĩ 1 lúc, bà Thịnh lắc đầu:

- không được, nội không muốn con đến ở với mẹ con. Tuy nhiên, con có thể thỉnh thoảng đến thăm.

Thật ra, Thao cũng không muốn làm căng với bà Thịnh. Nàng mong bà tự giác chấp nhận mẹ nàng. Có lẽ phải lay chuyển bà từ từ, nếu như bà đồng ý không đến làm khó mẹ nàng.

Vì vậy, Thao nhỏ nhẹ thuyết phục:

- Nội à! Mẹ con được cứu thoát trong tai nạn giao thông là điều rất may mắn. Sau tai nạn ấy, mẹ cứ bệnh hoạn đau yếu thường xuyên. Có con bên cạnh, mẹ sẽ được an ủi rất nhiều. Xin nội hãy cho phép con đến ở với mẹ. Con và mẹ sẽ luôn biết ơn nội.

Thật ra, có đôi lúc bà Thịnh cũng cảm thấy mềm lòng muốn bỏ qua tất cả. Nhưng mỗi lần nghĩ đến khuôn mặt lúc nào cũng u buồn của bà Hoa, bà lại tức muốn lộn ruột. Sau khi cưới cô dâu cả về, nhà bà làm ăn thất bại, con trai cả lại mang bệnh ngặt nghèo. Đúng là con dâu không hợp tuổi với cả nhà rồi.

Bây giờ nhà đang yên ả, rõ ràng sự xuất hiện của bà Hoa lại làm mọi việc đảo lộn cả lên. Nghĩ đến đây, bà sảng giọng:

- Nội đã nói rồi, 1 là 1, còn 2 là 2. Nếu con thương mẹ thì đi tìm mẹ đi. Đừng bận tâm tới bà già gần xuống lỗ này nữa.

Thao buồn bã xách giỏ ra đi, cảm giác trong lòng vẫn nặng trĩu.

Quả đúng như Thao nghĩ, Thọ đang đứng ngoài cổng đợi nàng. Thấy vẻ mặt thần thờ của Thao, Thọ không hỏi gì, chỉ lẳng lặng xếp giỏ của nàng lên xe.

Đúng lúc đó, Nguyên chạy xe trở tới. Hai chàng trai chào nhau.

Nguyên hỏi:

- Anh có thể nói chuyện với em một lúc được không?

- Về chuyện gì hở anh Nguyên?

Nguyên xuống xe, đứng đối diện với nàng:

- Nội đã cho anh biết ý định ra đi của em, anh chỉ muốn nói với em vài câu thôi.

Thao bối rối nhìn Thọ Chàng lịch sự mỉm cười:

- Thao cứ tự nhiên, anh đợi thêm 1 chút cũng không sao đâu.

Thao gật nhẹ, đẩy cánh cổng đủ để 2 người lách vào:

- Em đã chào mọi người rồi, không tiện mời anh vô nhà. Anh đừng phiền nha.

- không sao. Anh chỉ muốn biết vì sao em cương quyết ra đi vậy?

- Nội có nói với anh là em đã tìm được mẹ không?

- Có. Nhưng theo lời nội, bà ấy có... chút vấn đề.

- Thì sao nào? Dù xấu, dù tốt vẫn là mẹ của em.

Nguyên gật đầu:

- Đồng ý, nhưng anh không hiểu là tại sao em lại quá vội vã ra đi như vậy?

Thao định mở miệng trả lời là chính nội đã không chấp nhận mẹ, nên nàng buộc lòng phải lựa chọn như vậy. Nhưng nghĩ lại, nàng có nói cũng chẳng thay đổi được gì.

- Anh Nguyên à! Chuyện này bắt đầu từ đây, em không muốn nói đâu.

Nhìn ra ngoài cổng, thấy Thọ vẫn đứng chờ, Thao ái ngại nói:

- Anh Nguyên à! Hẹn dịp khác chúng ta sẽ nói chuyện nhé.

Nguyên cũng đưa mắt về phía Thọ:

- Anh ta là ai vậy?

- Là bạn của em.

Nguyên im lặng 1 chút rồi nói:

- Ghi cho anh số điện thoại trường của em đi.

Thao nhanh nhẹn lấy giấy ghi cho Nguyên rồi hỏi:

- Anh có vào nhà không?

- Có, anh muốn thăm nội.

- Vậy Thao đi trước nghen.

Nguyên nói với theo:

- Liên muốn gặp em nữa lắm.

Thao cười nhẹ, rào bước về phía Thọ Thọ không nói gì, nổ máy cho xe chạy. Đến nhà bà Hoa, Thao ngạc nhiên khi thấy cửa khóa kín.

- Ủa! Mẹ đâu rồi?

Thọ mở khoá cho Thao, mang giỏ vào và nói:

- Nhỏ Thắm đưa má 2 đi tái khám rồi.

- Sao mẹ không chờ em đưa đi?

- Nhưng sáng nay em có giờ dạy mà.

- Sức khỏe của mẹ em quan trọng hơn. Với lại Thắm cũng có công việc của Tham, em đã làm phiền cả nhà của anh rồi.

Thọ mỉm cười:

- Khi nào em cương quyết từ chối sự giúp đỡ của gia đình anh, chắc là anh sẽ buồn lắm.

Thao nhìn chàng trai đối diện, nàng hiểu rõ là chàng muốn nói gì.

Thọ dặn dò trước khi quay ra:

- Anh đã làm 2 chìa khóa. Thao cứ lên lớp đi, má 2 có 1 chìa khóa khác. Lát nữa về, biết có Theo đến, chắc má vui lắm.

Thao đứng nhìn theo Thọ:

- Cám ơn anh nhiều lắm.

Gần nửa tháng sống bên mẹ, Thao nhận ra cuộc đời nàng hạnh phúc quá chừng. Thao cùng mẹ về thăm cậu Bao và di Loan, biết bao mừng mừng tủi tủi.

Hiện giờ chỉ còn 1 điều Thao lo nữa là bà Thịnh vẫn chưa chấp nhận mẹ nàng. Tuy nhiên, Thao cứ vài ba ngày lại điện gặp chị 2 giúp việc để hỏi thăm sức khỏe của nội.

- Thao à! Thao! -- Bà Hoa gọi.

- Dạ.

Có khách nè con.

Xếp lại xấp bài của học trò, Thao bước lên. Người khách không ai xa lạ, chính là Nguyên. Thao nhận ra mình không còn bối rối khi gặp chàng nữa.

Thao kéo ghế mời.

- Anh Nguyên ngồi ghế chơi.

Nghe gọi tên, bà Hoa ngạc nhiên:

- Có phải là Nguyên, con của anh chị Mỹ không?

Nguyên cười với bà.

- Dạ, chính là cháu.

Bà Hoa cười hồn hậu:

- Ôi! Bác đã định cùng con Thao đến nhà anh chị để thăm, nhưng chưa đi được.

Nhận ra cách nói chuyện của bà Hoa cũng dễ gần, Nguyên bắt chuyện, trong lúc Thao đi làm nước uống.

- Hôm nào bác rảnh, mời bác đến chơi. Hoặc nếu bác nói trước, con có thể đón bác về nhà. Chắc ba mẹ con sẽ rất vui.

- Hồi xưa, ông nhà bác thân với ba con lắm.

- Dạ, bây giờ ba mẹ con vẫn còn nhắc.

Bà H thoáng buồn:

- Tiếc là ông vẫn số quá.

Th mang từ dưới nhà lên 2 ly nước cam, nàng mời Ng và mời mẹ mình. Bà H lắc đầu:

- Con uống đi. Mẹ vừa mới uống chén nước mát rồi -- Quay sang Ng, bà tiếp lời -- Cháu ở đây chơi, bác làm chút công chuyện.

Kể từ lúc về với mẹ, Th không cho bà buồn bán cực khổ như trước. Nàng đã sắp xếp lại nhà, bố trí bàn ghế mở lớp dạy thêm.

Khác với Thọ, Ng không để ý lắm đến điều kiện sống của nàng, mà chỉ quan tâm đến những điều nàng nghĩ.

- Sống ở đây, em vui không?

- Đương nhiên là vui rồi. Dẫu sao em có cảm giác đây mới thực sự là ngôi nhà của mình.

Ng gật gù:

- Thời gian gần đây, em có về thăm nội không?

- Chắc nội còn giận em nên mấy lần gọi điện về nhà đều không gặp được.

Ng tỏ ra thông cảm:

- người già thường hay cố chấp lắm. Em đừng buồn.

- Em đâu có buồn. Dù sao nội cũng đã lớn tuổi rồi, không còn sống bao lâu nữa đâu.

- Có lẽ... em không hay chuyện này đâu.

Ngập ngừng 1 lúc, Ng mới dè dặt nói.

- Chuyện gì hả anh ? -- Thao lo lắng trước thái độ úp mở của Ng.

Ng bần khoản nói:

- Có vài việc xảy ra ở nhà nội. Hình như Thong và cô Trinh đã vấp vấp chuyện gì đó. Hôm rồi, tình cờ ghé thăm, anh thấy nội em treo băng bán nhà.

Thao kêu lên.

- Ôi. Sao lại có chuyện đó được?

- Anh cũng không rõ nữa, không khí ở nhà lạ lắm.

Thao đi tới đi lui, về suy nghĩ:

- Cách đây 2 hôm, em đã gọi điện thoại cho chị 2, đâu có nghe xảy ra chuyện gì.

- Đường như ai cũng đang lo lắng điều gì đó, nên không khí trong nhà rất nặng nề.

- Lúc đó nội em ở đâu?

- Anh nghe thím Út bảo nội đang nghỉ trong phòng, không muốn bị ai quấy rầy. Vì vậy mà anh đành ra về.

Chuyện gì xảy ra cho Thong và Trinh vậy? Thao nghĩ mãi mà vẫn không đoán được. Có lẽ nàng phải tìm bà nội để hỏi cho rõ.

Thế là ngay buổi chiều hôm đó, Thao đã đến nhà bà Thịnh.

Vừa thấy Thao, chị 2 đã hốt hải nói:

- Bà vừa vào bệnh viện rồi.

Sắc mặt Thao biến đổi tức thì:

- Tại sao vậy?

- Trời ơi! Khô lắm, cô Thao ơi! Hôm qua, cậu Thong bị người ta đánh gãy giò, mất cả chiếc xe Dream, đã vay nợ nần hồi nào mà người ta tới đòi tới tấp. Còn hôm nay thì tới cô Trinh.

- Trinh làm sao hả chị?

- Cô Trinh bị người ta lừa cuỗm mất cả mười mấy cây vàng, bây giờ đòi tự tử om xòm. Nghe nói đầu bò của cô đi cưới vợ.

Thao giật mình. Chẳng lẽ chuyện Quyên nói về Ngu đã thực sự xảy ra rồi ư? Thím Minh chắc là buồn lắm, còn nội có lẽ cũng vì chuyện này mà phát bệnh luôn.

- Nội vì chuyện đó mà bệnh phải không? -- Thao muốn khẳng định thêm.

- Dạ, đúng đó cô Th à.

- Vậy còn thím Út thì sao rồi?

- Thì thím cũng chạy tới chạy lui, lớp công chuyện nhà, lớp lo cho bà. Thấy khổ quá.

- Thôi được rồi. Nội tôi đang nằm ở đâu?

Từ nhà nội, Thao chỉ kịp nhắn cho Thọ báo giùm với mẹ nàng là nàng đến bệnh viện mà chị 2 đã nói để thăm nội.

Thao đứng 1 lúc trước cửa phòng, lặng lẽ nhìn bà. Bà nằm trên giường, xung quanh chẳng có ai ngoài thân nhân của những người bệnh nằm chung phòng. Mặt bà nhắm dờng như ngủ, khuôn mặt xanh xao.

Thao nghe lòng mình se buồn. Dù bao nhiêu chuyện đã xảy ra, Thao vẫn thương nội nàng. Bà đã lớn tuổi rồi, vẫn phải vì những chuyện của con cháu mà ngã quỵ.

Ngồi xuống mép giường, Thao nhẹ nhàng sửa lại tấm chăn đắp, kéo lại tấm drap. bà Thịnh thấy động, mở mắt.

Thao mỉm cười:

- Nội dậy rồi ha?

- Ừm. Con... Ai cho con biết vậy?

- Con về nhà, nghe chị 2 kể lại chuyện nên đến đây ngay.

Nhắc đến chuyện nhà, bà Thịnh thờ dãi:

- Ôi. Cái tội quí đó, không ngờ...

0 muốn nội phải nhớ đến những chuyện buồn, Thao lắng chuyện:

- Bây giờ nội thấy trong người ra sao?

- Nội nghe mệt mỏi lắm, đầu lại nhức nhối, rồi chóng mặt lung tung.

Thao động viên:

- Từ từ nội sẽ khỏe lại thôi hà. Bây giờ con pha sữa cho nội uống nha?

- Ừ.

Dù sao Thao cũng mừng vì bà Thịnh đã không từ chối sự chăm sóc của nàng. Thao hy vọng khi mẹ nàng đến thăm, bà nội sẽ nguôi ngoai phần nào cơn giận trước đây.

Pha sữa cho bà uống xong, Thao chợt nhận ra Thọ đã đến từ lúc nào. Chàng đứng bên ngoài hành lang, chưa dám vào.

Tự dưng Thao thấy mừng ghê. Lúc này chắc là bận rộn, nhưng Thọ vẫn dành thời gian đến đây.

- Nội nằm đây nha, con ra ngoài 1 chút.

Thấy Thao bước ra, Thọ lo lắng hỏi:

- Nội sao rồi?

- Cũng còn mệt mỏi, chưa khỏe hẳn đâu anh à.

Thao ngu8ớc lên. Đứng bên cạnh Thọ, nàng vẫn thấp hơn chàng gần 1 cái đầu.

- Ai nuôi nội vậy?

- Có lẽ thím Út em, nhưng từ nãy giờ thím đã về nhà lo công chuyện rồi. À! Hôm nay anh bận, sao lại đến đây?

Thọ nhìn vào mắt nàng, chàng nhỏ nhẹ:

- Bộ... anh đến không được sao ?

Lảng tránh cái nhìn của Thọ, Thao đưa mắt nhìn xuống sân. Phía dưới, người thăm nuôi lẫn y bác sĩ ở bệnh viện qua lại tấp nập.

- Sao lại 0. Thao mừng là anh đã không trách nội.

Giọng Thọ tình cảm:

- Nội đã già rồi, con người ta có lúc sai mà.

Thao cảm động đặt tay mình lên tay Thọ:

- Anh đợi Thao 1 chút nha.

Và Thao quay vào, nói nhỏ với nội:

- Nội à. Có anh Thọ đến thăm nội nè. Nội cho anh gặp nha?

Bà Thịnh nhìn ra cửa, nhận cái gật đầu chào lễ phép của Thọ, giọng bà nhẹ hẫng:

- Đã tới rồi thì con bảo nó vô đi.

Thấy Thao ra hiệu, Thọ xách chiếc bịch xộp trong đó có sữa và bánh bước vào.

- Thừa nội.

Bà chỉ xuống chỗ bên cạnh:

- Con ngồi đi, Thọ.

- Dạ, con đứng được rồi nội. Nội thấy khỏe không ạ?

Bà Thịnh thở dài:

- Nội già rồi, bây giờ nội mới thấy thấm thía nỗi buồn của người bệnh già.

Thọ an ủi:

- Nội chỉ hơn 60 thôi mà. Bây giờ tuổi thọ bình quân của người già đã đến 8, 90 tuổi lận. Nội cứ ăn uống bồi bổ cho khỏe là có thể xuất viện được thôi.

Thao bóp bóp 2 bàn chân của nội, cuoi và nói:

- Anh Thọ nói phải đó nội. Nội còn sống với tụi con 2, 3 chục năm nữa mà.

Bà Thịnh mỉm cuoi, nụ cuoi không mấy tươi tắn:

- Thọ à!

Thọ ngồi xuống cạnh bà, ân cần nói:

- Dạ, thưa nội.

- Nội đã trách oan con. Con không giận nội chứ?

Thọ và Thao nhìn nhau. Thọ cảm thấy có thêm niềm tin.

- Dạ, con đâu có dám giận nội.

- Đôi lúc con người ta lẫn lộn lắm. Con không giận nội, chắc là mẹ con sẽ giận nội.

Thọ lắc đầu:

- Dạ, không đâu. Mẹ con cũng như má 2, lúc nào cũng quí nội. Thật ra, nội đang phải gánh vác quá nhiều, nên sống kha khắt 1 chút cũng đúng thôi.

Bà Thịnh dường như cảm động trước lời nói của Thọ, bà ứa nước mắt:

- 2 đứa cháu nội tin tưởng đã phụ lòng của nội rồi. Nội không ngờ mình khe khắt với người không đáng khe khắt, và lại lợi lòng đối với 2 đứa cháu bên cạnh mình.

Thọ bối rối nhìn Thao, chàng không biết phải nói sao để an ủi bà.

Thao tìm cách pha trò bằng giọng vui nhộn:

- Nội à. Con người sống thì phải có sai lầm mà. Những chuyện ấy dù sao cũng qua rồi. Bây giờ nội cứ nghĩ đi, của đi thay người, trong họa có phúc mà. Giống như con vậy, có lúc con tưởng mình sẽ chẳng còn 1 tình thương nào, ai ngờ lại may mắn có mẹ còn sống.

Bà Thịnh gật gù và chợt nhớ ra:

- Hôm nay con không đi dạy sao?

- Dạ, hôm nay là thứ 5, ngày nghỉ của con mà.

- Ủ há. Nội quên.

Thọ đứng dậy:

- Bây giờ con xin phép nội con về. Nội ráng ăn nhiều lên, nha nội.

Bà Thịnh bịn rịn nhìn Thọ, nói:

- Nội giao con Thao cho con, con ráng lo lắng cho nó.

Mắt Thọ ánh lên nụ cười, chàng tùm tùm chào bà Thịnh lần nữa rồi bước ra, ra hiệu cho Thao theo mình.

2 người đi bên cạnh nhau trên hành lang, Thọ hỏi:

- Hồi này có nghe nội dặn dò không?

Thao làm bộ ngỡ ngàng:

- Đâu có nghe gì đâu?

Thọ cười, nắm đại bàn tay mềm của Thao:

- Nội đã giao em cho anh rồi đó nha.

Thao ngượng ngùng rút nhẹ bàn tay về, phụng phịu:

- Tại nội an ủi anh thôi.

- Anh không biết. Từ đây về sau, em đừng hòng thoát khỏi tay anh.

Thao bật cười:

- Gì mà... hình sự vậy?

- Ủ. Anh là vậy đó, báu vật mà giao cho anh thì bảo đảm được an toàn tới đa.

Đã đến cầu thang, Thao chậm bước:

- Thôi, anh về nhà Thao phải trở về với nội.

- Ủ. Em ở đây tới chiều luôn ha?

- Đa.

- Có lẽ lát nữa, mẹ anh và mẹ em sẽ đến thăm nội.

- Đi 1 lúc luôn hả anh?

Mắt Thọ tỉnh quái:

- Thì 2 bà sui gia, tâm đầu ý hợp mà.

Thao không nói gì, chỉ véo mạnh vào tay Thọ rồi quay trở lại. Thọ chỉ còn biết nhăn mặt, xuýt xoa.

Quay lại giuồng, Thao thấy lưng áo của 1 bác sĩ đang loay hoay hỏi han, đo huyết áp cho nội. Nàng lật đật chạy đến.

- Dạ, có chuyện gì vậy bác sĩ?

Người bác sĩ quay lại và Thao ngỡ ngàng:

- Ủa! Anh Nguyên!

Ng mỉm cười với nàng:

- Bạn em về rồi à?

Vậy là chàng đã trông thấy ho.

- Dạ, Anh làm ở đây từ bao giờ vậy?

- Anh chuyển về từ năm rồi.

Nhớ lại lúc bà Hoa nằm nơi này, nhưng Thao không gặp Nguyên. Có lẽ lúc ấy không trùng ca trực của chàng.

- Nội em có sao không anh?

Ng nhìn bà Thịnh, nói như thể để cho bà nghe:

- Nội không sao, chỉ cần ở đây vài ngày nghỉ ngơi yên tĩnh.

- Vậy là không thể xuất viện sớm hả anh?

- không nên đâu, anh muốn để anh theo dõi vài hôm nữa.

Những người xung quanh nhìn Nguyên với ánh mắt nể vì. Lúc như thế này, Thao mới thấy Nguyên thật là quan trọng. Nàng có cảm giác hãnh diện lây với chàng.

Nguyên khám xong cho người bệnh, chào và đi sang phòng khác. Bà Thịnh hỏi nàng:

- Nè, Thao.

- Đa.

- Thật ra, con với Nguyên rồi con với Thọ, con đã quyết định dứt khoát chưa?

Thao tùm tùm cười:

- Ủa! Khi này nội đã giao con cho anh Thọ rồi mà.

- Nội nhớ. Nhưng khi gặp lại thằng Nguyên, rõ ràng là con cũng rất mừng. Đôi mắt con không giấu được nội đâu.

ôi. Thì ra bà Thịnh cũng có óc' nhận xét thấu đáo lắm. Điều bà nói làm cho Thao băn khoăn. Đúng là nàng vui thật khi gặp lại Nguyên. Chẳng lẽ cùng 1 lúc' Thao lại yêu 2 người đàn ông. Nhưng chuyện gì tới sẽ tới, nghĩ làm gì cho mệt. Chỉ 1 lát sau, bà Hoa đã vào tới bệnh viện. Thao ra tận cửa nắm lấy tay mẹ nàng dẫn vào.

- Nội ơi! -- Thao gọi nho nhỏ.

Bà Hoa nhìn bà Thịnh, nói:

- Hay là để nội ngủ đi con, chắc nội mệt mỏi lắm.

Thao thì thầm:

- Anh Thọ nói số phòng cho mẹ biết ha?

- Ủ. Nó đưa mẹ lên đến nơi rồi mới chịu trở về.

- Ôi. Anh bỏ làm cả buổi sáng nay rồi.

- Hình như nó nhờ ai trực thay, chứ làm ở bưu điện khí xin nghỉ lắm đó con.

Vốn quen làm, thấy kệ để bình thủy và 1 vài vật dụng của bà Thịnh lộn xộn, bà Hoa bước đến sắp xếp lại.

Bà dọn mấy chiếc bịch xốp vào 1 chỗ. Thoáng chốc, mọi thứ đã trở nên sạch sẽ, gọn gàng.

Vẫn giọng khê khàng, bà Hoa hỏi:

- Nội đã ăn gì chưa hở con?
- Dạ, khi này con có pha sữa cho nội uống.
- Ủ. -- Bà Hoa lấy từ trong giỏ xách của mình ra chiếc cà mèn đặt lên kệ -- Mẹ có nấu cho nội 1 ít cháo cá. Lát nữa nội thức dậy, con lấy cho nội ăn.
- Ủa! CHứ mẹ không chờ nội thức dậy sao?

Bà Hoa nhìn Thao, vẻ buồn:

- Mẹ sợ nội còn giận mẹ Người bệnh mà giận thì không tốt cho sức khỏe đâu. Con nhớ để ý đến nội, nếu thấy nội mệt, nhớ báo bác sĩ ngay.
- Dạ, có con rồi, mẹ đừng lo.
- Ủ. Mẹ về đây. Chiều nay, mẹ sẽ nấu món khác cho nội ăn.
- Ở căng tin người ta bán đủ thứ, mẹ nấu rồi xách đi đường xa mất công.
- Người ta nấu bán hồ chít là cho hàng hà bột ngọt, không có tốt đâu con. Thôi, ,mẹ về nhé.

Bà Hoa lấy chiếc giỏ, định bước đi thì tiếng bà Thịnh như hờn mát:

- Mới tới làm gì mà về vội vã vậy? Bộ bận rộn lắm sao?

Mắt Thao sáng lên. Thì ra từ này giờ nội của nàng đâu có ngủ.

Bà Hoa có vẻ lúng túng:

- Dạ, thưa má. Má thấy người khỏe không?
- Ủ.-- Bà Thịnh vẫn giọng trống không -- Đã đỡ nhiều rồi . Ngồi xuống đây đi, đừng làm chi mỏi chân.

Thao đẩy nhẹ bà Hoa ngồi xuống giường cạnh nội , nàng nói:

- Mẹ ngồi đây với nội, con xuống đây 1 chút.

Thật ra, Thao muốn dành cho 2 người đàn bà có dịp chuyện trò với nhau. Nàng thấy hy vọng nhiều ở cuộc gặp gỡ này.

Khi trở lại, Thao thấy mẹ mình đang bón cho nội ăn gần hết chén cháo.

Thao tíu tít:

- Nội thấy mẹ con nấu cháo có ngon không?

Bà Thịnh vẫn với vẻ đứng đưng:

- Mẹ con làm nhiều việc nội không chịu được, nhưng cái khoản nấu ăn thì nội thấy vừa lòng.

Thao quay mặt đi, giấu nụ cười. Thật ra, nội của nàng vẫn làm như chưa bỏ qua hết mọi chuyện, nhưng rõ ràng bà đã tiếp nhận mẹ Bước đầu như vậy là tốt rồi.

Mãi đến 3 giờ chiều, bà Minh mới trở vào bệnh viện, mồ hôi lấm tấm ở 2 bên thái dương.

Thấy Thao, bà Minh khựng lại:

- Ủa! Sao con biết?

0 phải về mặt tự mãn ngày nào, bà Minh đã xuống sắc thấy rõ. Thao gần như quên đi những chuyện đã qua.

- Con về nhà nên biết hết mọi chuyện rồi.

Bà Minh hơi cúi đầu. Giá như trước đây bà chịu nghe lời nhắc nhở của Thao thì đâu đến nỗi.

- Cũng tại thím quá tin tưởng và cưng chiều con Trinh.

Thao cười nhẹ:

- Dù sao chuyện đã xảy ra rồi, thím hãy nghĩ đến cách giải quyết tốt nhất đi a.

Bà Thịnh hỏi con dâu:

- Đã có ai coi nhà chưa?
- Có rồi má, nhưng người ta trả ít quá.
- Bao nhiêu?

- Chỉ có 1 trăm cây thôi.

Bà Thịnh lẩm nhẩm tính, mua lại 1 căn nhà khác đã mất gần phân nửa số tiền rồi, còn lại tính sao đây?

Suy nghĩ 1 lúc, bà Thịnh quyết định:

- Thôi, bây cứ bán đi, nhưng kèo nài họ trả thêm chút đỉnh. Chứ nếu không bán, lấy đâu trả nợ cho 2 đứa con bây.

Bà Minh cúi đầu nghe bà Thịnh trách:

- Ai đòi có trong tay hàng trăm triệu, chỉ loáng 1 chút là phải tay 2 đứa con bây ác hơn lắm.
- Nội à! -- Thao khuyên can -- Lỡ rồi, nội có nói mãi cũng vậy thôi.

Như sực nhớ ra điều gì, bà Thịnh nói với con dâu út:

- Lần này giấy tờ bán phải làm cho rõ ràng. Tiền bạc phải để nguyên đó, tui ra viện sẽ tính ghen.

- Da.

Suốt mấy ngày tiếp theo, bà Hoa đã đến bệnh viện chăm nom cho bà Thịnh. Còn thím Minh thì lo giải quyết chuyện nhà. Mỗi lúc, bà Thịnh thấy ân hận vì mình đã quá khe khắt với con dâu cả trong suốt thời gian vừa qua. Lúc bà lâm nạn, mẹ con bà Hoa đã hết lòng lo lắng. Còn bà Minh vịn cố lo việc nhà nên đã bỏ phớt lờ cho bà Hoa. Thông vì vẫn còn bó bột, còn Trinh thì đến thăm bà có 1 lần. Mới đến, nó đã than thở nào là chật chội, nóng bức, nghe toàn mùi bệnh muốn ói... Thế thái nhân tình, bà Thịnh tự trách mình, bao nhiêu năm trời sống chung với mẹ con bà Minh, bà đã không nhận ra hết con người của họ.

Còn nói về Thao, chiều nay, sau khi xong tiết dạy cuối của ngày, nàng nhanh nhẹn về nhà nấu thức ăn mang vào bệnh viện cho nội và mẹ.

Vừa làm việc trong bếp, Thao nhớ lại những lời nói buổi trưa của Lien, con bé thật hồn nhiên. 2 năm mới gặp lại, dường như Lien cũng không lớn lên được chút nào.

Lúc chuẩn bị ra về, Lien kéo Thao và Nguyên ra ngoài hành lang.

- Nè! 2 người tính sao chứ? em buồn lắm nha.

Thao lúc đó ngơ ngác:

- Buồn gì? Buồn chị ha?

- Cả 2 người luôn. Nhưng trước tiên là phải kiểm điểm anh 2. Phải chỉ ảnh xi-nhan trước để em bỏ nhỏ với chị Thao thì mọi việc đã êm thấm rồi.

Nguyên nhìn Thao, cười:

- Đó, Thao nghe đó. Có dịp thuận tiện là nó cần nhằn anh suốt hà.

- Thật ra, anh cũng đáng bị cần nhằn lắm -- Thao hòa theo Lien.

Lien thân ái ôm vai Thao:

- Em chưa thấy ai dễ thương như chị Thao hết. Lần này anh làm thế nào em không biết, nhưng chị Thao giận là em nghỉ chơi với anh luôn.

- ghê quá! -- Nguyên cười với em gái, rồi nói với Thao -- Có giận anh chuyện gì cũng đừng để lộ ra nha Thao, nếu không thì anh mệt với Lien đó.

Thao mỉm cười. Cách đây hơn 2 năm, họ cũng có những buổi trò chuyện tay ba vui nhộn như thế này.

Nguyên nhìn đồng hồ:

- Thôi, anh phải vào làm việc đây.

Lien kéo áo anh trai:

- Hằng hà bác sĩ chứ bộ chỉ có mình anh sao? Đứng chơi 1 chút đi.

- Nhỏ à! Anh mà trễ thì lát nữa trên loa phóng thanh người a sẽ gọi tên anh 2 em đó.

Đúng y như vậy. Nguyên vừa nói xong thì tiếng loa phóng thanh đã vang lên.

- Xin mời bác sĩ Đình Nguyên trở về khoa có việc cần.

Nguyên đặt cả 2 tay lên vai 2 cô gái:

- Thôi, không nói nữa. Anh đi nha.

Lien và Thao nhìn theo Nguyên. Lien hãnh diện nói:

- Anh ấy nay được làm phó khoa rồi đó chị Thao.

Thao gật gù. Nguyên là bác sĩ giỏi, lại làm việc có trách nhiệm, tương lai của chàng chắc sẽ không dừng ở đó.

Có 1 chuyện mà Thao không hay, Thọ đến bệnh viện đúng lúc anh em Nguyên trò chuyện thật vui với Thao. Chàng đã nhận rõ nét mặt rạng rỡ, hãnh diện của nàng khi đứng bên cạnh Nguyên. Thọ chột nhìn lại mình, chàng đơn sơ trong bộ đồ đi làm thường ngày: Quần jean bạc, áo sẫm màu. Đầu có sạch sẽ, trắng trẻo như anh chàng bác sĩ đẹp trai kia.

Chiều đến, sau khi đi làm về, chưa kịp ăn cơm, Thọ đã đến nhà Thao. Chàng hy vọng sẽ được gặp nàng và cùng đến bệnh viện.

Nhưng thật không may, cửa nhà Thao vẫn khoá. Thọ quay đầu xe định trở về thì đã thấy Nguyên đưa Thao về nhà. Cả 2 không ai thấy Thọ cả.

Đứng bên cạnh tủ thuốc lá ở bên đường Thọ trông rõ Nguyên vào nhà, ngồi trò chuyện 1 lúc với Thao. Ngoài này, Thọ hút thuốc, kiên nhẫn chờ đợi. Bỗng 1 lát sau, Nguyên đứng dậy, nắm lấy bàn tay Thao.

Họ còn trò chuyện 1 lúc nữa. Ngoài này, Thọ không nghe được gì cả, nhưng chàng trông thấy hết...

Thọ nổ máy xe, chạy như người mất hồn.

ở trong nhà, Thao chợt nhận ra Thọ, nàng kêu lên:

- Ủa! ANh Thọ kia anh Nguyên.

Nhưng Thọ đã đi rồi. NGuyen ái ngại nhìn Thao:

- không biết anh ấy đến từ lúc nào?

Thao lắc đầu, vẻ lo lắng:

- Em không rõ. Nhưng em có cảm giác là anh ấy đứng đây lâu lắm.

- Hay là để anh gặp anh ấy giải thích.

Thao mỉm cười. Bây giờ Nguyên như người anh trai của nàng vậy, thân ái và gần gũi.

- không đâu, em sẽ tự gặp anh ấy. Chắc anh hiểu lắm.

- Hy vọng anh sẽ hiểu rõ mọi chuyện

Đến lượt Thao ngại ngần nhìn Nguyên:

- Anh chắc là không giận em chứ?

Nguyên cốc nhẹ lên đầu Thao, nói:

- Giận gì đâu, ngốc quá hà. Chuyện tình cảm là do con tim quyết định, anh muốn ép buộc cũng đâu có được. Mong anh Thọ sẽ đối xử tốt với em.

Thao tâm sự vì tự dưng hôm nay nàng muốn trút cạn cho Nguyên.

- Những lần gặp anh, em đều quạu quọ, anh không có cách ăn nói nhã nhặn như anh. Hễ có dịp, anh lại làm cho em tức lên.

- Vậy sau này thế nào?

- Anh đã làm rất nhiều việc cho em. Nhưng lúc' đó em cũng chưa nhận ra tình cảm của mình, cho đến khi...

Thấy Thao bỏ lửng câu nói, Nguyên giục:

- Khi nào?

- Khi gặp anh. Nhưng mãi đến hôm qua, em mới chính xác nhận ra là em đã yêu Thọ.

Nguyên hơi cúi đầu. Thao đã dám đối diện với chàng, khước từ tình yêu của chàng, điều đó không dễ dàng với Thao chút nào và cũng không dễ với chàng.

- Thao à! Thôi, anh về nha.

- Anh sẽ không buồn phải không?

Nguyên lắc đầu, cúi và bỏ đi. Làm sao mà chàng không buồn cho được. Gặp lại Thao, lại được sự ủng hộ của bà Thịnh, Nguyên đã đặt nhiều hy vọng vào tương lai của 2 người. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã kết thúc, làm sao không buồn được. Nhưng trước Thao, Nguyên không muốn nàng ray rứt hay thương hại nên chàng đã nói dối lòng mình.

Sáng hôm sau, khi vừa bước đến cửa phòng giáo viên, nhỏ Thẩm đã kéo Thao ra ngoài. Vì cũng cần gặp Tham, nên Thao đi theo ngay.

- Nè! Hôm qua chị đã nói gì với anh 2 em vậy?

Chuyện gì nữa đây? Thao nhìn Tham, phân trần:

- Hôm qua, chị có gặp mặt anh lần nào đâu.

Tham ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy? Trưa, anh đến bệnh viện chiều cũng đến nhà chị, tại sao 2 người lại không gặp nhau?

Thao nhíu mày cố nhớ lại. Trưa hôm qua, nàng đâu có thấy Thọ, chỉ có ông bà My và Lien đến thăm. Hay là... Thao sực nhớ lúc nàng, Nguyên và Lien trò chuyện thật vui trước hành lang, chẳng lẽ Thọ lại đến đúng lúc đó. Còn buổi chiều, Thọ đã đến rồi bỏ đi, không một lời nói.

Thao lay tay Tham:

- Bay giờ anh đi làm rồi hả nhơ?

- Anh đi công tác rồi.

- Ở đâu hả em?

- Tận miền Trung -- Tham ỉu xiu -- Tối hôm qua, anh uống say bí tỉ, tối về lảo nhảm gọi tên chị hoài.

Khuya thức dậy, anh đi rồi.

Thao buồn hiu:

- Sao đi công tác mà anh không nói với chị?

- Trưa hôm qua ăn cơm xong, anh nói là sẽ đến bệnh viện nói cho chị biết mà.

Thao bối rối đứng không yên 1 chỗ:

- Bay giờ biết anh đâu mà liên lạc hả Tham?

- Em đâu có biết nơi anh ở, nhưng anh bảo là sẽ điện về.

- Nhớ cho chị biết' số điện thoại nơi anh ở nha.

- Sao vậy? -- Tham nghiêng đầu nhìn Thao -- Bay giờ thấy nhơ" rồi phải không?

Thao chối đây đẩy:

- Đâu có, nhưng ăNh hiểu lầm chị Chị khó chịu lắm.

- À! Vậy là muốn giải thích chớ gì? ăNh đi chỉ có 7 ngày hà, chờ ănh về cũng được mà.

Biết nhỏ Tham cố tình nói khích cho Thao phải nó thật tình cảM của mình, Thao vuốt mũi nhỏ, cười tỉnh:

- Ừ. Chờ thì chờ. Có sao đâu.

Nói vậy chứ từ hôm đó, Thao đã nhăm tính thời gian.

- Cậu Bao, cô Loan, vợ thằng Thành, vợ thằng Minh rồi cả con Thao, con Trinh , tất cả ngồi xuống đây đi.

Bà Thịnh xuất viện được 2 ngày, nhân dịp cậu Bao và dì Loan từ dưới quê lên thăm, bà đã bảo mọi người có mặt.

Thao ngồi cạnh dì Loan. Nàng đã quen không gọi là mợ út từ lâu nay Dì đang mang thai đứa con thứ” 2, bụng đã đội áo nhô lên.

- Hôm nay có mặt đông đủ, tôi muốn nói cho rõ 1 chuyện.

Mọi người hồi hộp nhìn nhau. Chỉ có Trinh là tỏ vẻ chán chường, lơ đãng nhìn đâu đâu.

- Cậu Bao à -- Bà Thịnh bắt đầu từ Bao. Cậu đang ngồi trên ghế salon -- Từ trước đến giờ, cậu đã thay cha mẹ con Thao nuôi nó khôn lớn, ăn học nên người, tôi thật biết ơn.

Bao vội nói:

- Bác đừng nói vậy, con lỗi đạo chết. Thao nó là cháu ruột của con. Cha mẹ nó không có ở đây, trách nhiệm con làm cậu thì phải lo thôi.

Bà Thịnh nhìn 1 lượt căn nhà mới. CHi chưa đầy 1 tuần, căn nhà lớn của bà đã thuộc về người khác. Bà Thịnh đã mua lại căn nhà trong hẻm này, nhưng trị giá cũng 50 cây vàng.

- Gia đình tôi bay giờ làm ăn xuống dốc rồi. Bán nhà, rồi mua nhà, giờ còn lại 50 cây. Tui tính trả nợ cho thằng Thông, con Trinh là 25 cây. Còn lại cho con Thao 15 cây, tui bỏ vào ngân hàng 10 cây để phòng khi cả nhà có việc dùng đến.

Bà Thịnh vừa dứt câu, Trinh đã la lên:

- Nội chia gì kỳ vậy? CHuyện làm ăn thất bại, con có muốn đâu. Chẳng lẽ giờ nội lại chẳng cho con 1 số nào để làm vốn hay sao?

Có lẽ đã lu8ông trước sự phản ứng của Trinh, bà Thịnh không chút phân vân:

- Trong mấy đứa cháu, chỉ có con Thao là chịu thiệt thòi nhất, vậy mà nó không hề phân bì, so đo Bộ con nghĩ rằng chị Thao không biết con đã từng có bao nhiêu tài sản trong tay hay sao? CHi nội cái shop của con đã đến 20 cây vàng rồi, còn hàng hóa trong đó nữa. Tại con tự ý đem dâng cho người khác gần phân nửa, giờ còn lại bao nhiêu, con hãy cố gắng gìn giữ nó đi.

0 thêm để ý đến về cau có của Trinh, bà Thịnh nói tiếp:

- Vợ thằng Minh, con còn ý kiến gì nữa không?

Bà Minh nhìn quanh. Mỗi 1 cái nhếch mép, hay 1 ánh mắt của người xung quanh, bà đều có cảm giác là họ sẵn sàng quay lưng với bà. Hơn nữa, bà Thịnh đã nói rõ rồi. Nghĩ vậy, bà miễn cưỡng đáp:

- Dạ, con không có ý kiến gì cả.

Bà Thịnh gật gù:

- Vậy là mọi việc đã giải quyết xong.

Bà Minh chợt cắt ngang:

- Khoan, má à. Căn nhà mới này đang được làm thủ tục sang tên, má muốn để tên ai?

- Tên tao -- Bà Thịnh nói không chút do dự -- Chứ” để tên mẹ con bây, có ngày tao phải ra đường mà ngủ.

Thái độ thẳng thừng của bà Thịnh làm mẹ con, chị em bà Hoa rất đổi ngại ngùng. Nhưng bà Thịnh là vậy, ghét là ghét, còn thương là thương, không có sự giả dối hay mập mờ.

Suốt mấy ngày tiếp theo, bà Hoa đã đến bệnh viện chăm nom cho bà Thịnh. Còn thím Minh thì lo giải quyết chuyện nhà. Mỗi lúc, bà Thịnh thấy ân hận vì mình đã quá khe khắt với con dâu cả trong suốt thời gian vừa qua Lúc bà lâm nạn, mẹ con bà Hoa đã hết lòng lo lắng. Còn bà Minh vịn cớ lo việc nhà nên đã bỏ phé hết cho bà Hoa. Thông vì vẫn còn bó bột, còn Trinh thì đến thăm bà có 1 lần. Mới đến, nó đã than thở nào là chật chội, nóng bức, nghe toàn mùi bệnh muốn ói... Thế thái nhân tình, bà Thịnh tự trách mình, bao nhiêu năm trời sống chung với mẹ con bà Minh, bà đã không nhận ra hết con người của họ.

Còn nói về Thao, chiều nay, sau khi xong tiết dạy cuối của ngày, nàng nhanh nhẹn về nhà nấu thức ăn mang vào bệnh viện cho nội và mẹ.

Vừa làm việc trong bếp, Thao nhớ lại những lời nói buổi trưa của Lien, con bé thật hồn nhiên. 2 năm mới gặp lại, dường như Lien cũng không lớn lên được chút nào.

Lúc chuẩn bị ra về, Lien kéo Thao và Nguyên ra ngoài hành lang.

- Nè! 2 người tính sao chứ” em buồn lắm nha.

Thao lúc đó ngơ ngác:

- Buồn gì? Buồn chị ha?

- Cả 2 người luôn. Nhưng trước tiên là phải kiểm điểm anh 2. Phải chi ảnh xi-nhan trước để em bỏ nhỏ với chị Thao thì mọi việc đã êm thấm rồi.

Nguyen nhìn Thao, cười:

- Đó, Thao nghe đó. Có dịp thuận tiện là nó cần nhằn anh suốt hà.

- Thật ra, anh cũng đáng bị cần nhằn lắm -- Thao hòa theo Lien.

Lien thân ái ôm vai Thao:

- Em chưa thấy ai dễ thương như chị Thao hết. Lần này anh làm thế nào em không biết, nhưng chị Thao giận là em nghỉ chơi với anh luôn.

- ghê quá! -- Nguyên cười với em gái, rồi nói với Thao -- Có giận anh chuyện gì cũng đừng để lộ ra nha Thao, nếu không thì anh mệt với Lien đó.

Thao mỉm cười. Cách đây hơn 2 năm, họ cũng có những buổi trò chuyện tay ba vui nhộn như thế này.

Nguyên nhìn đồng hồ:

- Thôi, anh phải vào làm việc đây.

Lien kéo áo anh trai:

- Hằng hà bác sĩ chứ bộ chỉ có mình anh sao? Đừng chơi 1 chút đi.

- Nhỏ à! Anh mà trễ thì lát nữa trên loa phóng thanh người a sẽ gọi tên anh 2 em đó.

Đúng y như vậy. Nguyên vừa nói xong thì tiếng loa phóng thanh đã vang lên.

- Xin mời bác sĩ Đinh Nguyên trở về khoa có việc cần.

Nguyên đặt cả 2 tay lên vai 2 cô gái:

- Thôi, không nói nữa. Anh đi nha.

Lien và Thao nhìn theo Nguyên. Lien hãnh diện nói:

- Anh ấy nay được làm phó khoa rồi đó chị Thao.

Thao gật gù. Nguyên là bác sĩ giỏi, lại làm việc có trách nhiệm, tương lai của chàng chắc sẽ không dừng ở đó.

Có 1 chuyện mà Thao không hay, Thọ đến bệnh viện đúng lúc anh em Nguyên trò chuyện thật vui với Thao. Chàng đã nhận rõ nét mặt rạng rỡ, hãnh diện của nàng khi đứng bên cạnh Nguyên. Thọ chợt nhìn lại mình, chàng đơn sơ trong bộ đồ đi làm thường ngày: Quần jean bạc, áo sẫm màu. Đâu có sạch sẽ, trắng trẻo như anh chàng bác sĩ đẹp trai kia.

Chiều đến, sau khi đi làm về, chưa kịp ăn cơm, Thọ đã đến nhà Thao. Chàng hy vọng sẽ được gặp nàng và cùng đến bệnh viện.

Nhưng thật không may, cửa nhà Thao vẫn khoá. Thọ quay đầu xe định trở về thì đã thấy Nguyên đưa Thao về nhà. Cả 2 không ai thấy Thọ cả.

Đứng bên cạnh tủ thuốc lá ở bên đường Thọ trông rõ Nguyên vào nhà, ngồi trò chuyện 1 lúc với Thao.

Ngoài này, Thọ hút thuốc, kiên nhẫn chờ đợi. Bỗng 1 lát sau, Nguyên đứng dậy, nắm lấy bàn tay Thao.

Họ còn trò chuyện 1 lúc nữa. Ngoài này, Thọ không nghe được gì cả, nhưng chàng trông thấy hết...

Thọ nổ máy xe, chạy như người mất hồn.

ở trong nhà, Thao chợt nhận ra Thọ, nàng kêu lên:

- Ủa! ANh Thọ kìa anh Nguyên.

Nhưng Thọ đã đi rồi. NGuyen ái ngại nhìn Thao:

- không biết anh ấy đến từ lúc nào?

Thao lắc đầu, vẻ lo lắng:

- Em không rõ. Nhưng em có cảm giác là anh ấy đứng đây lâu lắm.

- Hay là để anh gặp anh ấy giải thích.

Thao mỉm cười. Bây giờ Nguyên như người anh trai của nàng vậy, thân ái và gần gũi.

- không đâu, em sẽ tự gặp anh ấy. Chắc anh hiểu lắm.

- Hy vọng anh sẽ hiểu rõ mọi chuyện

Đến lượt Thao ngại ngùng nhìn Nguyên:

- Anh chắc là không giận em chứ?

Nguyen cốc nhẹ lên đầu Thao, nói:

- Giận gì đâu, ngốc quá hà. Chuyện tình cảm là do con tim quyết định, anh muốn ép buộc cũng đâu có được. Mong anh Thọ sẽ đối xử tốt với em.

Thao tâm sự vì tự dưng hôm nay nàng muốn trút cạn cho Nguyên.

- Những lần gặp anh, em đều quạu quọ, anh không có cách ăn nói nhã nhặn như anh. Hễ có dịp, anh lại làm cho em tức lên.

- Vậy sau này thế nào?

- Anh đã làm rất nhiều việc cho em. Nhưng lúc' đó em cũng chưa nhận ra tình cảm của mình, cho đến khi...

Thấy Thao bỏ lửng câu nói, Nguyên giục:

- Khi nào?

- Khi gặp anh. Nhưng mãi đến hôm qua, em mới chính xác nhận ra là em đã yêu Thọ.

Nguyên hơi cúi đầu. Thao đã dám đối diện với chàng, khước từ tình yêu của chàng, điều đó không dễ dàng với Thao chút nào và cũng không dễ với chàng.

- Thọ à! Thôi, anh về nha.

- Anh sẽ không buồn phải không?

Nguyên lắc đầu, cuoi và bỏ đi. Làm sao mà chàng không buồn cho được. Gặp lại Thao, lại được sự ủng hộ của bà Thịnh, Nguyên đã đặt nhiều hy vọng vào tương lai của 2 người. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã kết thúc, làm sao không buồn được. Nhưng trước Thao, Nguyên không muốn nàng ray rứt hay thương hại nên chàng đã nói dối lòng mình.

Sáng hôm sau, khi vừa bước đến cửa phòng giáo viên, nhỏ Thẩm đã kéo Thao ra ngoài. Vì cũng cần gặp Tham, nên Thao đi theo ngay.

- Nè! Hôm qua chị đã nói gì với anh 2 em vậy?

Chuyện gì nữa đây? Thao nhìn Tham, phân trần:

- Hôm qua, chị có gặp mặt anh lần nào đâu.

Tham ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy? Trưa, anh đến bệnh viện chiều cũng đến nhà chị, tại sao 2 người lại không gặp nhau?

Thao nhíu mày cố nhớ lại. Trưa hôm qua, nàng đâu có thấy Thọ, chỉ có ông bà My và Lien đến thăm. Hay là... Thao chợt nhớ lúc nàng, Nguyên và Lien trò chuyện thật vui trước hành lang, chẳng lẽ Thọ lại đến đúng lúc đó. Còn buổi chiều, Thọ đã đến rồi bỏ đi, không một lời nói.

Thao lay tay Tham:

- Bây giờ anh đi làm rồi hả nhơ?

- Anh đi công tác rồi.

- Ở đâu hả em?

- Tận miền Trung -- Tham ỉu xiu -- Tối hôm qua, anh uống say bí tỉ, tối về lảo nhảm gọi tên chị hoài.

Khuya thức dậy, anh đi rồi.

Thao buồn hiu:

- Sao đi công tác mà anh không nói với chị?

- Trưa hôm qua ăn cơm xong, anh nói là sẽ đến bệnh viện nói cho chị biết mà.

Thao bối rối đứng không yên 1 chỗ:

- Bay giờ biết ảnh đâu mà liên lạc hả Tham?
- Em đâu có biết nơi ảnh ở, nhưng ảnh bảo là sẽ điện về.
- Nhớ cho chị biết' số điện thoại nơi ảnh ở nha.
- Sao vậy? -- Tham nghiêng đầu nhìn Thao -- Bay giờ thấy nhớ" rồi phải không?

Thao chối đây đây:

- Đâu có, nhưng ảnh hiểu lầm chị Chị khó chịu lắm.

- À! Vậy là muốn giải thích chứ gì? Ảnh đi chỉ có 7 ngày hà, chờ ảnh về cũng được mà.

Biết nhờ Tham cố tình nói khích cho Thao phải nó thật tình cảm của mình, Thao vuốt mũi nhỏ, cười tỉnh:

- Ủ. Chờ thì chờ. Có sao đâu.

Nói vậy chứ từ hôm đó, Thao đã nhăm tính thời gian.

- Cậu Bao, cô Loan, vợ thằng Thành, vợ thằng Minh rồi cả con Thao, con Trinh, tất cả ngồi xuống đây đi.

Bà Thịnh xuất viện được 2 ngày, nhân dịp cậu Bao và dì Loan từ dưới quê lên thăm, bà đã bảo mọi người có mặt.

Thao ngồi cạnh dì Loan. Nàng đã quen không gọi là mợ Út từ lâu nay Dì đang mang thai đứa con thứ" 2, bụng đã đội áo nhô lên.

- Hôm nay có mặt đông đủ, tôi muốn nói cho rõ 1 chuyện.

Mọi người hồi hộp nhìn nhau. Chỉ có Trinh là tỏ vẻ chán chường, lơ đãng nhìn đâu đó.

- Cậu Bao à -- Bà Thịnh bắt đầu từ Bao. Cậu đang ngồi trên ghế salon -- Từ trước đến giờ, cậu đã thay cha mẹ con Thao nuôi nó khôn lớn, ăn học nên người, tôi thật biết ơn.

Bao vội nói:

- Bác đừng nói vậy, con lỗi đạo chết. Thao nó là cháu ruột của con. Cha mẹ nó không có ở đây, trách nhiệm con làm cậu thì phải lo thôi.

Bà Thịnh nhìn 1 lượt căn nhà mới. Chỉ chưa đầy 1 tuần, căn nhà lớn của bà đã thuộc về người khác. Bà Thịnh đã mua lại căn nhà trong hẻm này, nhưng trị giá cũng 50 cây vàng.

- Gia đình tôi bay giờ làm ăn xuống dốc rồi. Bán nhà, rồi mua nhà, giờ còn lại 50 cây. Tui tính trả nợ cho thằng Thông, con Trinh là 25 cây. Còn lại cho con Thao 15 cây, tui bỏ vào ngân hàng 10 cây để phòng khi cả nhà có việc dùng đến.

Bà Thịnh vừa dứt câu, Trinh đã la lên:

- Nội chia gì kỳ vậy? Chuyện làm ăn thất bại, con có muốn đâu. Chẳng lẽ giờ nội lại chẳng cho con 1 số nào để làm vốn hay sao?

Có lẽ đã luờng trước sự phản ứng của Trinh, bà Thịnh không chút phân vân:

- Trong mấy đứa cháu, chỉ có con Thao là chịu thiệt thòi nhất, vậy mà nó không hề phân bì, so đo Bộ con nghĩ rằng chị Thao không biết con đã từng có bao nhiêu tài sản trong tay hay sao? Chỉ nội cái shop của con đã đến 20 cây vàng rồi, còn hàng hóa trong đó nữa. Tại con tự ý đem dâng cho người khác gần phân nửa, giờ còn lại bao nhiêu, con hãy cố gắng gìn giữ nó đi.

0 thêm để ý đến về cau có của Trinh, bà Thịnh nói tiếp:

- Vợ thằng Minh, con còn ý kiến gì nữa không?

Bà Minh nhìn quanh. Mỗi 1 cái nhếch mép, hay 1 ánh mắt của người xung quanh, bà đều có cảm giác là họ sẵn sàng quay lưng với bà. Hơn nữa, bà Thịnh đã nói rõ rồi. Nghĩ vậy, bà miễn cưỡng đáp:

- Dạ, con không có ý kiến gì cả.

Bà Thịnh gật gù:

- Vậy là mọi việc đã giải quyết xong.

Bà Minh chợt cắt ngang:

- Khoan, má à. Căn nhà mới này đang được làm thủ tục sang tên, má muốn để tên ai?

- Tên tao -- Bà Thịnh nói không chút do dự -- Chứ" để tên mẹ con bây, có ngày tao phải ra đường mà ngủ.

Thái độ thẳng thừng của bà Thịnh làm mẹ con, chị em bà Hoa rất đỗi ngại ngùng. Nhưng bà Thịnh là vậy, ghét là ghét, còn thương là thương, không có sự giả dối hay mập mờ.

Chiều xuống thật nhanh.

Thao ra sau nhà, mảnh đất trống đã được nàng vun vén lại từ lúc đến ở với bà Hoa. không bao giờ Thao quên góc gác nhà nông của nàng, chỉ cần chút' phân, chút nước, mảnh vườn đã xanh non đủ loại rau.

Thọ đã về từ mấy hôm trước, nhưng vẫn chưa đến tìm nàng. Thao buồn lắm, càng lúc, Thao càng nhận ra khi vắng Thọ, cuộc sống trở nên vô vị biết bao nhiêu.

Vừa nhớ cỏ mọc chen trong rau, Thao vừa ôn lại những lần gặp gỡ với Thọ Nhớ nhất là lần 2 đưa ngồi nơi quán caphe 1 đêm mưa. Thao đã khóc vì bị bà Thịnh xua đuổi. Hôm ấy, Thọ đã hôn nàng, nụ hôn cứ làm cả 2 ngượng ngùng ở những lần sau gặp lại. Nhưng Thọ vẫn chưa 1 lần nói tiếng yeu không sao, Thao chỉ cần sự chân thật của chàng là đủ lắm rồi.

- Thọ ơi. Có bạn con nè.

Nghĩ có lẽ nhỏ Hồng ở trường qua lấy mấy quyển sách, Thao nói vọng lên:

- Mẹ bảo xuống đây dùm con.

Thao vẫn mien man những ý nghĩ về Thọ Nghe tiếng bước chân đến gần, Thao nói:

- Ngồi trên ghế đá đợi ta 1 chút đi, nhỏ H.

Vẫn im lặng. Lạ vậy! Thao ngừng tay, quay lại. Thọ đang đứng trước mặt nàng. Ngạc nhiên lẫn vui mừng, Thao cứ trân trối nhìn chàng.

Thọ lém lĩNh hỏi:

- Nè! Bộ anh đẹp trai lắm sao mà em cứ nhìn hoài vậy?

Đó, gặp nhau cũng có nghĩa là gặp lại cái cách nói rat riêng của Thọ Thao xoa tay, không thua:

- Hồng dám đẹp trai dau. Đi miền Trung về đen thui, em cứ tưởng ong tảo nào chứ.

Thọ vuốt mũi Thao, cười thành tiếng.

Ngồi cạnh chàng trên ghế đá, Thao hỏi:

- Sao anh về hôm rày mà không đến đây?

- Sao biết anh về từ hôm rày?

- Nhỏ Tham nói

- Em hỏi hay tự nó nói?

- Bộ 2 chuyệ.n đó khách nhau lắm sao?

Thọ nhướn mắt:

- Khác chứ. EM trả lời đi

- Em hỏi trước, nhưng nó cũng định nói cho em nghe.

- Vậy là... chắc nhớ anh lắm chứ gì? -- Thao nghiêng đầu nhìn Thao.

Mắc cỡ, Thao quay mặt đi.

- Ai mà thêm nhớ, người gì kỳ.

- Kỳ chỗ nào?

- Vô bệnh viện, trông thấy người ta đang bận tiếp khách, tự dưng bỏ về.

Thọ gật gù nghe, rồi nói:

- Vậy thì đâu có gì kỳ. Người ta đang hơn hờ trò chuyện với người yêu cũ và cô em gái, mình xuất hiện hong đúng lúc làm người ta ngại.

- Còn nua.

Thọ cuoi, mắt cũng cuoi:

- Còn thì nói đi.

- Tự dưng đến nhà mà không vô, nhìn lên 1 lúc rồi đi tiếp.

Thọ nhướn mắt, cãi lại.:

- Vụ này không có nhìn lên à nhạ Người ta đang trò chuyện với nhau công khai, rồi nắm tay nhau công khai, vậy thì mình cũng nhìn công khai, chứ" đâu có lên.

Thao chỉ biết' lắc đầu. Nói chuyện với Thọ, nàng chỉ có từ thua đến thua thôi.

- Vậy tại sao tối lại uống rượu say?

- Vì buồn', bạn bè rủ rê nên say 1 bữa

- Ai làm gì mà anh buồn'?

Lần này Thọ không đùa giỡN, mà nhìn nàng ánh mắt thật nghiêm:

- Thì thấy người ta vui bên nhau, chắc lúc đó đâu có nhớ đến ai nua.

- Sao anh biết' không nhớ? Lẽ ra thấy... như vậy, anh phải đến hỏi cho rõ chứ.

- Thì hôm nay anh đến để hỏi cho rõ nè. Chỉ cần em lên tiếng, anh sẽ biến mất cho mà coi.

Thao có vẻ gian:

- Vậy là chắc anh đang mong em nói câu gì đó để anh biến mất ah?

- Chứ gì nua Rồi rằng là em biết' anh... yeu em như thế nào, vậy mà còn gap NGUYE, cười với anh tuoi như hoa.

Thao hoàn toàn không ngờ Tho nói lời yêu nàng trong 1 ngữ cảnh như vậy.

-Anh nói sao? Anh nói lại cho Thao nghe với.

-Anh nói là anh...

Thọ dùng lời. Choàng tay ôm lấy Thao, chàng đặt trên môi nàng 1 nụ hôn dài như bất tận.

Thao ôm lấy 2 đôi má đỏ bừng. thọ nghiêng đầu ngấm nàng, rồi cầm lấy 1 bàn tay, anh thì thầm:

- Anh ghét bàn tay này lắm. Có 1 lần chủ nhân nó đã để cho 1 người khác cầm mà không phải là anh. Anh nhận ra khi yêu em anh ghen khủng khiếp. Nhưng khi bình tĩnh suy nghĩ lại, việc gì phai tự khổ mình chứ. Anh sẽ đấu tranh công bằng với Nguyên mà.

- Thọ à.

Thọ đặt 1 ngón tay lên môi nàng:

- Để anh nói hết đã. Sau hôm đi miền Trung về, anh đã tìm gặp Nguyên.

Thao tròn mắt:

- Ủa! Thật sao? Các anh đã nói gì vậy?

- Em tự nghĩ đi. 2 người đàn ông cùng yêu 1 cô gái, cả 2 phải tôn trọng sự lựa chọn của nàng.

Thao gật gù, giọng tỉnh bơ:

- Đúng rồi. 1 bên là bác sĩ, vừa đẹp trai, tài hoa, biết chiều chuộng. Còn 1 bên là anh chàng kỹ sư tối ngày cắm cúi với máy móc. Coi bộ sự lựa chọn cũng dễ thấy lắm.

Nhận ra cái giọng cà khịa bat đầu giống mình, Tho phì cười:

- Anh không ngờ sức ảnh hưởng của anh lớn như vậy.

Thao ngờ ngợ:

- Sức ảnh hưởng nào?

- Em sắp bị anh đồng hóa rồi, thử nghe lại giọng của em xem.

- Vẫn thanh tao mà, đâu có trầm trầm như anh.

Biết Thao cố tình hiểu theo nghĩa đen, Tho cười, nói nhỏ nhỏ:

- Nè! Nói với anh câu gì nghe hay hay đi.

- Câu gì? Anh dạy đi.

Thọ nghiêng nghiêng đầu:

- Nói... em yêu anh đi. Anh nghe thử xem có ngọt ngào không?

Thao làm bộ kêu lên:

- Chết rồi. Em đã bỏ quên câu nói đó rồi.

- Bỏ quên ở đâu?

- Ở chỗ... anh Nguyên ấy -- Thao nói và khúc khích cười.

Thọ làm mặt nghiêm:

- Anh nói rồi, anh ghen lắm đó nha.

- Cờ Hoạn Thư không?

Thọ trợn mắt:

- Làm sao bằng. Hoạn Thư chỉ thuộc hàng đệ tử của anh thôi. Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ thôi à.

- Vậy chuyện lớn là gì?

Thọ nghịch ngom gác 1 chân lên chân Thao, nhìn sâu vào mắt nàng:

- Đó là chuyện 2 người yêu nhau đang cảm thấy thời gian chờ đợi đã hết, phải chuyển sang gian đoạn mới.

- Ai yêu anh hoài nào?

- Cần gì đợi em nói. Mỗi lần hôn em, anh đã nghe được lời của trái tim em rồi.

- Nó nói gì vậy?

- Lúc ấy, tim của em vỗ vỗ vào tim của anh và bảo: “Cười Thọ Cười Thọ”

Thao cười thẹn thùng, đẩy Thọ ra:

- Anh này nói gì kỳ quá hà.

- Nói kỳ thì đâu có ăn nhằm gì, làm` kỳ mới đáng kể -- Thọ chơi chữ

Thao biết Tho muốn gì, nàng đỏ mặt quay đi:

- Anh là vua nói bậy

- Nói ra dễ chịu hơn là nghĩ mà không nói.

Câu gì Thọ cũng có thể trả lời được. Thao gian dối không nhìn chàng:

- không thêm` nói chuyện với anh nua.

Môi Tho nở nụ cười quyn rũ:

- Vay là anh biết em sắp hôn anh

Thọ nói va nghiêng má về phía Thao. Nàng nhích lại, rồi bat ngờ cắn thật mạnh vào vai cha người.

Thọ nhắm mắt kêu lên. Chẳng gió ao, đâu rang Thao ngáp sau trong dạ Thấy Tho suýt xoay mãi, Thao hỏi hận. Nàng xoa nhẹ trên chỗ đau, 2 đôi mắt thật gần nhau:

- ai bieu anh cứ gheo em hoài.

- bay gio đau quá, làm sao bay gio -- Tho nhắm mắt than tho nhu người sắp chết.

Thao cuoi, hôn thật nhanh lên má Thọ rồi ngoi nhích ra, về then thung.

Còn Tho, chẳng cam thay qua hạnh phúc trước tình yêu mà Thao đã dành cho mình.

Những chú chim đã gọi nhau về tổ, hoàng hôn buông thật nhanh.